

รายงานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา

ครั้งที่ ๒
(สมัยสามัญทั่วไป)

วันอังคารที่ ๑๕ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

**สำนักกรรมการประชุมและชวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร**

สำนักกรรมการประชุมและชวเลขตรวจแล้ว วันจันทร์ที่ ๓๑ เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สภารับรองในคราวประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันจันทร์ที่ ๒๖ เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ
รายงานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันอังคารที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑
ณ ตึกรัฐสภา

หน้า

เรื่องด่วน - คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบายต่อรัฐสภา

ตามมาตรา ๑๗๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ผู้อภิปราย

- ร้อยตำรวจโท เชาวรินทร์ ลัทธศักดิ์ศิริ	๑, ๒๙, ๑๗๐, ๑๗๑, ๑๘๐
- นายอิทธิวัฒน์ จันทรสุนทร	๒
- นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ	๔
- นายสังคีต พิริยะรังสรรค์	๕
- นายไตรรงค์ สุวรรณคีรี	๑๔
- นายวิทยา บุรณศิริ	๒๙
- นายณรงค์ โชควัฒนา	๓๒
- นายสาคร เกี้ยวข้อง	๔๒
- นายพิสิฏฐ์ ศรีชนะ	๔๖
- นายพิชัย วาสนาส่ง	๔๙
- นางสาวเฉลิมลักษณ์ เก็บทรัพย์	๕๙
- นายเกียรติกร พากเพียรศิลป์	๖๓
- นางประทุมพร วัชรเสถียร	๖๖
- นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์	๗๑
- นายวิชาญ มีนชัยนันท์	๗๕
- นายวิทย์ รายนานนท์	๘๐

- นายธวัชชัย อนามพงษ์	๘๔
- นายแวมมาฮาดี แวดาโอะ	๘๗
- นางเตือนใจ ดีเทศน์	๙๑
- นายสาทิตย์ วงศ์หนองเตย	๙๘
- นายอารีเพ็ญ อุตระสินธุ์	๑๐๕
- นายพรสิทธิ์ ศรีอรทัยกุล	๑๑๑
- นายอภิวัฒน์ เงินหมื่น	๑๑๕
- นายทวี สุรฤทธิกุล	๑๑๘
- นายนิมิตตาร์ วาบา	๑๒๗
- นายศิริโชค โสภา	๑๒๘
- นายอัศวิน วิภูศิริ	๑๓๔
- พลตำรวจโท สมศักดิ์ แขวงโสภา	๑๔๑
- นายมัน พัทธโนทัย	๑๕๐
- นายลามศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	๑๕๔
- นายปวีณ แซ่จิ่ง	๑๕๘
- นายวุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัฒน์	๑๖๓, ๑๖๕, ๑๖๖, ๑๗๐ ๑๗๑, ๑๗๒, ๑๗๔, ๑๗๖ ๑๘๑
- นายสถาพร มณีรัตน์	๑๖๕, ๓๔๓
- นายทองดี มนิสสาร	๑๖๖
- นายจตุพร พรหมพันธุ์	๑๖๙
- นายสุนัย จุลพงศธร	๑๗๖
- นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ	๑๗๘
- นางรัชดา ธนาดิเรก	๑๘๒
- นายภิรมย์ พลวิเศษ	๑๘๖
- นายสมเกียรติ อ่อนวิมล	๑๘๙

- นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ	๑๙๗
- นายชัยวุฒิจิ ฌนาคนานุสรณ์	๒๐๗
- นายภัทร คำพิทักษ์	๒๑๑
- นายประกอบ รัตนพันธ์	๒๑๙
- นายโสภณ ชาร์มย์	๒๒๓
- นายสมหมาย ปาริจัตต์	๒๒๖
- นายสัมพันธ์ ทองสมัคร	๒๓๒
- นายนิรมิต สุจาวี	๒๓๙
- นายเทอดพงษ์ ไชยน์นันทน์	๒๔๓
- นายพิเชษฐ ธีรเมืองพาน	๒๕๐
- นายวงศ์ เดชกิจวิกรม	๒๕๓
- นายนริศ ขำนุรักษ์	๒๖๒
- นายสุวโรช พะลัง	๒๖๔
- นายภราดร ปริศนานันท์กุล	๒๖๕
- นายสุกิจ อัดโถปกรณ์	๒๗๑
- นายเจอะอามิง โตะตาหยง	๒๗๕
- นายประเสริฐ ชัยกิจเด่นนภาลัย	๒๗๖
- นายบัญญัติ เจตนจันทร์	๒๗๙
- นายนัจมุดดีน อูมา	๒๘๔
- นายสมบุญ อุกัยเวียนกุล	๒๘๗
- นายสามารถ มะลูลีม	๒๙๐
- นายวิเชียร ขาวขำ	๒๙๔
- นายธีระ สลักเพชร	๒๙๗
- นายเรืองเดช สุพรรณฝ้าย	๓๐๓
- นายอสิ มะหะมัดยักกี	๓๐๖
- นายประนอม โพธิ์คำ	๓๐๘

- นายอภิชาติ การิกาญจน์	๓๑๑
- นายชูวิทย์ พิทักษ์พรพลลภ	๓๑๕
- นายธนิตพล ไชยนันทน์	๓๑๗
- นายสาธิต เทพวงส์ศิริรัตน์	๓๒๑
- นายนราพัฒน์ แก้วทอง	๓๒๓
- ว่าที่ร้อยตรี พงศ์พันธ์ สุนทรชัย	๓๒๖
- นายไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ	๓๒๙
- นายกิตติกร โล่ห์สุนทร	๓๓๔
- นายธนา ชีรวินิจ	๓๓๘
- คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช	๓๔๗

รายงานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันอังคารที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๕ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๕๙๐ คน

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เรียนท่านสมาชิกครับ วันนี้มีสมาชิกมาลงชื่อเกินกว่ากึ่งหนึ่งแล้วนะครับ ก็ถือว่าเป็นการครบองค์ประชุม ผมขอเปิดการประชุมตามระเบียบวาระนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม วันนี้ไม่มีนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มีครับ

ท่านเขาวรินมีอะไรครับ เชิญครับ

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : เป็นพระคุณครับท่านประธาน ผม ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคพลังประชาชน ผมขออนุญาตท่านประธานกราบเรียนสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนสมาชิก เนื่องจากสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ปฏิญาณตนรับตำแหน่งในวันที่ ๒๒ มกราคม ซึ่งจะครบ ๓๐ วันในวันที่ ๒๑ แต่บังเอิญวันที่ ๒๑ เป็นวันมาฆบูชา วันหยุดราชการ เพราะฉะนั้นขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานไปยังสมาชิกทุกท่าน รีบไปยื่นบัญชีทรัพย์สิน ป.ป.ช. เพราะว่าวันพรุ่งนี้เป็นวันสุดท้าย หากใครลืมจะมีผลกระทบ ขอขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณมากครับ ผมขอดำเนินตามระเบียบวาระเลยนะครับ

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตหารือนิดหนึ่งครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านอิทธิรัตน์ครับ

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม อิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลำปาง พรรคพลังประชาชน ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตหารือแล้วก็ต้องเรียนก่อนนะครับว่า สิ่งที่จะหารือนี้ไม่เป็นการไปหยิบยกรณิเหตุการณ์เมื่อวานเพื่อให้เป็นประเด็น แต่ผมอยากจะหารือแล้วก็นำเสนอครับท่านประธาน เหตุการณ์เมื่อวานนี้ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรีตลอดถึงท่านอดีตนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย ขออนุญาตที่เอ่ยนามนะครับ ผมคิดว่าวันนี้ทุกภาคส่วนกำลังเฝ้าติดตามครับ โดยเฉพาะถือว่าเป็นประวัติศาสตร์ของการเมืองไทยครับท่านประธาน ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับ วันนี้สภาของเราเป็นสภาซึ่งพี่น้องประชาชนนักเรียน นักศึกษาได้เฝ้าติดตามการทำงานของพวกเรา กรณีเมื่อวานนี้ท่านประธานครับ คนที่จะมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหรือบุคคลที่เป็นอดีตนายกรัฐมนตรีได้มีวิวาทะในเรื่องของประวัติศาสตร์ของการเมืองไทย และเป็นประวัติศาสตร์ซึ่งเมื่อเข้าผมฟังข่าวติดตาม มีทุกภาคส่วนที่ให้ความสนใจ -----

สื่อมวลชนเองบางฉบับก็เอาเหตุการณ์บันทึกการดำเนินการทางการเมืองของท่านนายกัฐมนตรีสมัครตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ เรียงลำดับขึ้นมา ที่ผมนำเสนอตรงนี้ ผมอยากจะให้สภาแห่งนี้ซึ่งเราจะมีคณะกรรมการพัฒนาการเมืองซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการที่จะศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมเผยแพร่การปกครองในระบบประชาธิปไตยครบท่านประธาน วิวาทะของท่านนายกัฐมนตรีและท่านอดีตนายกัฐมนตรี เมื่อวานนี้จะได้อายุติหรือไม่อย่างไร ตรงนั้นเป็นประเด็นซึ่งทุกคนเฝ้าจับตาคับท่านประธาน

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านอิทธิรัตน์ครับ ผมอยากจะทำขอปรึกษาหารือว่าท่านกำลังจะขึ้นอภิปรายเรื่องอะไรบ้างครับ เอาตรงประเด็นนิดหนึ่ง เดี่ยวเราจะได้เข้าสู่

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : ก็อยากจะนำเสนอว่าวันนี้ทุกภาคส่วนเฝ้าจับตาคับ เรามีสภาแล้วเราก็จะมีกรรมวิธีการสามัญ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาการเมือง แล้ววันนี้ประวัติศาสตร์ต้องชัดเจนโดยเฉพาะกรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ เมื่อวานนี้ชัดเจนครับถ้าเป็นการชกบนเวทีนี้ขอโทษครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เอาละผมจับประเด็นได้แล้วครับ

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : โดนนี้อค (Knock) แล้วครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอบคุณท่าน

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : ขอบคุณท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอเชิญนั่งก่อนนะครับ คือเรื่องนี้ (นายนิพิฐ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายนิพิฐ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เดี่ยวผมขอสักครู่ครับท่านนิพิฐ ขอเวลานิดหนึ่ง บรรยากาศในช่วงเช้าวันนี้กำลังสดชื่นกันอยู่เพราะเมื่อคืนเราได้พักผ่อนกันเต็มที่แล้วนะครับ อยากจะให้มันเป็นบรรยากาศที่เราเรียกว่า เมื่อสักครู่นี้ผมได้เวียนแจ้ง

ต่อพี่น้องสื่อมวลชนนะครับว่า เนื้อหาสาระของการอภิปราย เมื่อวานนี้เป็นในทางที่สร้างสรรค์อย่างมากไม่เคยมีมาก่อนแล้วทุกฝ่ายก็ให้ความร่วมมือที่ดีต่อกัน แล้วเมื่อวานหลายฝ่ายก็มีการคิดว่าพรรคประชาธิปัตย์จะมีการประท้วงอะไรต่าง ๆ ผมบอกว่เมื่อวานนี้ไม่มีเลยนะครับ มีในส่วนของพรรคพลังประชาชนในส่วนของพรรคค้าน ๒ ท่าน ซึ่งก็เป็นเรื่องที่พาดพิงถึงกันเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็เป็นบรรยากาศที่ทำให้ประชาชนมีความสุขและสบายใจกันมาก ผมคิดว่าวันนี้ก็พอหอมปากหอมคอแล้วนะครับ

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ผมไม่ทราบว่าท่านนิพิฏฐ์มีอะไรเชิญครับ

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ผมไม่ได้ประท้วงท่านประธาน แต่ว่าผมขออนุญาตพูด

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ปรีक्षाหรือเชิญครับ

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมได้ฟังเพื่อนสมาชิกแสดงความเห็นเมื่อสักครู่ด้วยความไม่สบายใจอย่างยิ่งว่าเมื่อวานนั้นเป็นการวิวาทะ ผมไม่คิดว่าเมื่อวานเป็นการแสดงวิวาทะหรืออะไรนะครับ แต่เป็นการพูดกันถึงเหตุผลหรือข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ ผมคิดว่าสภานี้ต้องยอมรับความจริง ทุกคนในสภานี้มีปัญญาครับ แต่ว่าบางคนฟังแล้วไม่เกิดปัญญานั้นเป็นเรื่องของมนุษย์ เรื่องของบุคคล ท่านประธานที่เคารพครับ ความจริงเราต้องยอมรับครับว่า ในอดีตมีความเป็นมาอย่างไร และผมคิดว่าความจริงตรงนั้นละครับเป็นสิ่งที่เราต้องบอกลูกหลานว่า ๒๐ ปี ๓๐ ปีที่แล้ว อะไรเกิดขึ้นในบ้านเมือง ใครทำอะไรเกิดขึ้นในบ้านเมือง บ้านเมืองไปไม่ได้เพราะเราล้มกำฟ้าดินนะครับ เราต้องทบทวนอดีตเพื่อกำหนดในอนาคตได้ครับ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนว่าใช้สติปัญญาไตร่ตรองเรื่องในอดีต เมื่อวานไม่ใช่วิวาทะครับ และไม่มีใครถือใครหรือใครทำใคร ทำไว้นั้นแหละผมว่าจะเป็นเครื่องชี้เจตนาว่าใครถือใครเมื่อวานครับ ขอบพระคุณท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณครับ ผมขอครับ

นายอิทธิรัตน์ จันทรสุนทรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) :
ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เดียวให้ท่านสังคิดก่อน แล้วผม
จะเปิดโอกาสให้ท่านต่อ ท่านสังคิดเชิญเลยครับ ท่านสมาชิกครับ ผมเข้าใจในความรู้สึก
ของทุกท่าน แล้วก็อยู่ในสถานะนี้มา ๑๐ กว่าปีก็เข้าใจนะครับ แต่วันนี้เราขอเอาสิ่งที่เป็น
ความจำเป็นเนื้อหาสาระในการที่เราจะอภิปรายกันในวันนี้เป็นหลักก่อน ส่วนอื่นเดี๋ยวเรา
มาว่ากัน เชิญท่านสังคิดครับ

นายสังคิด พิริยะรังสรรค์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :
เรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม นายสังคิด พิริยะรังสรรค์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะที่ทำงานเป็นประธานคณะกรรมการการคลัง
การธนาคารและสถาบันการเงินของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ใคร่ขอกราบเรียน
ท่านประธานให้ทราบว่า ทางกรรมาธิการได้ทำรายงานผลการศึกษาไว้หลายฉบับ -----

ซึ่งผมและคณะกรรมการมีใจมาน่าจะเป็นประโยชน์กับรัฐบาลโดยตรง จึงใคร่ขอกราบเรียนว่ามีรายงานการพิจารณาศึกษาระบบงบประมาณของประเทศ ฉบับที่ ๑ เรื่องสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจและข้อเสนอแนะในการจัดทำงบประมาณ ปี ๒๕๕๑ และ ๒. รายงานการพิจารณาศึกษาระบบงบประมาณของประเทศ ฉบับที่ ๒ เรื่องการใช้งบประมาณว่าด้วยวิธีการงบประมาณ ท่านประธานครับ รายงานทั้ง ๒ ฉบับนี้เป็นการศึกษาเพื่อที่จะแก้ไขจุดอ่อนของกฎหมายพิจารณางบประมาณแผ่นดินของไทย ซึ่งได้ออกมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ หรือประมาณ ๕๐ ปีล่วงมาแล้ว กฎหมายมีความล้าสมัยเนื่องจากมีองค์กรต่าง ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เช่น องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น องค์กรอิสระ องค์กรมหาชนและหน่วยงานใหม่ ๆ จำนวนมากที่ พ.ร.บ. งบประมาณแผ่นดิน ปี ๒๕๐๒ ไม่สามารถที่จะเข้าไปทำหน้าที่ตรวจสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นรายงานการศึกษาทั้ง ๒ ฉบับจะเป็นประโยชน์กับรัฐบาล รัฐบาลสามารถจะนำไปใช้ในการทำงานได้เป็นอย่างดี เนื่องจากในการศึกษารายงานทั้ง ๒ ฉบับ เราได้เชิญนักวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์การคลังที่เป็นนักวิชาการชั้นเยี่ยมของประเทศจำนวนมาก รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักบริหารจัดการจากกระทรวงต่าง ๆ เข้ามาร่วมในการจัดทำ จึงขอฝากท่านประธานไปถึงรัฐบาลด้วยครับ

ในเรื่องที่ ๒ สิ่งที่ทางคณะกรรมการการคลังได้ทำการศึกษาและได้นำเสนอต่อรัฐบาลในชุดที่แล้วก็คือ เรื่องของมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกันระหว่าง ๔ ธนาคาร คือธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารเอสเอ็มอี (SME) ธนาคารออมสิน และธนาคารอาคารสงเคราะห์ ในมาตรการเหล่านี้มีข้อที่สำคัญก็จะเป็นการใช้นโยบายทางเศรษฐกิจที่จะทำให้เกษตรกรและผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการของ ๔ ธนาคารสามารถที่จะพึ่งตนเองได้มากกว่าที่จะหวังพึ่งแต่พึ่งรัฐบาล ผมคิดว่าโครงการนี้ซึ่งมียอดเม็ดเงินทั้งสิ้นกว่า ๑ แสนล้านบาท เป็นโครงการที่ทั้ง ๔ ธนาคารมีความพร้อมแล้วก็สามารถที่จะดำเนินการได้ทันที เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลได้นำมาพิจารณาแล้ว หากมีการนำไปปฏิบัติก็จะสามารถทำให้เม็ดเงินออกไปสู่ระบบเศรษฐกิจ โดยที่มีตัวทวิคูณทางเศรษฐกิจอย่างน้อยอีก

๓ หรือ ๔ เท่า ก็จะมีเม็ดเงินเข้าไปไหลเวียนในระบบเศรษฐกิจประมาณ ๓ - ๔ แสนล้านบาท ที่สำคัญก็คือโครงการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นโครงการที่ผู้บริหารคือตัวกรรมการผู้จัดการใหญ่ และผู้อำนวยการได้เห็นพ้องร่วมกัน แล้วที่สำคัญก็เป็นการทำงานโดยมีการแบ่งงานกันทำ ระหว่างธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสิน ธนาคารเอสเอ็มอี ไม่เป็นการเข้าไปแข่งขันกันเอง อันนี้ก็เป็นประโยชน์กับทางรัฐบาลเป็นอย่างยิ่ง ในรายงานอีกฉบับหนึ่งก็คือ รายงานการพิจารณาศึกษาการดำเนินงานของธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย ซึ่งทางคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน เห็นว่าน่าที่จะมีการปรับปรุงประสิทธิภาพของธนาคารแห่งนี้ เพื่อที่จะเพิ่มขีดความสามารถ ในการที่จะดึงดูดทรัพยากรต่าง ๆ จากต่างประเทศให้สามารถที่จะเข้ามาในธนาคารแห่งนี้ ผมและคณะมีความมั่นใจว่าจะเป็นประโยชน์กับประชาชนเป็นอย่างยิ่ง แล้วที่สำคัญ ก็จะเป็นประโยชน์กับรัฐบาลและประเทศโดยตรง มีรายงานอีก ๓ ฉบับที่ผมคิดว่า จะเป็นประโยชน์กับรัฐบาลเช่นเดียวกัน ที่สำคัญก็จะเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่รัฐ เพราะว่ นโยบายของรัฐที่ได้แถลงมานั้นก็เป็นการเน้นในเรื่องของการใช้จ่ายเป็นหลักยังไม่ได้ พูดถึงเรื่องของการรายได้ เพราะฉะนั้นในรายงานฉบับแรกคือรายงานการพิจารณา ศึกษาร่างกฎหมายว่าด้วยภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งมีทั้งการทำรายงานขึ้นก่อน หลังจากนั้นจึงได้มีการร่างเป็นกฎหมายขึ้นมา ในตัวกฎหมายฉบับนี้จะช่วยลดช่องว่าง ระหว่างคนมีกับคนไม่มีในสังคมไทยได้ เนื่องจากว่าจะมีการเก็บภาษีอย่างเป็นธรรม-----

นอกจากนี้รายได้ที่จัดเก็บในเรื่องของภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจะเต็มเม็ดเต็มหน่วย ยิ่งกว่ากฎหมายฉบับเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ค่อนข้างล้าสมัยแล้วก็ไม่สามารถจะเก็บภาษีได้อย่างเหมาะสม อย่างเช่น ภาษีคอนโดมิเนียมซึ่งเกิดขึ้นแล้วกฎหมายเก่าก็ไม่สามารถจะไปเก็บภาษีจากที่พักเหล่านี้ซึ่งมีมูลค่าสูง เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับที่คณะกรรมการการคลังได้จัดเตรียมไว้ให้แก่วัฒนบาลก็จะสามารถทำให้รัฐบาลมีเครื่องมือที่จะเก็บภาษีได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย และที่สำคัญก็คือจะเป็นการไปลดภาระทางการคลังของรัฐบาลที่จะต้องไปหาเงินอุดหนุนให้แก่องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เงินจำนวนหลายหมื่นล้านที่รัฐบาลสามารถจะเก็บได้จากภาษีฉบับนี้ นอกจากนี้ยังมีรายงานการพิจารณาศึกษากฎหมายว่าด้วยสุราและภาษีเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ซึ่งทางคณะกรรมการก็ได้เชิญนักวิชาการชั้นเยี่ยมทางด้านภาษศาตร์จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากนิด้า จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แล้วก็จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เข้ามาร่วมในการทำแล้วก็ได้มีข้อเสนอแนะ รวมทั้งยังมีพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ได้ผ่านสภานิติบัญญัติแห่งชาติในวาระที่ ๑ ไปแล้ว แต่ไม่สามารถจะกลับเข้ามาได้ทันในวาระที่ ๒ ก็จะเป็นการพูดถึงเรื่องของการจัดเก็บภาษีแอลกอฮอล์ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของดีกรี (Degree) มากกว่าเรื่องของการให้อำนาจวินิจฉัยแก่วัฒนบาลว่าการกระทรวงการคลังและอธิบดีกรมสรรพสามิต ผมคิดว่าธรรมาภิบาลของกฎหมายฉบับนี้จะทำให้ผู้บริโภคได้รับประโยชน์มากขึ้นจากการที่แอลกอฮอล์ที่มีดีกรีมากก็ต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้น แอลกอฮอล์น้อยก็เสียภาษีที่ต่ำลง ในขณะที่กฎหมายฉบับเก่านั้นให้อำนาจเพียงคน ๒ คนก็คือตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกับอธิบดีกรมสรรพสามิตเท่านั้น เพราะฉะนั้นภาษีฉบับนี้นอกจากจะเป็นการลดอุบัติเหตุของคนไทยจำนวนมากที่เกิดจากการดื่มแอลกอฮอล์แรง ๆ แต่ที่รัฐบาลเก็บภาษีในราคาถูก อันนี้ก็จะช่วยลดอุบัติเหตุแล้วก็ความเจ็บป่วยต่าง ๆ ของผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ ผมมั่นใจว่าถ้าได้มีการทบทวนกฎหมายฉบับนี้ก็ทำให้รัฐบาลมีรายได้เพิ่มขึ้นอีกหลายหมื่นล้านต่อปีเช่นเดียวกัน

ในเรื่องที่ ๓ เป็นรายงานการพิจารณาการศึกษาเรื่องการค้าเกี่ยวกับยาสูบ คือเรื่องของโรงงานยาสูบ ซึ่งมีการผูกขาดในการค้าบุหรี่ของโรงงานยาสูบทำให้รัฐบาลสูญเสียรายได้ไปเป็นจำนวนมาก ในเรื่องนี้ทางคณะกรรมการได้มีการตั้งคณะขึ้นมา ทำการศึกษาเป็นเอกสารเรียบร้อย รวมทั้งได้พยายามผลักดันกฎหมายสรรพสามิต ในเรื่องนี้ด้วย แต่ว่ายังไม่สามารถเอากลับเข้ามาในสภาในวาระที่ ๒ ได้ ก็ขอฝาก รัฐบาลด้วยว่าถ้าหากได้มีการไปปรับปรุงโครงสร้างของบุหรี่แล้วก็ไม่ได้ทำให้ยอดบุหรี่ ขายเพิ่มขึ้นนะครับ แต่เรื่องของความเป็นธรรม การกระจายรายได้ และผมมั่นใจว่ารายได้ ของโรงงานบุหรี่ยังจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม เพราะฉะนั้นในรายงานฉบับต่าง ๆ ที่ได้มี การศึกษาไปแล้วก็จะช่วยทำให้รัฐสามารถประหยัดงบประมาณต่าง ๆ ลงไปได้ รวมทั้ง เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่รัฐบาล สำหรับนโยบายของรัฐบาล ท่านประธานครับ ผมคิดว่า มีนโยบายต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่านโยบายจะเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ แล้วเราเองก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปถึงกระบวนการกำหนดนโยบายเหล่านั้นได้ แต่ที่สำคัญ ที่สุดก็คือกรอบในการบริหารนโยบายจะเป็นอย่างไร ผมคิดว่ากรอบธรรมาภิบาล ควรจะเป็นหัวใจสำหรับการบริหารจัดการนโยบายของรัฐบาล เพราะว่าในประเทศไทย บางรัฐบาลก็บริหารงานด้วยความระมัดระวัง เพื่อให้เกิดความโปร่งใสแต่อาจจะไม่มี ประสิทธิภาพ สำหรับรัฐบาลปัจจุบันผมเกรงว่าจะเน้นเรื่องของประสิทธิภาพโดยขาด ความระมัดระวังเรื่องของความโปร่งใส เพราะฉะนั้นผมอยากให้เห็นรัฐบาลมีภูมิคุ้มกัน ในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยการให้หลักธรรมาภิบาลมาเป็นเกราะป้องกันตัวเอง นโยบายประชานิยมเป็นนโยบายที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์และได้รับความชื่นชม ในเวลาเดียวกัน ผมใคร่ที่จะขอฝากท่านประธานไปถึงรัฐบาลว่า ในการบริหารนโยบาย ประชานิยมนั้นมีการอยู่ ๔ กรอบที่อยากจะฝากให้รัฐบาลช่วยดูแลก็คือ

กรอบที่ ๑ ในการบริหารนโยบายนั้นควรจะส่งเสริมให้ประชาชนสามารถ พึ่งตนเองได้มากกว่าที่จะหวังพึ่งรัฐบาลในระยะยาว -----

กรอบที่ ๒ ผมอยากให้เห็นนโยบายของรัฐบาลในเรื่องนี้สร้างความปรองดองระหว่างผลประโยชน์ระยะสั้นที่ประชาชนได้รับกับสิ่งที่ประเทศไทยโดยรวมจะได้รับในระยะยาว

กรอบที่ ๓ ผมอยากให้เห็นรัฐบาลนำเอาหลักธรรมาภิบาลมาเป็นการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคประชาชน

กรอบที่ ๔ อยากให้เห็นรัฐบาลนำเอาปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเรื่องของการพึ่งตนเองมาให้ประชาชนที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลนำไปใช้ประโยชน์ท่านประธานครับ นโยบายของรัฐบาลเรื่องหนึ่งที่เป็นนโยบายที่ดีก็คือเรื่องของการบริหารจัดการที่ดี อย่างไรก็ตามผมมีความเห็นอย่างนี้ครับว่า ในเอกสารที่รัฐบาลได้ทำไว้เน้นในเรื่องของการพัฒนาความรู้ความสามารถในการปฏิบัติราชการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของข้าราชการในลักษณะที่เป็นปัจเจกบุคคลมากกว่าที่จะมุ่งพัฒนาธรรมาภิบาลในเชิงโครงสร้างและตัวระบบ ผมคิดว่าการพัฒนาตัวบุคคลก็เป็นเรื่องสำคัญ แต่เรื่องของการพัฒนาโครงสร้างและระบบธรรมาภิบาลก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน จากเอกสารของรัฐบาลซึ่งมีอยู่ ๒๗ หน้า โดยเฉลี่ยประมาณหน้าละ ๒๘-๒๙ บรรทัด รวม ๆ แล้วก็ประมาณสัก ๗๘๐ กว่าบรรทัด มีนโยบายที่ว่าด้วยการปราบปรามทุจริตเพียง ๒ บรรทัด ข้อความเป็นอย่างนี้ครับท่านประธาน ป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างจริงจัง เพื่อให้ภาคราชการเป็นที่เชื่อถือไว้วางใจแก่ประชาชน ท่านประธานครับ จุดอ่อนของนโยบายแบบนี้ก็คือการที่รัฐบาลหวังที่จะไปดูแลข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้กระทำการทุจริต แต่ข้าราชการนั้นจะสามารถทุจริตได้ก็มีแต่การทุจริตในขนาดเล็กและขนาดย่อมเท่านั้นเอง แต่จะไม่สามารถควบคุมการทุจริตขนาดใหญ่ซึ่งเป็นปัญหาของประเทศมากกว่าการทุจริตขนาดเล็กและขนาดกลาง ซึ่งการทุจริตขนาดใหญ่นั้นโดยทั่วไปก็จะเป็นการร่วมมือกันระหว่างนักการเมือง นักธุรกิจ และข้าราชการ

ประการที่สอง นโยบายนี้จะไม่สามารถป้องกันการทุจริตเชิงโครงสร้างซึ่งเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างพรรคการเมืองกับกลุ่มธุรกิจได้ ท่านประธานครับ

สิ่งที่ผมคิดว่ารัฐบาลต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งก็คือเรื่องของการที่จะบริหารจัดการภาครัฐและภาครัฐวิสาหกิจ มีข่าวที่ไม่ค่อยน่าสบายใจนักก็คือเรื่องของการที่จะมีการแต่งตั้งบอร์ด (Board) ภาครัฐวิสาหกิจ โดยที่รัฐบาลเพียงแต่กล่าวว่ารัฐบาลนั้น กฎหมายเพียงแต่ห้ามบุคคลเหล่านี้ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง แต่ไม่ได้ห้ามเป็นกรรมการรัฐวิสาหกิจ ท่านประธานครับ ใน พ.ร.บ. คุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ออกโดยสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีข้อหนึ่งที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า จะต้องไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากงานเพราะทุจริตต่อหน้าที่ของตนเอง ท่านประธานครับ แม้กระทั่งพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ถูกไล่ออก ปลดออกเพราะทุจริตต่อหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นการทุจริตทางการเงิน คือ อีโคโนมิก คอร์รัปชัน (Economic corruption) ก็ดี หรือแอดมินิสเทรทีฟ คอร์รัปชัน (Administrative corruption) ก็ดี ก็ยังเป็นไม่ได้ เพราะฉะนั้น โพลิติคอล คอร์รัปชัน (Political corruption) หรือการทุจริตทางการเมืองมีความร้ายแรงกว่า ก็อยากจะให้ท่านได้คำนึงถึงเรื่องของคุณธรรมและจริยธรรมในการทำงานด้วย ท่านประธานครับ เรื่องของการบริหารจัดการที่ดีควรจะใช้กับทุก ๆ นโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของตำรวจซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐบาลชุดที่แล้วได้แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาระบบงานตำรวจ มีการผลักดันพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับคือ พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ และพระราชบัญญัติคณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับตำรวจ แต่กฎหมายฉบับนี้ผ่านได้แค่วาระแรกแล้วก็ไม่สามารถที่จะผ่านวาระ ไม่ได้กลับเข้ามาอยู่ในสภา ผมอยากจะขอฝากเสนอรัฐบาลด้วยว่า กฎหมายฉบับนี้จะเป็นการแก้ปัญหาการทุจริตเชิงโครงสร้างของระบบตำรวจได้ดี แล้วก็จะเป็นหลักประกันให้แก่พี่น้องประชาชนมากกว่า สิ่งที่รัฐบาลชุดที่แล้วได้ทำไปโดยการเพิ่มจำนวนของนายพลตำรวจขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก เป็นการขยายโครงสร้างของระบบตำรวจซึ่งจะไม่แก้ปัญหาอะไรให้แก่ระบบตำรวจ รวมทั้งไม่แก้ปัญหาให้แก่พี่น้องประชาชนด้วย -----

ท่านประธานครับ มีเรื่องที่ผมอยากจะฝากเรียนถามไปถึงทางพรรครัฐบาล เนื่องจากมีข่าวออกมาว่าจะมีการทบทวนกฎหมายการเงิน การคลัง ที่ทาง สนช. ได้ออกไปแล้วจำนวนมากกว่า ๒๐ ฉบับ แล้วก็ยังคงค้างอยู่อีก ๖ ฉบับ ผมอยากจะกราบเรียนท่านว่า วิธีการทำงานของคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงินนั้นก่อนที่จะมีการผลักดันกฎหมาย ก่อนที่จะมีการพิจารณากฎหมายนั้นถ้าอยู่ในวิสัยทำได้เราจะมี การตั้งคณะขึ้นมาพิจารณาให้มีการศึกษาเรื่องต่าง ๆ อย่างที่ผมได้เรียนท่านประธานไปแล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเรื่องงบประมาณของประเทศก็ดี เรื่องของการศึกษา กฎหมายภาษีที่ดินสิ่งปลูกสร้าง เรื่องภาษีแอลกอฮอล์ก็ดี เรื่องของยาสูบก็ดี เพราะฉะนั้น เราทำงานด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้เราก็อาศัยนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่เป็นอิสระและมีความเป็นกลางทางการเมืองเข้ามามีส่วนร่วม เราให้ภาคประชาชน ที่ไม่แสวงหากำไร เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สมาคมธนาคาร แห่งประเทศไทย สมาคมประกันชีวิต สมาคมประกันวินาศภัย องค์การพัฒนาเอกชน สหภาพแรงงานและองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคได้เข้ามามีส่วนร่วม เราใช้การประชุม ทางวิชาการ การสัมมนาและการทำประชาพิจารณ์ และอาศัยสมาชิกสภานิติบัญญัติ แห่งชาติที่เป็นนักการเงิน การธนาคารที่มีอยู่จำนวนมากเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณา เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมกังวลใจก็คือการพูดถึงว่าใน พ.ร.บ. ธนาคารแห่งประเทศไทย แล้วก็ พ.ร.บ. กบข. พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น ที่มีการอ้างถึงว่าจะถูกรื้อนั้น ผมอยากจะเรียนท่านประธานว่าทุก พ.ร.บ. เราเน้นเรื่องของธรรมาภิบาลเป็นหัวใจ ในการพิจารณา ตัวอย่างเช่น พ.ร.บ. ธนาคารแห่งประเทศไทยนั้น พวกเราที่มีความมั่นใจว่ามีธรรมาภิบาลยิ่งกว่าเดิม เนื่องจากว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอิสระจะมาทำหน้าที่ เป็นประธานกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทยแทนผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย นอกจากนี้การแต่งตั้งประธานกรรมการและคณะกรรมการก็มาจากคณะกรรมการสรรหา เช่นเดียวกันครับ การพ้นจากตำแหน่งของผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยนั้นเราเห็นว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องถึงขั้นที่มีการทุจริต จึงควรที่จะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ปลดออกจากตำแหน่ง เราเห็นว่าเพียงแต่มีความไม่เหมาะสมคือมีการหย่อนสมรรถภาพ

๑๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๖/๒

ในการทำงานก็ควรที่จะปลดออกจากตำแหน่งผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย แต่แน่นอนครีบริัฐมนตรีก็ต้องสามารถให้เหตุผลความจำเป็นถึงขั้นนั้นได้ เพราะฉะนั้นเราก็พยายามที่จะถ่วงดุลระหว่างอำนาจของฝ่ายการเมืองกับเทคโนโลยี (Technocrat) คือ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เช่นเดียวกันใน พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เราได้มีการเปลี่ยนตำแหน่งของประธาน ก.ล.ต. จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอิสระ เนื่องจากว่ามีข่าวอื้อฉาวมาตลอดว่า เมื่อเอารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังไปเป็นประธานควบคุม กำกับดูแลตลาดหลักทรัพย์ ก็จะมีปัญหาเรื่องราคาหุ้นที่ถูกปั่นอยู่เป็นประจำ เพราะฉะนั้นต่างประเทศก็มีความกังวลใจ กฎหมายฉบับนี้ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์กันมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปีก็ไม่ได้มีการแก้ไข เพราะฉะนั้นทาง สนช. ก็ได้มีการแก้ไขโดยการให้มีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของประธาน จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังไปเป็นกรรมการที่เป็นอิสระ ในกฎหมายฉบับอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกันนะครับ เราก็ได้ระมัดระวังในการที่จะสร้างมาตรฐานของกฎหมายการเงินต่าง ๆ ให้มีมาตรฐานที่อยู่ในระดับเดียวกันเพื่อให้โครงสร้างพื้นฐานทางการเงินของประเทศมีความแข็งแรง เรามีความมั่นใจว่ากฎหมายการเงินที่ออกไปจำนวนเกือบ ๓๐ ฉบับรวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเงินอีก ๘ ฉบับจะเป็นโครงสร้างพื้นฐานทางการเงินที่สำคัญสำหรับรัฐบาลชุดปัจจุบันซึ่งเป็นรัฐบาลแรกที่จะได้รับประโยชน์จากกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้ แล้วก็ทำให้กฎหมายเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่รัฐบาลจะสามารถบริหารจัดการเรื่องของการเงิน การคลังของประเทศได้ดียิ่งกว่ารัฐบาลที่ผ่านมาโดยตลอด ก็ขอกราบเรียนท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณครับท่านอาจารย์สังคีต เป๊ะเลยครับเวลาตรง เชิญท่านอาจารย์ดอกเตอร์ไตรรงค์ครับ

นายไตรรงค์ สุวรรณคีรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ไตรรงค์ สุวรรณคีรี สมาชิกสภา พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานอยู่ในสภานี้มานานพอสมควรคงจะเคยได้ยินว่า ผมพูดอย่างน้อย ๓ ครั้งว่า การจัดทำนโยบายเศรษฐกิจจะต้องคำนึงถึงเป้าหมายทางด้านเศรษฐกิจซึ่งเหมือนกันทุกรัฐบาลทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นประเทศที่เจริญแล้ว หรือว่าด้อยพัฒนา หรือแม้แต่สังคมนิยมคนที่สนใจในรายละเอียดก็ไปขอดูได้ในรายงานการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ถ้าเผื่อเขายังไม่เผาทิ้งไปแล้ว แต่เข้าใจว่าทิ้งไปแล้ว เพราะว่า ๑๐ ปีเขาเผาหนึ่งเพราะฉะนั้นผมจึงมีความจำเป็นที่ต้องขออนุญาตท่านประธานพูดซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การจัดทำนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ ๔ ประการจะขาดไม่ได้

ประการแรก เราจะต้องคิดเสียว่าเราจะให้รายได้ประชาชาติมันเพิ่มกี่เปอร์เซ็นต์หรือประมาณเท่าไร อันนี้ต้องเป็นเป้าหมายตั้งเอาไว้

ประการที่ ๒ เพื่อที่จะให้ได้อัตราความเจริญของรายได้ประชาชาติเช่นนั้น เราจะต้องให้มีการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติที่เรามีอยู่อย่างจำกัดไม่ว่าจะเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นคน เป็นทุน เป็นเทคโนโลยีจัดสรรมันอย่างไรให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ประการที่ ๓ ต้องคำนึงถึงการจัดการระบบเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพ เพราะว่าถ้าเผื่อปล่อยให้หลาย ๆ อย่างมันเปลี่ยนแปลงวูบวาบมันเป็นอันตรายต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ

ประการสุดท้าย เราต้องมีเป้าหมายว่าเราจะเอาผลผลิตที่เพิ่มขึ้นหรือรายได้ประชาชาติที่เพิ่มขึ้นนั้นกระจายไปในหมู่พี่น้องประชาชนและมีความเป็นธรรมให้มากที่สุดอย่างไร

นี่คือ ๔ ประการที่เหมือนกันทั้งโลก ผมอ่านนโยบายของรัฐบาลหลายเที่ยว ต้องยอมรับว่าเป็นนโยบายที่ใช้ได้ เพราะว่าได้ระบุถึงเป้าหมายเศรษฐกิจไว้ในหลายประการ ได้ย้ำถึงเป้าหมายว่าจะทำให้การเจริญทางเศรษฐกิจเป็นอย่างไร ไม่ได้พูดเรื่องการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาตินะครับ แต่การที่พูดว่าจะให้

ระบบเศรษฐกิจอยู่ภายใต้ระบบเสรี ป้องกันการผูกขาดทุกชนิด นั่นคือการบอกแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ประการที่ ๓ คือนโยบายของรัฐบาลได้พูดถึงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ มีอยู่ประการเดียวครับที่ไม่พูดถึงเลย อ่านก็เที่ยวก็ไม่พบ ไม่ได้พูดถึงเรื่องการกระจายรายได้ของพี่น้องประชาชนเลย ทั้ง ๆ ที่ในรัฐธรรมนูญว่าด้วยนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ เขาระบุว่ารัฐบาลต้องทำนะครับ แต่รัฐบาลไม่ได้ให้ความสนใจในบทบัญญัติอันนี้ของรัฐธรรมนูญเลย ทำเสมือนว่าการกระจายรายได้ในประเทศไทยมันยอดเยี่ยมมกระเทียมมดองอยู่แล้ว หรือว่าดีที่สุดอยู่แล้ว มันไม่ใช่ครับ ท่านประธาน ผมจะวาดภาพให้ท่านประธานเห็นว่าจากการศึกษาของนักเศรษฐศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างชาติอย่างที่เขาคิดพิมพ์กัน ปรากฏว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการกระจายรายได้ที่ติดกลุ่มเลขที่สี่ที่สุดในโลก เคียงป่าเคียงไหล่กับประเทศในลาตินอเมริกา เคียงป่าเคียงไหล่กับประเทศโคลัมเบีย เคียงป่าเคียงไหล่กับประเทศเม็กซิโก เคียงป่าเคียงไหล่กับประเทศอาร์เจนตินาเจ้าพ่อผู้ให้กำเนิดนโยบายประชานิยมด้วย ประเทศไทยเราติดกลุ่มนะครับ ติดกลุ่มเลขที่สี่ที่สุดในโลก ทำไม่ถึงติดกลุ่มเลขที่สี่ที่สุดในโลก เขาคำนวณอย่างไรครับ เมื่อผมพูดถึงจุดนี้หมายความว่าเราก็มาพูดถึงเรื่องความยากจนของพี่น้องประชาชน ต้องทำความเข้าใจเสียก่อนว่าความยากจนมี ๒ อย่าง ความยากจนสมบูรณ์หรือว่าสัมบูรณ์กับความยากจนสัมพัทธ์ เพราะผมไม่อยากจะใช้ภาษาอังกฤษ ความยากจนสัมบูรณ์คืออะไร ความยากจนสัมบูรณ์ก็คือความยากจนที่มันจน มันจนเพราะไม่มีอะไรจะบริโภค มีอาหารกินไม่พอ มีเครื่องนุ่งห่มไม่พอ ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัยไม่พอ ไม่ได้มาตรฐานของความเป็นมนุษยชาติที่สมศักดิ์ศรีเรียกว่าความยากจนสัมบูรณ์ เราต้องยอมรับว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจเรามีทั้งหมด ๑๐ ฉบับ ถึงปัจจุบันนี้ได้ผลมากเลยครับ เราทำให้ความยากจนสัมบูรณ์ของพี่น้องประชาชนลดลงมาตามลำดับ เมื่อ ๓๐ ปีที่แล้วคนไทย ๔๕ เปอร์เซ็นต์ที่อยู่ภายใต้เส้นความยากจน ปัจจุบันนี้ท่านประธานทราบไหมก็เปอร์เซ็นต์ ๑๑ เปอร์เซ็นต์เองครับ -----

บางคนก็ไปพูดว่ามีแผนพัฒนาเศรษฐกิจยิ่งพัฒนาคนยิ่งยากจน พูดก็ไม่ว่าเรื่อง เราต้องยอมรับว่าประเทศเรามีความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจปีหนึ่งเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖-๗ เปอร์เซนต์ สูงกว่าอัตราความเจริญของชาวโลกทั้งโลกตลอดมาเป็นเวลา ๓๐-๔๐ ปีแล้ว ทั้งโลกนี้เจริญประมาณ ๒-๓ เปอร์เซนต์แค่นั้น แต่ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในปัจจุบันนี้คือปัญหาของความยากจนสัมพัทธ์ครับ ความยากจนสัมพัทธ์คือการเปรียบเทียบรายได้ของประชาชนที่อยู่กันในประเทศไทยนี้ ๖๐ กว่าล้านว่า มันแตกต่างกันเท่าไร วิธีคำนวณ ท่านประธานครับ ผมเป็นคนพูดของยากให้เป็นของง่าย คนในประเทศไทยนี้เอาคนที่รวยที่สุดวางไว้ข้างบน แล้วคนที่รวยถัดลงมาเรื่อยๆ กัน มันจะเป็นรูปพีระมิด ในที่สุดก็เป็นรูปสามเหลี่ยมพีระมิด คนจนที่สุดอยู่ข้างล่าง เราเอาคนที่รวยที่สุด ๒๐ เปอร์เซนต์ข้างบนแล้วเอารายได้ของเขาบวกกันแล้วตั้งไว้กองหนึ่ง แล้วเอาคน ๒๐ เปอร์เซนต์ที่ยากจนที่สุดอยู่ข้างล่างที่ฐานพีระมิด แล้วเอารายได้ของเขาทั้งหมดมารวมกันตั้งไว้อีกกองหนึ่งเป็นกองที่ ๒ ท่านทราบไหมครับว่า กองที่ ๑ มากกว่ากองที่ ๒ ก็เท่า ปัจจุบันนี้ ๑๒ เท่าครับ ปัจจุบันนี้ ๑๑ เท่ากว่าๆ มันจะวิ่งอยู่ระหว่าง ๑๑ กับ ๑๕ เท่าตลอดระยะเวลา ๒๐-๓๐ ปีแล้วไม่เคยเปลี่ยนแปลง เพราะไม่มีคนสนใจมันจริง ๆ เพราะว่าไม่มีคนสนใจมันจริง ๆ เราถึงต้องติดกลุ่มประเทศที่มีการกระจายรายได้ที่เร็วที่สุดอย่างที่ผมกราบเรียนให้ท่านประธานทราบเมื่อกี้ เพราะเราไม่ได้สนใจเหมือนนโยบายรัฐบาล เมื่อไม่พูดเป็นนโยบายแผนปฏิบัติการมันก็ไม่ออกมา มาตรการก็ไม่ออกมา การกระจายรายได้เขาไม่มีวันที่จะดีขึ้น ไม่มีวันที่จะดีขึ้น ยกตัวอย่างในปัจจุบันนี้ ขออนุญาตครับ ผมยกตัวอย่าง ปัจจุบันนี้ค่าเงินบาทแข็ง มาคุยกันเรื่องค่าเงินบาท ค่าเงินบาทแข็งนี้หมายความว่าอย่างไร หมายความว่าเงินดอลลาร์อ่อนตัว แปลว่าค่าของเงินดอลลาร์พอวัดเป็นเงินบาทก็น้อยลงมา เมื่อก่อนเคยเป็น ๔๐ บาท ต่อ ๑ ดอลลาร์ มันก็ลดลงมาเป็น ๓๙ ๓๘ ๓๗ ๓๖ ปัจจุบันเหลือ ๓๒ กว่าๆ เขาเรียกว่าค่าเงินบาทแข็งหรือค่าดอลลาร์อ่อน พูดคำไหนก็ได้มันมีค่าเหมือนกัน วิธีที่จะเข้าใจค่าเงินบาทสำหรับพี่น้องประชาชนที่ไม่ได้เรียนมาต้องคิดว่าเงินบาทมันเหมือนกับพืชเกษตร และเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง เงินดอลลาร์ก็เหมือนกันวิธีคิดเอาเงินดอลลาร์ดีกว่า

เงินดอลลาร์เหมือนกับพืชเกษตรชนิดหนึ่ง พืชเกษตรไม่ว่าจะเป็นลำไยทางภาคเหนือ หรือลองกองทางภาคใต้ถ้าปริมาณมันมากราคาเป็นอย่างไรครับ ราคามันก็ตก ถ้าปริมาณที่ออกมามันน้อยราคามันก็เพิ่ม หลักง่าย ๆ ปัจจุบันนี้ดอลลาร์มันไหลเข้ามาในประเทศไทยเยอะมากเพราะมันหนีสหรัฐอเมริกาไป เพราะว่าเศรษฐกิจของเขาที่นั่นกำลังที่จะถดถอย มันก็หนีเข้ามาในประเทศไทย เข้ามาเพราะมันได้มันใจมากกว่า รายได้กำไรมากกว่า อัตราดอกเบี้ยก็สูงกว่า หนี้ก็ป็นง่ายกว่า ในที่สุดปัจจุบันนี้เงินดอลลาร์ที่กองอยู่ที่ธนาคารชาติเท่าไรรู้ไหมครับ แล่นกว่าล้านบาท มีสมาชิกพูดไปแล้วเมื่อวานแล่นกว่าล้านบาทมากที่สุดตั้งแต่ตั้งฟ้าตั้งแผ่นดินในประเทศไทยมาไม่เคยมีเงินกองทุนสำรองเงินตราต่างประเทศสูงขนาดนี้ เมื่อปริมาณมันมากอย่างนี้ราคามันก็ตกอย่างที่ผมทราบเรียน ท่านประธานแล้ว ๓๙ ๓๘ ๓๗ จนเหลือ ๓๒ กว่า ๆ ผมถามว่าใครเสียหายครับ นักอุตสาหกรรมเสียหายไหมครับ นิดหน่อย ถึงไม่ค่อยจะร้องแหยกแหยกทะเลกันเท่าไร เพราะทำไม่ครับ เพราะอุตสาหกรรมในประเทศไทยเราซื้อวัตถุดิบและชิ้นส่วนประกอบเยอะมากในจำนวนมูลค่าของมันที่เป็นสินค้าสำเร็จรูป ๖๐ ๗๐ ๘๐ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์ ๘๐-๙๐ เปอร์เซ็นต์ เราขายไปต่างประเทศได้มาสักล้านหนึ่ง ตกอยู่ในประเทศไทยแล่น ๒ แล่นแค่นั้น นอกนั้นก็ต้องส่งไปให้ประเทศอื่น เพราะฉะนั้นเวลาค่าเงินดอลลาร์มันถูกลงหรือค่าเงินบาทมันแพงขึ้น เวลาเขาไปซื้อของพวกนี้เขาก็ใช้เงินบาทน้อยลง เมื่อก่อนเคยใช้ ๔๐ บาท ซื้อสินค้าแลกได้ ๑ ดอลลาร์ แล้วไปซื้อสินค้ามาจากต่างประเทศ ปัจจุบันใช้แค่ ๓๒-๓๓ บาท ต้นทุนการผลิตมันก็ลดลง เพราะฉะนั้นก็เอาการลดลงของต้นทุนการผลิตเนื่องจากค่าเงินบาทแข็งนั้นก็ไปถ่วงเฉลี่ยกับกำไรที่ลดลงจากการขายสินค้าสำเร็จรูป เขาถึงไม่เดือดร้อนนะครับ แต่คนที่เดือดร้อนที่สุดที่เสียหายมากที่สุดคือใครครับ คือผู้ที่ผลิตและใช้วัตถุดิบภายในประเทศเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ คือพวกไหนครับ เกษตรกรครับ เกษตรกรทั้งประเทศไม่ว่าจะเป็นชาวนา ชาวไร่ ไม่ว่าจะเป็
 ชาวประมงทั้งหมด -----

รวมทั้งนักอุตสาหกรรมที่นำสินค้ามาแปรรูปเป็นสินค้าอุตสาหกรรมด้วย ที่เรียกว่า อุตสาหกรรมเกษตร เพราะว่าเขาไม่ได้ประโยชน์เรื่องต้นทุนลด เขาก็ต้องแบกรับภาระ ขาดทุนเต็ม ๆ เลย แต่ทำไมชาวไร่ ชาวนาถึงไม่ไว้อยู่ปีนี้ ปีที่ผ่านมาสังเกตใหม่ว่าไม่ไว ที่ไม่ไว ๑. เพราะไม่ค่อยมีตัวแทน ไม่มีองค์กรชาวนา ถ้าผู้แทนพวกเราถึงเป็นลูกชาวไร่ ชาวนาไม่ช่วยพูดท้านก็จะไม่มีตัวแทนเลย ไม่เหมือนสหภาพแรงงานเขามี แต่ที่เขาไม่ไว อีกข้อหนึ่งก็เพราะว่าปีที่ผ่านมาสินค้าเกษตรเกือบทุกชนิดราคาดีทั้งนั้น ยกเว้นพืช ผัก ผลไม้ ทำไมราคาดี ดีมาก ๆ เลยนะครบปีที่แล้ว เหตุผล ๒-๓ ข้อ

ประการที่ ๑ ภาวะโลกร้อน ทำให้พื้นที่ทั่วโลกหลายแห่งผลิตสินค้าเกษตร ไม่ได้เพราะไม่มีน้ำ

ประการที่ ๒ เพราะว่ามีน้ำมันแพง ทุกประเทศจึงพยายามที่จะผลิต ไบโอดีเซลจึงซื้อสินค้าจากประเทศไทยที่สามารถจะเอาไปทำไบโอดีเซลได้

ประการที่ ๓ คือว่าทิศทางทางการค้าเรามันเปลี่ยน ผมเคยพูดในสภานี้ ก่อนที่เขาจะยึดอำนาจกันผมเคยปราศรัย พูดในสภานี้อาจจะยังอยู่ว่าทิศทางทางการค้า ของประเทศไทยในสมัยนั้น พูดง่าย ๆ เราส่งสินค้าไป ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ส่งไปไหนครับ สมัยนั้น ๒๐ เปอร์เซนต์ ไปอเมริกา ๒๐ เปอร์เซนต์ ไปยุโรป ๒๐ เปอร์เซนต์ ไปญี่ปุ่น ๒๐ เปอร์เซนต์ ไปประเทศอาเซียน อีก ๒๐ เปอร์เซนต์ ประเทศที่เหลือแอฟริกา ตะวันออกกลาง รัสเซียง่าย ๆ เพื่อให้จำได้ง่าย ๆ มันไม่ปะอย่างนี้ครับ แต่ว่ามันใกล้เคียง แต่ปัจจุบันนี้มันเปลี่ยน ทิศทางในการค้าเปลี่ยน ปัจจุบันนี้เราค้ากับประเทศเอเชีย รอบ ๆ เราเท่าไรท่านประธานรู้ไหมครับ ๗๗ เปอร์เซนต์ครับ อเมริกาเหลือ ๑๒ เปอร์เซนต์ ยุโรป ๑๒ เปอร์เซนต์ เราค้ากับจีน อินเดีย ออสเตรเลีย สิงคโปร์ ฮองกง ไต้หวัน เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย รวมกันแล้วญี่ปุ่นบวกเข้าไป ถ้าไม่รวมญี่ปุ่นด้วยก็ได้ ๕๕ เปอร์เซนต์ รวมญี่ปุ่นเข้าไปด้วยก็ได้ ๗๗ เปอร์เซนต์ เพราะไปญี่ปุ่นประมาณ ๑๒ เปอร์เซนต์ ทิศทางการค้ามันเปลี่ยน แล้วประเทศที่ผมพูดถึงประมาณ ๑๑-๑๒ ประเทศ ไม่ว่าจะเป็นอินเดีย ไม่ว่าจะเป็นจีนหรือประเทศต่าง ๆ ที่ผมพูดถึง ปีที่ผ่านมารายได้ ประชาชาติเขาเพิ่มมาก กำลังพุ่ง เขาเลยซื้อสินค้าจากเรามาก ราคาถึงสูงครับ

เมื่อราคาสินค้าเกษตรขึ้นสูงชาวไร่ ชาวนาถึงไม่ค่อยบ่น แต่มันเป็นธรรมชาติใหม่ เขาควรจะได้มากกว่านี้ครับ ชาวไร่ ชาวนาควรจะได้มากกว่านี้เยอะครับ แต่เพราะว่าค่าเงินบาทมันแข็ง เขาเลยได้ไม่เท่าที่ควรที่จะได้ ที่จริงน่าสงสารนะครับ ชาวไร่ชาวนาของเราถ้าเผื่อศึกษาประวัติศาสตร์แล้ว สังคมเอาเปรียบเขามาโดยตลอด ไม่เคยเปิดโอกาสให้เขาได้รำรวยเลย หลังสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ราคาข้าวแพงพุ่งสูงมากเพราะว่าทั่วโลกขาดแคลนพืชพันธุ์ ธัญญาหาร รัฐบาลทำอะไรครับ ชาวไร่ชาวนาแทนที่ว่าจะได้มีรายได้มาก ปลอดภัย ปลอดภัย เขาจะได้ตั้งตัวได้เสียที่ รัฐบาลไม่ยอมให้ชาวไร่ชาวนามีฐานะที่ดีขึ้น ราคามันเท่านี้ รัฐบาลบอก มึงเอาไปแค่นี้ ที่เหลือตรงนี้รัฐบาลเอาโดยการเก็บพรีเมียม (Premium) ข้าว เก็บพรีเมียมข้าวชาวนาก็จนต่อไป เหตุผลที่เขาต้องทำอย่างนั้นเพราะว่าเขาต้องการที่จะให้ค่าจ้างแรงงานมันถูก เพราะยุคนั้นเป็นยุคที่เราเริ่มพัฒนาเศรษฐกิจ คือพัฒนาอุตสาหกรรม กดดันค่าจ้างแรงงานให้ต่ำได้โดยการทำให้ราคาอาหารมันต่ำ มันก็เกิดผลอยู่ ๒ ทาง เมื่อชาวนายากจนลูกหลานอยู่ไม่ได้ก็ต้องทะเลาะเข้าเมือง แรงงานก็เข้ามามาก แล้วอัตราค่าจ้างก็สามารถจะกดได้ ก็เรียกว่าจนกันทั้งพ่อทั้งลูก มาอยู่ในเมืองก็จน เพราะอัตราค่าจ้างต่ำ พ่อก็จนเพราะว่าราคาข้าวเพิ่มไม่ได้ รัฐบาลไม่ให้เพิ่ม นี่ก็เหมือนกันอีก นโยบายเป็นอย่างนี้โดยตลอด แล้วคนจนอยู่ที่ไหนครับ ท่านประธานเองก็มาจากต่างจังหวัดเหมือนผม ท่านประธานรู้เหมือนผม คนที่จนที่สุดคือชาวไร่ชาวนาใช้ไหมครับ ไม่มีใครจนยิ่งกว่าชาวนา ผมเป็นลูกชาวนาผมพูดได้เกิดมาชีวิตผมผมเคยไถนา ทำทุกอย่าง เคยไถนา บักชีใต้ไถกับวัว ภาคอื่นเขาไถกับควาย ผมทำมาแล้วทุกอย่าง รู้ว่าคนที่จนที่สุดคือชาวไร่ ชาวนา แต่พูดก็พูดเถอะท่านประธานครับ ไม่ใช่ว่าพวกเราจะไม่ใส่ใจกระทำที่ผ่านมารัฐบาลต่าง ๆ พยายามทุกรัฐบาลที่จะช่วยชาวไร่ชาวนา แต่วิธีช่วยของเรา ทำอย่างไรครับ พยายาม รัฐบาลรับจําในราคาที่สูงกว่าท้องตลาด ช่วยอยู่ได้แค่นั้นแหละครับ ทำกันมาทุกยุคทุกสมัย อะไรเกิดขึ้น ๒ อย่างนี้ ชาวนาได้ประโยชน์บ้างบางส่วน แต่รัฐบาลแข็งเป็นหมื่นเป็นแสนล้าน ขาดทุนทั้งนั้น ทุกโครงการ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร พยายามมันล้มปะหลัง พยายามข้าว ขาดทุนทั้งนั้นรัฐบาล แต่ไม่เป็นไรถ้าขาดทุนแล้วทำให้คนจนมันดีขึ้นไม่ดีกว่ากัน ----- - ๑๐/๑

แต่จริง ๆ มันไม่เป็นเช่นนั้นหรอกครับ ชาวไร่ชาวนาได้รับบางส่วนจริงในการพยุงราคา แต่ที่อยู่ในพุงชาวนาส่วนหนึ่ง แต่จำนวนหนึ่งซึ่งเยอะพอสมควรไปอยู่ในพุงคนอื่น นี่คือปัญหาการพยุงราคาที่เราทำมาโดยตลอด ผมถึงอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า มันถึงเวลาที่จะต้องดูแลคนพวกนี้ กรรมการเรามีพระราชบัญญัติประกันสังคมดูแลเขา ชาวนาไม่มีเลยครับ ชาวไร่ชาวนาคนในต่างจังหวัดประมาณ ๒๐ กว่าล้าน ไม่มี ถึงเวลาท่านอภิสิทธิ์พูดไปเมื่อวานว่าถึงเวลาที่เราต้องใช้ระบบเขาเรียกอะไร สวัสดิการสังคม เข้ามาดูแล มีความจำเป็นต้องทำ ต้องเปลี่ยนวิธีดูแล ถ้าอยากช่วยเหลือชาวไร่ชาวนา ที่ยากจนต้องเปลี่ยนวิธีครับ ที่ต้องเปลี่ยนวิธีก็เพราะว่าเหตุผลอันที่ ๑ ผมพูดไปแล้ว เมื่อกี้รู้ไหล่เยอะครับ ไหน ๆ รัฐบาลจะต้องเสียสตางค์แล้ว เสียสตางค์ในสิ่งที่ไม่รู้ไหล่ วิธีที่จะทำให้ไม่รู้ไหล่ให้ทำอย่างประเทศฝรั่งเศสและประเทศญี่ปุ่นเขาทำ เขาทำอย่างไรครับ เขาจ่ายสตางค์โดยตรงเลยให้กับชาวไร่ชาวนาที่ยากจน เขาเรียกว่า ไดเรคท์ पेย์เมนต์ (Direct payment) ขอประทานโทษถ้าต้องใช้ภาษาอังกฤษสักคำหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวจะเข้าใจไม่ตรงกัน ไดเรคท์ पेย์เมนต์จ่ายโดยตรงให้ชาวไร่ชาวนาไปเลย ทำไมเขาต้องทำอย่างนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงกฎข้อบังคับของดับเบิลยูทีโอ (WTO) การพยุงราคาสินค้าเกษตรต่อไปนี้ทำไม่ได้แล้วนะครับ เมื่อก่อนเราทำได้ปีหนึ่งเป็นหมื่น ๆ ล้าน แสน ๆ ล้าน ดับเบิลยูทีโอตามกฎเกณฑ์เขา เราเหลือไม่กี่พันล้านนะครับ แล้วอีกไม่กี่ปีก็จะเหลือศูนย์ เราต้องเตรียมวิธีการอื่นไว้ รัฐบาลนี้ควรจะเตรียมได้เลย การใช้ระบบไดเรคท์ पेย์เมนต์ ชาวนาผลิตข้าวได้ก็เกวียนเปิดบัญชีให้เขาเลยครับ ชาวนาแต่ละครอบครัวเปิดบัญชีไว้ที่ธนาคารเลยครับ เกวียนหนึ่งให้ก็บาทโอนเงินเข้าเลย ไม่ต้องผ่านหัวคะแนนเดี๋ยวมันเม้มเสียอีก ตรงไปเลยครับ ตรงไปให้ชาวไร่ชาวนาเลยอย่าผ่านมือ แล้วเขาได้เต็ม ๆ เลย อย่างที่เขาทำที่ฝรั่งเศส อย่างที่เขาทำที่ญี่ปุ่น อย่างนี้ครับ ผมว่ามีความจำเป็นจะต้องทำ แต่ว่าที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า เรามาพูดเรื่องค่าเงินบาทที่มันแข็งเมื่อกี้ แล้วก็ชาวไร่ชาวนาเสียเปรียบ ผมถึงบอกว่ามันความรับผิดชอบของรัฐบาลที่จะต้องกำหนดว่า อัตราแลกเปลี่ยนควรจะอยู่ตรงไหนถึงจะมีความเป็นธรรมในการกระจายรายได้แบ่งปันผลประโยชน์กันระหว่างชาวไร่ ชาวนากับพวกนักอุตสาหกรรม ถ้ารัฐบาลไม่ตัดสินใจ

ใครตัดสินใจละประเทศนี้ ผมถามให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นคนกำหนดอยู่คนเดียวหรือครับ ไม่ได้นะครับ เพราะธนาคารแห่งประเทศไทย บุคลากรทั้งธนาคารไม่มีใครเลยที่จะมาจากประชาชน เป็นลูกจ้างธรรมดาตัวเอง ไม่มีจุดยึดโยงกับประชาชน นี่คือหลักการประชาธิปไตย คนที่จะกำหนดนโยบายให้กับประเทศนี้จะต้องมีจุดยึดโยงประชาธิปไตย เพราะเราเป็นประเทศเสรีประชาธิปไตย คนที่จะใช้อำนาจอธิปไตยของปวงชนได้คือผู้ที่มาจากการเลือกตั้งเท่านั้นเราถึงต้องเป็นคนกำหนด นี่เป็นหลักการประชาธิปไตยครับ ท่านประธานครับ ผมไปเรียนกฎหมายรัฐธรรมนูญ ผมไปเรียนกฎหมายมหาชนจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เขาก็สอนอย่างนี้ ผมถามว่าอาจารย์ที่อื่นเขาสอนอย่างไร เขาบอกสอนอย่างนี้แหละ เพราะนี่คือหลักประชาธิปไตยคือต้องยึดโยงกับพี่น้องประชาชน เดี่ยวท่านประธานไม่เชื่อเวลาผมพูดหลักกฎหมายผมจบปริญญาตรีกฎหมาย เพิ่งรับปริญญาตรี รับพระราชทานจากสมเด็จพระเทพฯ มาเมื่อวันที่ ๑๒ นี้เองนะครับ ผมไปแอบเรียนตอนแก่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง นี่คือหลักกฎหมาย เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะต้องกำหนดว่าอัตราควรจะเป็นเท่าไรที่ยุติธรรมสำหรับประเทศนี้ ทุกประเทศเขามีอัตรา เขาเรียกว่าอัตรานโยบาย ผมจะอ่านประเทศให้ท่านประธานฟังก็ได้ ผมไปศึกษามาไม่ใช่เราอยู่ไปไม่รู้เรื่องกันเลย นี่ปล่อยกันผมไปศึกษามา ประเทศดังต่อไปนี้ประเทศที่แทรกแซงทั้งนั้น บอกว่าอัตราลอยตัวแต่เป็นอัตราลอยตัวที่ตัวเองแทรกแซง แล้วรัฐบาลจะเป็นคนกำหนดร่วมกับธนาคารประเทศจีนนี่ไม่ต้องพูด จีนไม่ลอยเลย คุม แทรกแซงเต็ม ๆ จีนเขาไม่ลอยค่าเงินของเขาแต่นอกนั้นอินเดีย อินโดนีเซีย เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไต้หวัน ไทยแลนด์ฮ่องกง ยกเว้นประเทศเดียวที่ผมศึกษาคือนิวซีแลนด์ไม่เคยแตะเลย ปล่อยให้มันเป็นไปตามกลไกตลาดเขาไม่ยุ่งแต่นอกนั้นเขายุ่งทั้งนั้นแหละครับ เพราะรัฐบาลเขาต้องถืออำนาจอธิปไตยของพี่น้องประชาชนกำหนดว่าจะแบ่งปันปันส่วนทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ ความมั่งคั่งของประเทศแบ่งกันอย่างไรถึงจะยุติธรรม นี่คือนี่ที่ผมอยากจะกราบเรียนว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังไม่มา น้องผมเอง อยากจะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังไปดูว่าจะทำอย่างไรได้ ไปดูพระราชบัญญัติเงินตราว่ามาตรา ๘

๒๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สถิติมา ๑๐/๓

กับมาตรา ๓๐ ช่วยอะไรได้บ้างในสิ่งที่ผมพูด ถ้ามันทำไม่ได้เพราะกฎหมายมันขัดขวาง
ดอกเตอร์ป่วยสอนผมว่า ถ้าเราจะทำอะไรก็ตามเพื่อผลประโยชน์ของคนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับ
กับผลประโยชน์ของเราให้ทำ -----

- ๑๑/๑

ถ้าคนเขาบอกว่าทำไม่ได้เพราะขัดกฎหมาย แก้กฏหมายไตรรงค์ กฎหมายมนุษยเขียน มนุษย์ต้องแก้ เพื่อความสุขของประชาชน นี่อาจารย์ผมสอน ก็ให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลังไปดูเสีย แต่ว่าที่ทำได้มันมีมาตรการอย่างอื่น ผมพูดได้ กระทรวงการคลัง จะพูดได้หรือเปล่าไม่รู้ คือกระทรวงการคลังมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายให้ธนาคารแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติ แต่เสรีภาพในการเลือกเครื่องมือเพื่อจะให้ถึงเป้าหมายนั้นอย่าไปแตะเขา นั่นเขาเรียกว่าเสรีภาพในทางการเงินทั่วโลก ภาษาอังกฤษเขาเรียก อินสตรูเมนทัล ฟรียดอม (Instrumental freedom) เป็นเสรีภาพในการใช้เครื่องมือ อันนี้ต่างหากที่พวกเรา ปนกันหมด คนในธนาคารชาติบางคนก็ไม่เข้าใจ อย่างมาแตะ เรื่องของกู กูจะทำ เอ็งไม่ได้ มาจากการเลือกตั้ง รัฐบาลนี้มาจากการเลือกตั้ง รัฐบาลนี้รับผิดชอบต่อสภา สภานี้ รับผิดชอบต่อประชาชน เราต้องใหญ่กว่า เราต้องกำหนดได้ ไปศึกษาเรื่องนี้แล้วไปดูว่า ทำได้ ไม่ได้ ผมเป็นฝ่ายค้านผมเสนอได้เลย ความรู้สึกของผมน่าจะลดอัตราดอกเบี้ย เพราะถ้าลดอัตราดอกเบี้ยมาเท่ากับส่งเสริมการลงทุนในประเทศ เมื่อส่งเสริมการลงทุน ในประเทศ ความต้องการจะใช้ดอลลาร์เพื่อซื้อเครื่องจักรเครื่องมือ ก็จะมากขึ้น เมื่อมากขึ้น ปริมาณดอลลาร์ก็ลดลง เมื่อจำนวนลงกองลดลง ราคาเป็นอย่างไร ราคาลองกอง ก็สูงขึ้น ราคาลำไยก็สูงขึ้นถ้าปริมาณลดลง ก็สูงขึ้นจาก ๓๒ บาท เป็น ๓๓ บาท ๓๔ บาท แล้วจะให้มันอยู่ตรงไหน กระทรวงการคลังกำหนดสิครับว่าจะให้มันอยู่ตรงไหน ต้องบริหารอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นได้อำนาจมาหาเสียงเหน้อยแทบตายแล้วไม่ใช้อำนาจ ในสิ่งที่ถูกต้องมานั่งทำไม ออกไปให้ผมเป็นดีกว่า แต่ผมเชื่อว่ารัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลังคนนี้ถึงไม่ได้เรียนเศรษฐศาสตร์มา แต่คนเป็นรัฐมนตรีไม่จำเป็นต้องเรียนนะครับ ฟังคนอื่นเยอะ ๆ ใช้คนให้เป็น มีลักษณะความเป็นผู้นำ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลัง คุณหมอลีเยบนี้ใช้ได้ เพราะว่ามีความนุ่มนวล รู้จักถนอมคำพูด ไม่กว้าง ไม่ซ่า รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ คนอย่างนี้ทำงานแล้วจะสำเร็จ คนอื่นควรจะเอาอย่าง โดยเฉพาะคนที่ซ่า ๆ ไม่อย่างนั้นไม่สำเร็จ

เรื่องต่อไปที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานคือผมเป็นห่วง ผมไม่ได้ เป็นห่วงรัฐบาลอย่างเดียว ผมเป็นห่วงประเทศด้วยครับ อนาคตของประเทศ ผมเป็นห่วงมาก

เพราะผมเป็นคนศึกษาในเรื่องนี้ ผมเป็นคนมีเขาเรียกว่า แมคโคร ฟीलลิ่ง (Macro feeling) มันแปลไม่ได้ถึงต้องใช้ภาษาอังกฤษ คือความรู้สึกทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค คือผมเรียนทางด้านนี้มาผมจะมีความรู้สึกตลอด เหมือนอัตราค่าเงิน ถ้าถามผมผมบอกได้เลยว่า ควรจะอยู่ตรงไหน คนที่เป็นเหมือนผมในกระทรวงการคลังมีหลายคน ที่ธนาคารชาติ มีหลายคนก็เรียนแมคโคร ฟीलลิ่ง สอนกันไม่ได้เรื่องนี้ครับ การรู้อะไรมันควรจะเป็นเท่ากับเท่าไร ถึงต้องให้คนที่มีความประสพการณ์มานั่งเป็นรัฐมนตรี เพราะถึงจุด ๆ หนึ่งต้องใช้ประสพการณ์ในการตัดสินใจ ไม่ใช่เปิดตำราตัดสินใจ ประสพการณ์ตัดสินใจ ผมมีความเป็นห่วงว่า ประเทศเรากำลังจะแย่ในอนาคตนี้ เพราะผมไปดูโครงสร้างทางการคลัง โครงสร้างทางการคลังในปัจจุบันนี้น่าเป็นห่วงมาก น่าเป็นห่วงจริง ๆ ครับ เพราะว่าความเรียกร้องหรือแรงกดดันในรัฐบาลต้องใช้จ่ายมือเติบมันมีสูงมาก ไม่ว่าจะใครขึ้นมาเป็นรัฐบาล ผมไม่ได้หมายถึงรัฐบาลนี้รัฐบาลเดียว ความกดดันมันหลายทางครับ ทางแรก ความกดดันจากรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นโยบายพื้นฐานแห่งรัฐกำหนดมากมายกำยกองให้รัฐบาลต้องทำแล้วต้องมาแถลงแผนปฏิบัติการและรายงานผลทุกปีต่อรัฐสภา ท่านต้องทำนะครับ ให้สวัสดิการคนแก่ ให้สวัสดิการเด็ก คนพิการ มากมาย ท่านไปดูเถอะครับ จ่ายเงินเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้านนั้นมีความกดดัน ซึ่งเราไม่ว่าก็ถูกต้อง ผมชอบอยู่แล้วเรื่องการกระจายรายได้เป็นธรรม อันที่ ๒ ความกดดันเรื่องนโยบายเมื่อนโยบายประชานิยมประชาชนชอบ เขาถึงเลือกพวกท่านมาเยอะเพราะเขาชอบ เพราะฉะนั้นท่านก็ต้องทำต่อ นักการเมืองก็ต้องทำตามใจประชาชน นี่คือการกดดัน จะต้องใช้ใช้จ่ายมือเติบอีก ความกดดันเหล่านี้จะทำให้เราต้องใช้จ่ายเยอะ แต่มีกรอบว่าเราใช้จ่ายเยอะไม่ได้อยู่ ๒ กรอบ ๑. วินัยทางการเงิน การคลัง ซึ่งเป็นนโยบาย รัฐบาลนี้ได้พูดไว้ในนโยบายทางการเงิน การคลัง ชัดเจนว่ารัฐบาลนี้จะรักษาไว้ซึ่งวินัยทางการเงิน การคลัง เพื่อรักษาความยั่งยืนทางการคลัง -----

ความยั่งยืนทางการคลัง การคลังนี้ นายกรัฐมนตรีแถลงไปแล้วคนทั้งประเทศยังไม่รู้ แปลว่าอะไรถ้าผมไม่ช่วย ความยั่งยืนทางการคลัง หมายความว่า เราสามารถจะดำเนินนโยบายทางการคลังบริหารประเทศไปได้โดยไม่มีอุปสรรคติดขัด อุปสรรคติดขัด เช่นว่า อยู่ ๆ รัฐบาลไม่มีสตางค์จ่ายเงินเดือนข้าราชการอย่างนี้ครับ นี่คือการไม่ยั่งยืนทางการคลัง คือการสะดุดทางด้านกรคลัง เพราะบริหารกันไม่ดี เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ผมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ต้องยืมเงินธนาคารไปจ่ายเงินข้าราชการปิดความลับกัน เกือบตายเพราะไม่มีเงินเลย หรือประการที่ ๒ เช่นว่าอยู่ ๆ ไม่มีสตางค์ใช้หนี้ รัฐบาลเป็นหนี้เขาเยอะ แต่พอถึงเวลาที่จะต้องคืนหนี้ไม่มีสตางค์ เจ๊งแล้วรัฐบาล นี่คือการไม่มีความยั่งยืนทางการคลัง เพื่อให้มีความยั่งยืนทางการคลังเขาถึงต้องกำหนดวินัยทางการคลังไว้ ๔ - ๕ ประการ ซึ่งเป็นมาตรฐานของยุโรป ของอียู (EU) กระทรวงการคลังเอามาใช้ เช่น

๑. รัฐบาลจะก่อหนี้สาธารณะเกิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติไม่ได้

๒. รัฐบาลจะต้องใช้จ่ายงบลงทุนเกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณแผ่นดินทุกปี อันนี้แรงกดดันจากงบประมาณเราต้องใช้จ่าย เห็นไหม งบลงทุนต้องเกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์นะครับ

๓. รัฐบาลจะกู้หนี้ยืมสินเกิน ๑๕ เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณแผ่นดินไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณแผ่นดินเขาให้ได้ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แต่มาตรฐานของอียูให้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์

เพื่อความปลอดภัย ผมแถมให้อีกข้อหนึ่งครับ การคลังไม่เคยพูดเรื่องนี้ ไม่มีใครพูดเรื่องนี้ วินัยทางการคลังอีกข้อหนึ่ง ต้องรักษาเงินคงคลังอย่างน้อย ๕ เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณแผ่นดิน ถ้าใครอยากรู้ว่าทำไมต้องเป็น ๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะมันยาวเรื่องยาวแล้วสูตรก็ยาวด้วย ต้องมาคุยกับผมหลังเวทีแล้วผมจะบอกให้ว่าทำไมต้องเป็น ๕ เปอร์เซ็นต์ ปัจจุบันนี้น่าห่วงนะครับ เราเหลืออยู่ ๕๐,๐๐๐ กว่าล้านบาทในขณะที่งบประมาณแผ่นดิน ๑.๖ ล้านล้านบาทไม่ถึง ๕ เปอร์เซ็นต์ มีอะไรเกิดขึ้น (Shock) ขึ้นมา

ในประเทศนี้รัฐบาลอาจจะไม่มีเงินจ่ายเงินเดือนข้าราชการได้นะครับ เพราะว่าแต่จะจ่ายค่าผู้รับเหมาก่อสร้างทำถนนก็จ่ายไม่ได้ เพราะอย่างน้อยต้อง ๕ เปอร์เซ็นต์ มันมีสูตรคำนวณที่นี้แรงกดดันค่าใช้จ่ายมันสูง มาดูทางด้านรายได้ของรัฐบาล รายได้นะครับ ผมไม่พูดรายรับ ต้องเข้าใจให้ตรงกัน ตามกฎหมายนี้รายรับรวมถึงเงินกู้ด้วย ที่ผมพูดคือรายได้ ไม่รวมเงินกู้ รายได้คือภาษีอากรประเทศไทย ๙๐ เปอร์เซ็นต์มาจากภาษีอากรอีก ๑๐ เปอร์เซ็นต์มาจากกำไรรัฐวิสาหกิจซึ่งก็ต่ำ ประเทศอื่นเขา ๒๐ - ๓๐ เปอร์เซ็นต์ รัฐบาลเขามีความสามารถในการหารายได้ของเราไม่ พึ่งอยู่กับภาษีอย่างเดียว ๙๐ เปอร์เซ็นต์ ใน ๙๐ เปอร์เซ็นต์นี้มาจากภาษีทางตรง ๒๔ เปอร์เซ็นต์ มาจากภาษีทางอ้อม ๖๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ประเทศที่เจริญแล้วเป็นอย่างใด กลับหัวกลับหางนะครับ ประเทศที่เขาเจริญแล้วภาษีทางอ้อมต้อง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ภาษีทางตรงต้อง ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะภาษีทางอ้อมเป็นภาษีที่ไม่ยุติธรรม เช่น ภาษีวีเอที (VAT) คนยากจน คนขอทาน เวลาซื้อของก็ถูกเก็บ ๗ เปอร์เซ็นต์ เศรษฐีเวลาไปซื้อของก็ถูกเก็บ ๗ เปอร์เซ็นต์เหมือนกัน เป็นภาษีที่ไม่ยุติธรรม ประเทศที่เจริญแล้วจึงต้องให้รายได้รัฐบาล จำนวนเปอร์เซ็นต์ส่วนใหญ่ตกอยู่ที่ภาษีทางตรง แต่ของเรานี้ ๖๐ กว่าเปอร์เซ็นต์เป็นภาษีทางตรง แล้วประเทศด้อยพัฒนาในเอเชียเขาดีกว่าเรา เขา ๕๐ กว่าเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ไปจากภาษีทางตรง ของเรากำลังจะเป็น เดียวอีกหน่อยนักวิชาการจะบรจว่าโครงสร้างทางรายได้ของเราจะเลวที่สุดในโลกอีกแล้วถ้าเราไม่ปรับปรุง แล้วในรายได้ที่ได้มา ๙๐ เปอร์เซ็นต์ทั้งหมดที่เป็นภาษีอากรที่แบ่งว่าเป็นภาษีอากรจากทางตรง ๒๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ และภาษีทางอ้อม ๖๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ภาษีทางตรง ท่านประธานทราบไหมครับว่าใครเป็นคนจ่าย นิดเดียวครับ เมื่อวานคุณภรณ์ให้ตัวเลขมาดีแล้ว ภาษีทางตรงมาจาก ๒ ทาง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กับ ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจ่ายทั้งประเทศ ๕ ล้าน ๕ แสนคนเท่านั้นเองใน ๖๓ ล้านคน จ่ายแค่นั้นแหละครับ ชัดความสามารถถึงที่จะต้องจ่ายมีแค่นั้น แล้วภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เก็บมาได้ทั้งหมด ใครเป็นคนจ่าย พี่น้องครับ ขอโทษท่านประธานครับ หาเสียงเพลิน ภาษีเงินได้นิติบุคคล บริษัทเพียง ๕,๐๐๐ บริษัทที่จ่าย ๙๐ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ของรัฐบาลจากส่วนนี้

๒๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พัชรี ๑๒/๓

๙๐ เพอร์เซ็นต์มาจาก ๕,๐๐๐ บริษัทเอง ส่วนอีก ๑๐ เพอร์เซ็นต์เก็บจากบริษัท และหักหุ้นส่วนทั้งหมดเท่าไร ท่านประธานทราบไหมครับ ๑๕๐,๐๐๐ ราย จ่ายแค่ ๑๐ เพอร์เซ็นต์ อีก ๕,๐๐๐ บริษัทรับผิดชอบ ๙๐ เพอร์เซ็นต์ นี่คือโครงสร้างของประเทศไทยไม่เหมือนเพื่อน ไปไม่รอดแล้วท่านประธานครับ -----

- ๑๓/๑

ท่านจะมาขุดรีดคนพวกนี้ที่เขาเสียภาษีนี้คนดีทั้งนั้นนะครับ ท่านจะเพิ่มอัตราเท่าไร อัตรามันสูงกว่าเพื่อนอยู่แล้วในปัจจุบันนี้มันไม่มีทาง รัฐบาลต้องไปหาฐานภาษีที่อื่นที่ผมพูดทั้งหมดอยากบอกให้รัฐบาลเตรียมหาฐานภาษีถ้าจะรักษาดี ถ้าช่วยชาติ ผมอยากจะทำกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้ไปศึกษา แล้วใช้เสียงส่วนใหญ่ดีแล้วที่เราได้เสียงเยอะเรามาเป็นรัฐบาลสามารถจะผ่านกฎหมายที่ยาก ๆ ได้ กรุณาทำเถอะครับ ใช้เสียงส่วนใหญ่ให้เป็นประโยชน์กับประเทศ อนาคตเราจึงแน่ถ้าเมื่อไม่หาฐานภาษีใหม่มันไปไม่รอดหรอกครับ นักวิชาการเขาเป็นห่วงแต่ไม่มีใครมีโอกาสได้พูดเหมือนผม นักวิชาการอย่างดีก็พูดให้ผมฟัง แล้วผมก็มาพูดให้ท่านประธานฟังอีกทีเพื่อถ่ายทอดไปยังรัฐบาล จึงขอความกรุณาหน่อยครับรัฐบาล ผมจริง ๆ นะนี้ขอท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เด็กกว่าผมหลายปี ถ้าทำให้ผมมีความมั่นใจว่าฐานภาษีอนาคตของประเทศมันจะสามารถพัฒนาได้ ไม่ใช่อยู่ ๆ อีกไม่กี่ปีเราก็ไปไม่รอดแล้วครับ เราไม่สามารถ งบประมาณจะหมดเลยเพราะว่างบประจำจะกินหมด แล้วก็พัฒนาประเทศไม่ได้ถ้าไม่หาฐานภาษีใหม่ ถ้าทำนี้ผมพร้อมจะไปไหวช่วยทำเถอะครับ เพราะผมเล่นการเมืองผมอยากให้ชาติมันดี ถ้าใครทำในสิ่งที่ผมเห็นว่ามันเป็นประโยชน์กับชาติจริง ๆ ผมพร้อมจะไหว ถึงเด็กกว่าผมผมก็ไหวได้ ผมเป็นคนถืออาวุธใส่นะ แต่ผมไม่ใช่คนคลังอาวุธ ความอาวุธไม่ใช่เรื่องเดียวที่จะทำให้ผมนับถือคนมันต้ององค์ประกอบอย่างอื่นด้วย ผมไหวได้แม้แต่เด็ก หาเสียงผมไหวแม้แต่วัวไหว้มาแล้ว เพราะนี่กว่าเป็นพระมาแดง ๆ มา ไหว้มาแล้ว ผมต้องกราบเรียนท่านประธานแค่นี้ครับ ความเป็นทุกข์ผมได้พูดแล้วครับ ผมฝากไว้ให้รัฐบาลช่วยดูแลด้วย ท่านนายกรัฐมนตรีไม่มา ท่านนายกรัฐมนตรีมาหรือเปล่าครับ ผมอยากจะทำบอกว่าท่านนายกรัฐมนตรีตอนจะเป็นนี้ผมค้าน ผมไม่เห็นด้วยเพราะผมกลัว ท่านประธานครับ ผมกลัวจะเกิดความวุ่นวายขึ้นมาในประเทศ แต่หลังจากที่ท่านได้รับการโปรดเกล้าฯ แล้ว ผมดูหลายอย่างท่านเปลี่ยนไปตอนนี้ผมสนับสนุนเลย เพราะอย่างไรผมก็รู้จักกับท่านมา ๓๐ กว่าปี คนชอบ ๆ กันให้เป็นนายกรัฐมนตรีดีกว่าคนที่ผมไม่ชอบ ผมก็เลยอยากจะทำอะไรให้ท่านนายกรัฐมนตรีอยู่กับพวกผมนาน ๆ ชาติมันจะได้มั่นคง เราไม่ต้อง

เปลี่ยนบ่อยให้อยู่นาน ๆ อวยพรให้อยู่เป็นนายกรัฐมนตรีนาน ๆ ครับ ผมอวยพรจริง ๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับคำวินิจฉัยของศาลหลาย ๆ คดีนะครับ ขอบพระคุณมาก
ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านวิทยา บุรณศิริ ครับ

ร้อยตำรวจโท เซาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) :
ท่านประธานครับผมขอนิดเดียว ด้วยความเคารพท่านพี่ก็แล้วกัน พี่ไตรรงค์ สุวรรณคีรี เป็นพี่ชายจริงๆ เพราะน้องชายของท่านนั่นเรียนนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นเดียวกัน เมื่อสักครู่ผมออกไปข้างนอกห้องประชุมไปรับเอกสารที่ข้างล่าง มีโทรศัพท์จากอาจารย์ท่านหนึ่งให้ผมบอกท่านสมาชิกที่อภิปราย ผมเกรงใจไม่กล้าบอกตอนที่ท่านกำลังแสดงความคิดเห็นเพราะไม่อยากจะขัด ท่านอาจารย์ท่านนี้เป็นอาจารย์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บอกน้องเซาวรินช่วยบอกอาจารย์ไตรรงค์ที่เวลาอภิปรายในสภาพูดซ้ำ ๆ แล้วให้ขัดถ้อยขัดคำตามอักขรวิธี ผมมานั่งฟัง เอ๊ะ ตรงไหนได้คำสุดท้ายครับ ตรงปากท่านนายกรัฐมนตรี ขวาก ขอให้ใช้คำว่า ผาก ขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านวิทยาเชิญครับ

นายวิทยา บุรณศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พระนครศรีอยุธยา) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภา กระผม วิทยา บุรณศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคพลังประชาชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำนัสนะสมาชิกรัฐสภา ก็ต่อขอขอบพระคุณท่านประธานที่ให้โอกาสผมได้มีโอกาสอภิปรายในส่วนนโยบายของรัฐบาล ก็ขออนุญาตขอมีส่วนร่วมว่าคำอภิปรายของผมมิใช่เป็นประเด็นที่จะสอนท่านรัฐมนตรี หรือว่า ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี แต่ด้วยความจำเป็นที่พรรคพลังประชาชนที่ผมสังกัดอยู่เวลาออกไปพบประชาชนได้มีโอกาสพูดนโยบายไว้กับประชาชน จึงเป็นความจำเป็นที่ผมคงจะต้องขอสะท้อนและแสดงออกในสิ่งที่รัฐบาลได้แถลงไว้กับสภาแห่งนี้ ก็ถือว่าพูดแล้วทำจริงในส่วนที่ตัวกระผมขอแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นประเด็นสำคัญก็คือ เรื่องของนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในช่วงของปีแรก -----

สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการเพิ่มศักยภาพของกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง ด้วยความเป็นห่วงในส่วนของสมาชิกหลาย ๆ ท่านนะครับว่า ภาพรวมของรัฐบาล จะไม่สนใจเรื่องการเงินหรือไม่กระจายเงินเข้าไปสู่ชุมชนหรือหมู่บ้าน อันนี้คงเป็นไปได้ นะครับว่าเป็นความโชคดีของรัฐบาลพรรคพลังประชาชน เนื่องจากกรอบในเรื่องของการเงินในระบบของราชการนั้นได้ถูกจัดทำไว้ในอดีตสมัย ขออนุญาตเอ่ยนามท่านก็คือ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ตรงนี้เป็นส่วนหนึ่งที่บังเอิญพรรคพลังประชาชน มีส่วนที่คิดแล้วเหมือนกัน และรับนโยบายบางส่วนในส่วนที่ดีที่เป็นประโยชน์กับประชาชน เพราะฉะนั้นการที่เราจะเพิ่มศักยภาพในเรื่องของกองทุนหมู่บ้านจนพัฒนาไปสู่ของธนาคารประชาชนประจำหมู่บ้านนั้นเป็นเรื่องที่ดี เพราะว่าปัจจุบันนั้นเงินนอกระบบ ได้กลับคืนมาสู่สภาพของสังคมคนไทยมากแล้วครับ สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด กระบวนการประชาชนที่เราได้เคยให้แนวไว้และมีกรอบความคิดจนบัดนี้ประชาชนนั้นเขาพูดแทนเราได้หมดแล้วครับ ตรงนี้ต้องเร่งรัดครับ เรื่องโครงการเอสเอ็มแอล (SML) ก็เป็นสิ่งที่ดีหลาย ๆ แห่งไม่ได้รับการดูแลจากองค์กรปกครองท้องถิ่น ประชาชนขอไปแล้วไม่เคยได้ ผมกลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี เมื่อวานนี้มีเพื่อนสมาชิกได้กล่าวว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี แต่ผมมองอีกมุมหนึ่งก็คือเป็นเรื่องที่ดี ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นของเขาโดยเงินที่คิดและมีกรอบ คณะกรรมการที่ร่วมกันคิด บูรณาการ จัดการงบประมาณที่จัดส่งไปให้ อันนี้เป็นเรื่องที่ดีนะครับ

สิ่งสำคัญต่อไปที่ผมอยากจะเรียนตามตรงว่า ในโครงการที่อยากจะให้สานต่อจากธนาคารประชาชน สิ่งนี้ต้องอธิบายนะครับว่า ถ้าแม่เงินทุนที่เราเคยจัดสรรไปในอดีตมันไม่พอเพียงใครรัฐจะต้องจัดการให้ จัดการให้เขาแบบพอเพียง เนื่องจากว่ามีระบบบัญชีที่ประชาชนเริ่มเรียนรู้ได้เอง เพราะฉะนั้นสิ่งนี้ผมอยากจะเรียนตามตรงว่า วันที่ผมได้รับให้มีโอกาสแถลงนโยบายในฐานะเป็นตัวแทนของพรรคการเมือง ได้รับ ๕ นาที วันนี้ ๗ นาที ผมก็ว่าเป็นเรื่องที่ยากครับ สิ่งที่ยากจะฝากไว้ในเรื่องของการเร่งด่วนในข้อ ๑.๑๑ สร้างระบบประกันความเสี่ยงให้เกษตรกรเพื่อลดความเสี่ยงเกี่ยวกับเรื่องผลกระทบจากภัยธรรมชาติ ผมอยากจะฝากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๓๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กมลมาศ ๑๔/๒

ของรัฐบาลนะครับว่า มีแนวทางการศึกษาปัจจุบันนี้เรื่องของการทำแก้มลิง ที่จังหวัด
ของผมเองครับ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา บังเอิญผมก็ได้รับมอบหมายจากเพื่อนสมาชิก
ในจังหวัดเดียวกันให้พูดเรื่องนี้ด้วย ผมขออนุญาตนำเสนออย่างเป็นระบบเพื่อเป็น
แนวทาง มิได้สอนท่านรัฐมนตรีแต่บอกให้ท่านรัฐมนตรีในฐานะที่ท่านดำเนินการเรื่องของ
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือผู้เกี่ยวข้อง โครงการแก้มลิงนั้นนับว่าเป็นประโยชน์ครับ
แต่ว่าปัจจุบันการศึกษาเรื่องโครงการแก้มลิงนั้นเป็นประโยชน์ทางเดียวคือเรื่องของการ
การบริหารเรื่องน้ำ แต่เรียนท่านประธานที่เคารพนะครับว่า การทำโครงการแก้มลิงนั้น
ถ้าทำให้เป็นระบบก็คือมันสามารถคืนระบบนิเวศกลับมาด้วย ปัจจุบันนี้ปุ๋ยเคมี
เป็นปัญหาสำหรับเรื่องข้าว เรื่องปุ๋ยราคาแพง เรื่องของพี่น้องเกษตรกร แต่การแก้ปัญหา
นอกจากเรื่องเก็บน้ำไว้ทำแก้มลิงแล้วยังคืนระบบนิเวศกลับไปหาประชาชน นั้นหมายถึงว่า
จัดโซนนิ่ง (Zoning) โดยเฉพาะพื้นที่นาปรังก็จะได้ประโยชน์สำหรับพี่น้องชาวบ้าน
หรือชาวจังหวัดอ่างทอง จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดปทุมธานี
จังหวัดสุพรรณบุรี นอกจากกักเก็บน้ำนะครับ ระบบนิเวศจะกลับคืนมา ลดค่าใช้จ่าย
เรื่องคริวเรือ นเมื่อท่านกักเก็บน้ำเสร็จ ผัก ปลา อาหาร กุ้ง หอย ปู ปลา มันก็กลับมา
สู่ระบบ ประชาชนก็สามารถลดต้นทุนในครัวเรือนได้ เพราะว่าได้จับอาหารจากผัก
ปลากิน พลิกพื้นดินกลับคืนมาสู่ธรรมชาติ เนื่องจากปัจจุบันปุ๋ยเคมีที่เกษตรกรได้นำไปใช้
หรือการทำนาแบบนาปรังไม่มีการพักดินเลย ถ้าเราทำโครงการเหล่านี้เป็นแก้มลิงด้วย

๓๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พระราชวรรณ ๑๕/๑

จัดโซน (Zone) แปรลงน้าน้ำปล่อยน้ำเข้านาเสร็จดินก็จะได้พักตัว ระบบนิเวศก็จะได้กลับคืนมา ลดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนก็สามารถเป็นไปได้ เราก็จะได้ไม่ต้องไปทำเป็นโครงการ แก้ปัญหาเรื่องดิน สุดท้ายสำหรับประเด็นนี้ก็คือ เพิ่มผลผลิตโดยใช้กลไกของธรรมชาติ เพราะว่าจากที่น้ำหลากแล้วทำให้เกิดปุ๋ยที่มาจากตามน้ำ สิ่งนี้ก็จะได้คืนกลับมา เพราะว่าปัจจุบันเริ่มไปศึกษาว่าทำโครงการแก้มลิงจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้ไร่ละ ๔,๐๐๐ บาท อันนี้เป็นสิ่งที่ผิดครับ เพราะว่าโครงการนี้ไม่มีต้นทุนของการต้องไปหว่าน เมล็ดพันธุ์ข้าว ไม่ต้องปลูกข้าว ไม่ต้องใส่ปุ๋ย เพราะฉะนั้นผมว่าโครงการนี้น่าจะให้มีการศึกษาโดยคืนระบบนิเวศ โดยการแก้ปัญหาในข้อ ๑.๑๑ คือสร้างระบบประกัน ความเสี่ยงให้เกษตรกร เพื่อลดความเสี่ยงอันเนื่องมาจากผลกระทบจากภัยพิบัติ ธรรมชาติ สิ่งนี้ผมอยากจะเสนอไว้ ก็เสียตายนะครับด้วยเวลาที่มีน้อยซึ่งเตรียมเรื่องไว้เยอะ ขอขอบคุณครับท่านประธาน

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ผมเห็นใจมากเลยนะครับ แล้วบางครั้งผมอาจจะแอบอะลุ่มอล่วยแต่ให้อยู่ในเวลา เพราะบางครั้งประโยคไม่ทันจบ แล้วก็เร่งก็จะทำให้บรรยากาศไม่ดีต้องขอโทษด้วย เชิญท่านณรงค์ โชควัฒนา สนช. เชิญครับ

นายณรงค์ โชควัฒนา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านประธาน ที่เคารพ ผม ณรงค์ โชควัฒนา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่วุฒิสภา ขออนุญาต อภิปรายในนโยบายข้อ ๓ เศรษฐกิจ โดยเฉพาะ ๓.๒ นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ ๓.๒.๑ ๓.๒.๒ เกี่ยวกับภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรมเท่านั้นครับ

ประเด็นแรก อยากจะขอให้ความเห็นคือเป้าหมายของการปรับโครงสร้าง ที่เขียนว่า ยุทธศาสตร์จะให้ป็นศูนย์กลางการผลิตอาหารของโลก เป้าหมายในลักษณะนี้ เคยมีหลายรัฐบาลได้พูดถึงการจะให้ประเทศไทยเป็นครัวของโลกก็ดี ผลิตอาหารเลี้ยง คนทั้งโลกก็ดี ขอทราบเรียนว่าถ้าเราจะผลิตอาหารเป็นศูนย์กลางการผลิตอาหารของโลกแล้ว เกษตรกรผู้ผลิตยังยากจนมีหนี้สินและมีความทุกข์จะมีประโยชน์อะไรครับ วันนี้ประเทศไทย ของเราผลิตแล้วก็ส่งออกข้าวเป็นอันดับ ๑ ของโลก แต่เกษตรกรก็ยังมีหนี้สินและมีปัญหา

๓๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พระราชวรรณ ๑๕/๒

มากมาย ขออนุญาตที่จะเรียนว่าเป้าหมายการปรับโครงสร้างการเกษตรที่เคยทำกันมา ส่วนใหญ่ก็จะเน้นให้มีการผลิตได้มาก ๆ ผลผลิตผลผลิตต่อพื้นที่สูง ๆ เช่นจำนวนตันต่อไร่สูง ซึ่งการผลิตให้มีมากขึ้น ให้ได้มากขึ้น ผลผลิตต่อไร่สูงขึ้นนั้นไม่ยาก ถ้าใช้ปุ๋ยแล้วลงทุนมากขึ้นในพื้นที่ แต่ว่าสุดท้ายแล้วต้นทุนต่อกิโลกรัมของผลผลิตที่ผลิตได้ ถ้าต้นทุนสูงกว่า ราคาตลาดเกษตรกรก็จะขาดทุน ยิ่งผลิตมากก็ขาดทุนมาก ประเทศอาร์เจนตินามีพื้นที่ การเกษตรเป็น ๕ เท่าของประเทศไทย มีประชากรแค่ ๓๘ ล้านคน มีศักยภาพในการผลิต อาหารเลี้ยงประชากรโลกถึง ๒๒๐ ล้านคนต่อปี ในยุคซึ่งค่าเงินเปโซของอาร์เจนตินา แข็งมากที่สุดคือ ๑ เปโซ เท่ากับ ๑ ดอลลาร์ สิ่งที่เกษตรกรชาวอาร์เจนตินาผลิตได้ทั้งหมด ไม่สามารถส่งออกได้เลยเพราะแพงกว่าตลาดโลก -----

และขณะเดียวกันขายในประเทศก็ไม่ได้เพราะสินค้าอาหารที่นำเข้าจากต่างประเทศนั้น ถูกกว่าที่เกษตรกรจะผลิต อัตราแลกเปลี่ยนนั้นถ้าเงินตราของประเทศแข็งมากจะทำให้ ต้นทุนการผลิตของเกษตรกรสูงแล้วก็ขายไม่ออก เพราะฉะนั้นอาร์เจนตินาเกษตรกร จึงไม่ทำการผลิต ประเทศซึ่งมีศักยภาพที่จะผลิตอาหารเลี้ยงคนถึง ๒๒๐ ล้านคน แต่คนอดอาหารครับ อันนี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ ๖-๗ ปีที่แล้ว ประเทศล้มละลาย ล่มสลายทั้งหมด ไม่ใช่เฉพาะภาคเกษตรแต่เป็นภาคอุตสาหกรรมด้วย เพราะค่าเงินแข็ง ปัจจุบันนี้อาร์เจนตินาค่าเงินอ่อนลง ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์ คือ ๓.๑ เปโซ ต่อ ๑ เหรียญอเมริกัน วันนี้คนอาร์เจนตินาผลิตอะไร เกษตรกรผลิตอะไรก็ขายได้ราคาและมีกำไรอย่างสูง เกษตรกรกลายเป็นคนขยันขันแข็งและมีรายได้ดี แล้วก็เลี้ยงคนบนโลกได้ ๒๒๐ ล้านคน ประเทศอาร์เจนตินา ๕ ปีหลังจากค่าเงินอ่อนลง วันนี้การขยายตัวทางเศรษฐกิจประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ครับ จีดีพี (GDP) และติดต่อกันมา ๕ ปี นี่ซึ่งติดไอเอ็มเอฟ (IMF) นั่นคือหมด แล้วก็ยังมีเงินทุนสำรองเงินตราต่างประเทศจากประเทศที่ล้มละลายกลายเป็นมีเงินตรา ต่างประเทศมากที่สุดในประวัติศาสตร์ของอาร์เจนตินาค่าย ๆ กับประเทศไทยวันนี้ครับ อันนี้จะเห็นว่าค่าเงินนั้นอย่างที่ท่าน ส.ส. ที่อภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ว่าค่าเงินนั้นมีผลมากกับรายได้ของประชาชนคนไทย ถ้าค่าเงินแข็งคนรวยได้ประโยชน์ครับ คนรายนั้น มีทรัพย์สินสมบัติมากที่สุดเป็นเงินตราต่างประเทศ คิดเป็นเงินตราต่างประเทศจะได้มากขึ้น แต่คนจนนั้นรายได้จะตกต่ำและเดือดร้อน อันนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั่วโลก วันนี้ค่าเงินบาท ก็ค่อนข้างแข็งกว่าประเทศทุกประเทศในภูมิภาคนี้ และแข็งกว่าประเทศคู่แข่งและคู่ค้า ซึ่งทั้งหมดก็มีผลกระทบทั้งโครงสร้างทางเศรษฐกิจ กับทั้งภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรม สำหรับภาคอุตสาหกรรมนั้นการปรับโครงสร้าง มุ่งที่จะขยายการส่งออก ต้องการ การส่งออกขยายตัว มีตัวเลขที่เรียกว่า เอกซพอร์ต โกรธ (Export growth) ขอภัยที่พูด ภาษาอังกฤษครับ เน้นการขยายตัวของตัวเลขการส่งออก การส่งออกที่เพิ่มขึ้นแต่ผู้ส่งออก ขาดทุนเพราะต้นทุนสูงกว่าราคาขาย ไม่ขายก็ไม่ได้ไม่มีอะไรจะกิน ชื่อวัตถุดิบแล้ว จ่ายค่าแรงแล้วค่าเงินแข็งขาดทุนก็ต้องขายครับ ขายดีกว่าไม่ขาย ไม่ต้องเป็นห่วงค่าเงินแข็ง ไม่ต้องเป็นห่วงผู้ส่งออกหรือครับ ผู้ส่งออกเป็นผู้ที่แข็งแรง เป็นภาคที่แข็งแรงในสังคม

๓๕

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กฤษฎีกา ๑๖/๒

ถ้าค่าเงินแข็งมากส่งออกไม่ได้ผู้ส่งออกก็เปลี่ยนตัวเองเป็นผู้นำเข้าเอาสินค้าต่างประเทศเข้ามาขายในประเทศได้ แต่ขอให้เป็นผู้ผลิต ผู้ผลิตทั้งภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะผู้ผลิตรายเล็ก ๆ เมื่อค่าเงินแข็งคนที่ส่งออกก็กดราคาสำหรับผู้ผลิต และเมื่อขาดทุนแล้วกู้เงินธนาคารก็ไม่ได้ ธนาคารให้กู้กับคนที่มีกำไรเท่านั้นครับ นอกจากนี้ไม่ให้กู้ก็ยังเรียกเงินคืนด้วย เพราะฉะนั้นความเดือดร้อนจึงเกิดขึ้น -----

- ๑๗/๑

เพราะฉะนั้นยุทธศาสตร์หรือเป้าหมายของการปรับโครงสร้างทั้งภาคเกษตรและอุตสาหกรรมไม่ใช่ตัวเลขการส่งออก และไม่ใช่เน้นที่จะพยายามส่งออกตามความต้องการของตลาด พยายามจะผลิตสินค้าตามความต้องการของตลาด การผลิตสินค้าตามความต้องการของตลาดนั้นอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลกต้องการสินค้าวัตถุดิบราคาถูก ๆ จากประเทศกำลังพัฒนา วัตถุดิบสินค้าที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติราคาถูก ๆ แล้วก็ต้องการขายสินค้าอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูง ๆ ในราคาแพง เพราะฉะนั้นถ้าเรามุ่งผลิตสิ่งที่เป็นสินค้าราคาถูก ๆ ที่เรียกว่าไพรมารี โพรดักต์ (Primary product) หรือสินค้าปฐมภูมิเราจะได้เงินเพียงนิดเดียวครับ ยกตัวอย่าง เครื่องจักรชุดหนึ่งราคา ๑๐ ล้านบาท เป็นแร่เหล็กสักกี่พันบาทครับ เป็นแร่เหล็กไม่กี่พันบาทนะครับ ถ้าเรามุ่งที่จะส่งออกสินค้าที่อาศัยทรัพยากรธรรมชาติซึ่งมีจำกัด ประเทศไทยของเรานั้นก็จะเดือดร้อนในอนาคต อยากจะกราบเรียนอย่างนี้ครับ วันนี้มีการพูดกันมากกว่าควรจะดูโลคัล คอนเทนต์ (Local content) ให้สูง ๆ ส่งออกโดยมีวัตถุดิบซึ่งใช้ทรัพยากรในประเทศ ไม่ใช่นำเข้าจากต่างประเทศ อยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่าประเทศญี่ปุ่นนั้นไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ ไม่มีแร่เหล็ก ไม่มีน้ำมัน ไม่มีถ่านหิน ไม่มีทองคำ ไม่มีทองแดง ไม่มียูเรเนียม ทุกอย่างนำเข้าทั้งหมด ประเทศญี่ปุ่นนั้นผลิตสินค้าขายไปทั่วโลกจากฝีมือและสติปัญญาของคนญี่ปุ่น ใช้ทรัพยากรบุคคลคือคนญี่ปุ่น ใช้ส่งออกฝีมือแรงงานและสติปัญญาของคนญี่ปุ่นซึ่งเป็นทรัพยากรที่ใช้ไม่มีวันหมด นอกจากไม่หมดแล้วยังดีขึ้นด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นการมุ่งที่จะส่งออกสินค้าวัตถุดิบราคาถูก ๆ ตามความต้องการของตลาดโลกนั้นไม่ใช่เป้าหมายของการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยครับ เราควรจะมุ่งส่งออกสินค้าที่ผลิตจากสติปัญญาฝีมือของคนไทย ควรจะสนับสนุนส่งเสริมการลงทุนในภาคการผลิตที่ใช้สติปัญญาและฝีมือแรงงานของคนไทยมากกว่าภาคการผลิตที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งมีจำกัดและมีวันหมด เป้าหมายทางยุทธศาสตร์ของการเกษตรก็ดี อุตสาหกรรมก็ดี ควรจะเป็นเป้าหมายอยู่ที่คน อยู่ที่คนไทย โดยเฉพาะผู้ผลิตให้อยู่ดีกินดีและมีความสุขซึ่งจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีกำไรเท่านั้น การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมที่มักจะพูดกันเสมอคือให้ภาคเอกชน

๓๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ณัฐวัฒน์ ๑๗/๒

ให้ภาคผู้ผลิตทั้งเกษตรทั้งอุตสาหกรรมพยายามลดต้นทุนเพิ่มประสิทธิภาพ แล้วก็พัฒนาทักษะฝีมือแรงงานที่รับใช้เครื่องจักร เครื่องกลและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งทั้งหมดที่เป็นนโยบายในลักษณะนี้ภาคเอกชนเขาทำอยู่แล้วไม่ว่ารัฐบาลจะมีนโยบายหรือไม่มีนโยบาย เพราะว่าเราวันนี้เศรษฐกิจไทยนั้นอยู่ในเศรษฐกิจโลกที่ต้องแข่งขันกับทุกประเทศในโลก เพราะฉะนั้นภาคเอกชนต้องปรับปรุงด้วยเดิมนั่น คือความอยู่รอดของธุรกิจของตัวเอง อยู่แล้ว รัฐบาลเองนั้นมีความเข้าใจในเรื่องนี้น้อยกว่าภาคเอกชนครับ -----

- ๑๘/๑

แต่มีโครงสร้างทางเกษตรก็ดี อุตสาหกรรมก็ดี หลาย ๆ อย่างที่ภาคเอกชนไม่มีทางที่จะปรับให้ดีขึ้นด้วยตนเองได้ จำเป็นต้องพึ่งนโยบายของรัฐ เช่น โครงสร้างราคา ต้นทุนวัตถุดิบ ถ้าปล่อยให้มีการผูกขาดวัตถุดิบ มีการผูกขาดขึ้นราคามากเกินไป ไม่ว่าจะผลิตเพื่อขายในประเทศก็ดี หรือส่งออกก็ดี ก็จะทำไม่ได้ ไม่ว่าจะวัตถุดิบนั้นจะเป็นปุ๋ยหรือจะเป็นวัตถุดิบสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมก็ดี ต้นทุนในเรื่องดอกเบี้ยซึ่งเป็นต้นทุนของการผลิต ทั้งภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมต้องยอมรับว่าเป็นต้นทุนที่ค่อนข้างสูงครับ ถ้าประเทศไทยเรามีโครงสร้างดอกเบี้ยสูงกว่าประเทศคู่แข่งหรือประเทศคู่ค้ามาก ๆ ผู้ผลิตไทยทั้งเกษตรกรและผู้ประกอบการทางภาคอุตสาหกรรมก็จะเสียเปรียบ ประเทศไทยเรามีอัตราส่วนต่างของดอกเบี้ย ส่วนต่างของดอกเบี้ยคือส่วนต่างระหว่างดอกเบี้ยเงินฝากกับดอกเบี้ยเงินกู้ค่อนข้างสูงมาก เพราะธุรกิจธนาคารของเราเป็นระบบธุรกิจผูกขาด ไม่มีการแข่งขัน ดอกเบี้ยเงินฝากวันนี้ประมาณ ๒.๕ เปอร์เซ็นต์ วันนี้คนที่จะกู้เงินจากธนาคารต้องกู้ในอัตรา ๗.๕ เปอร์เซ็นต์ ๘ เปอร์เซ็นต์ ๙ เปอร์เซ็นต์ ยิ่งผู้ผลิตรายย่อยต้องกู้ในอัตราที่สูงมากถึง ๑๒ เปอร์เซ็นต์ก็มี ส่วนต่างตรงนี้จะครับ ที่เป็นภาระอย่างยิ่งที่รัฐต้องเข้ามาดูแล ประเทศต่าง ๆ เขาไม่อนุญาตให้ธนาคารชักส่วนต่างขนาดนี้ เพราะอันนี้เป็นกำเพิ่มต้นทุนและเพิ่มภาระกับผู้ผลิตโดยไม่จำเป็นทำให้ประเทศของเรานั้นไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่น และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่รัฐต้องทำ เอกชนผู้ผลิตทำเองไม่ได้ ค่าเงินบาทก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่รัฐต้องดูแล อย่างที่ทราบเรียนนะครับ ถ้าค่าเงินบาทเราแข็งมากคนได้ประโยชน์คือคนรวยครับ ออกไปช้อปปิ้ง (Shopping) ต่างประเทศก็จะซื้อของได้ถูกหมด แต่คนจนนั้นรายได้จะลดลง เพราะฉะนั้นเป็นภารกิจที่รัฐต้องดูแลค่าเงินบาทในอัตราที่เหมาะสมคืออย่าให้แข็งค่าเกินกว่าประเทศคู่แข่งและคู่ค้าในภูมิภาค อย่าทำเหมือนกับประเทศอาร์เจนตินาเมื่อ ๖-๗ ปีที่แล้ว ซึ่งเอาเงินเปโซไปผูกติดกับเงินดอลลาร์ ถึงขนาด ๑ เปโซ เท่ากับ ๑ ดอลลาร์ และตอนนั้นเงินดอลลาร์แข็ง ไม่ใช่เหมือนตอนนี้ ตอนนี้ผูกติดกับดอลลาร์ไม่เป็นไร แต่ว่าตอนนั้นไม่ได้ นอกนั้นก็คือค่าใช้จ่ายเรื่องค่าขนส่งค่าพลังงาน ซึ่งทั้งหมดนี้ถ้าจะปรับโครงสร้าง ถ้าจะช่วยให้อาการการผลิตของประเทศไทย ให้คนไทยส่วนใหญ่มีรายได้ มีอนาคต

๓๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ดวงใจ ๑๘/๒

รัฐบาลต้องดูแลตรงนี้รวมทั้งเรื่องของภาษีอากร การที่เก็บภาษีในอัตราสูงมาก ผู้ประกอบการ
ที่เป็นผู้สุจริตเคารพกฎหมายบ้านเมืองก็จะเสียเปรียบผู้ประกอบการที่ทุจริต หลบเลี่ยง
กฎหมาย ควรจะเก็บอัตราภาษีที่ต่ำแต่เก็บให้ทั่วถึงมากกว่าที่จะเก็บอัตราสูง ๆ แล้วก็
เก็บให้ทั่วถึงไม่ได้ มีค่าใช้จ่าย ๒ อย่างที่ไม่ควรจะกำหนดให้ต่ำในการผลิตทั้งภาคเกษตร
และภาคอุตสาหกรรม ค่าใช้จ่าย ๒ อย่างคือค่าแรงกับค่าสิ่งแวดล้อม เพราะค่าแรงของ
คนไทยนั้นคือเป้าหมายของการพัฒนา เราพัฒนาอุตสาหกรรม พัฒนาเกษตรก็เพื่อให้
ค่าแรงสูงขึ้น -----

- ๑๙/๑

ค่าแรงคือภารกิจที่ดีอยู่ดีของคนไทยไม่ควรจะกดให้ต่ำ และไม่ควรจะเอาแรงงานต่างชาติเข้ามาทำหน้าที่แทน เพราะว่าเขายอมรับค่าแรงที่ผิดกฎหมายและต่ำ ๆ เข้ามา แรงงานต่างชาติควรจะสกัดไว้ที่ชายแดนด้วยการตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ เอาโรงงานอุตสาหกรรมไปใส่ตรงนั้น แล้วให้ค่าแรงลอยตัวอยู่ตรงนั้นไม่ควรจะให้เข้ามาถึงกรุงเทพมหานคร และเมืองใหญ่ ๆ แล้วแย่งงานของคนไทยซึ่งควรจะมียค่าแรงสูงกว่านี้ ค่าสิ่งแวดล้อมก็เหมือนกัน เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม แต่เป็นสิ่งจำเป็น เพราะว่าสิ่งแวดล้อมนั้นคือคุณภาพชีวิตของลูกไทยหลานไทยในอนาคต เราทำลายสิ่งแวดล้อมแล้วถ้าจะกลับฟื้นฟูในอนาคตต้องใช้เงินมากกว่านี้เป็น ๑๐ เท่าครับ มันไม่คุ้มกัน เพราะฉะนั้นค่าใช้จ่ายทั้งหมดยกเว้นค่าแรงและค่าใช้จ่ายในเรื่องการทำสิ่งแวดล้อมให้ดีเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดโครงสร้างให้ต่ำที่สุด เพื่อจะให้ภาคการผลิตไม่ว่าจะเป็นภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมของไทย เราสามารถแข่งขันกับนานาประเทศในตลาดโลกได้ ขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า โดยเฉพาะภาคเกษตร ขอเวลาอีกสักนิดหนึ่ง เพราะว่าเศรษฐกิจเป็นเรื่องซับซ้อนแล้วก็ไม่สามารถที่จะอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ ได้ ขออนุญาตท่านประธานครับ โดยเฉพาะภาคเกษตรวันนี้การปลูกพืชเพื่อให้ได้ผลนั้นมีปัจจัยเดียวคือมีพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม ถ้าเราพยายามจะปรับสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับพันธุ์พืชจะใช้เงินมาก จะทำให้ต้นทุนการผลิตสูงมาก เช่น พื้นที่ที่ไม่มีปุ๋ยเราขนปุ๋ยไปใส่ต้นทุนการผลิตก็จะสูงขึ้น เช่น ถ้าเราจะปลูกข้าวซึ่งต้องการที่ราบลุ่มมีน้ำขัง แต่เราอยากจะไปปลูกบนภูเขาเราสามารถฟื้นฟูเขาเป็นขั้นบันไดแล้วสูบน้ำขึ้นไปปลูกข้าวบนภูเขาได้ แต่แพงมากครับ การเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้เหมาะกับพันธุ์พืชจะทำให้ต้นทุนเราสูง ในสภาพการแข่งขันปัจจุบันนี้คือการทำร้ายเกษตรกรของเรา เราจะต้องพยายามปรับพันธุ์ให้เหมาะกับพื้นที่ แต่ละพื้นที่การเกษตรนั้นทั่วประเทศไม่มีที่ไหนเหมือนกันเลย ไม่ว่าจะเป็นคุณภาพของดิน น้ำ อุณหภูมิ ความสูง ต่ำ ลาด เอียง แม้กระทั่งในอำเภอเดียวกัน ตำบลเดียวกัน พื้นที่ก็ไม่เท่ากัน ถ้าเราสามารถปรับพันธุ์ให้เหมาะสมกับพื้นที่ก็จะเป็นการปลูกที่ประหยัดและมีต้นทุนต่ำ และยังเป็นการทำที่ไม่มีใครเลียนแบบได้ เพราะไม่มีประเทศไหนสามารถจัดภูมิประเทศให้เหมือนกัน

ภูมิประเทศในประเทศไทยได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราอยากจะได้เห็นเกษตรกรมีรายได้ดี มีอนาคต ต้องปรับพันธุ์ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นของธรรมชาติของพื้นที่ที่มีอยู่แล้ว ไม่ใช่ปรับสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับพันธุ์ พันธุ์นั้นเป็นการกำหนดมาของตลาดว่าต้องการพืชชนิดนั้น ชนิดนี้ แล้วเราก็มานำธรรมชาติปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับพันธุ์พืชที่ตลาดต้องการ อันนี้คือการทำร้ายเกษตรกรของเราทางอ้อม การปรับพันธุ์พืชนั้นเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ไม่ใช่หน้าที่ของภาคเอกชน ปรับปรุงพัฒนาพันธุ์ซึ่งจะเพิ่มผลผลิตได้เป็นเท่าตัวในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ ไม่ควรให้เอกชนเป็นคนรับหน้าที่นี้เพราะเอกชนนั้นไม่สามารถลงทุนพัฒนาพันธุ์แล้วให้เกษตรกรไปปลูกแล้วนำไปปลูกซ้ำอีกเพราะว่าจะขาดทุน เอกชนก็จะต้องทำไฮบริด (Hybrid) หรือทำเมล็ดพันธุ์ที่เรียกว่า เทอร์มิเนเตอร์ ยีน (Terminator gene) มียีนที่เป็นหมันให้เกษตรกรปลูกครั้งเดียวแล้วก็ปลูกต่อไม่ได้ต้องซื้อเขาเป็นทาสเขาตลอด เพราะฉะนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นถ้าอยากจะได้เพิ่มรายได้ให้กับคนไทย -----

ถ้ายึดเอาเศรษฐกิจพอเพียงที่เอาคนไทยเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยเฉพาะคนยากจนอยู่ในภาคเกษตรและภาคประกอบการเล็ก ๆ ทั้งหลายเป็นศูนย์กลางนั้น รัฐบาลต้องดูแลสนับสนุนเงินทุนในการวิจัยของภาครัฐในเรื่องพันธุ์พืชแล้วแจกจ่ายกับประชาชน ขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งกับท่านประธานที่ให้โอกาสผม ขอขอบพระคุณอีกครั้งครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ บางเรื่องเป็นเรื่องที่เป็นเนื้อหาต่อเนื่องและเป็นประโยชน์ ถ้าหากผมจะจบให้ยุติการอภิปรายทันทีประโยชน์ก็เสีย ผมก็เลยอะลุ่มอล่วย ผมอยากที่จะให้ทางผู้ประสานงานทั้ง ๓ ฝ่าย ถ้าเห็นว่าสมาชิกท่านใดมีการอภิปรายที่คิดว่าเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองแล้วไปได้ ถึงแม้ว่าเราไม่ได้เตรียมกันมาก่อนว่าจะพูดคุยอะไรกันยาวแค่ไหน ท่านกรุณาส่งเวลาเพิ่มเติมมาให้ด้วยจะได้อะไรไปขัดจังหวะจะได้เดินต่อ แต่ว่าเราคุมตามกรอบเวลาที่เรากดกลางกันไว้เพื่อจะได้เกิดความคล่องตัว ขอขอบคุณครับ จากนั้นก็คงจะเป็นท่านสาคร เกี่ยวข้อง จากพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่ง ๑๐ นาทีครับ เชิญครับ

นายสาคร เกี่ยวข้อง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กระบี่) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ผม นายสาคร เกี่ยวข้อง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดกระบี่ พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลเพื่อโปรดพิจารณาว่า ท่ามกลางสภาพเศรษฐกิจที่มีปัญหาเกือบทุกด้านในขณะนี้ การท่องเที่ยวของไทยยังเป็นแหล่งที่มาของรายได้ที่สำคัญทั้งในปัจจุบันและอนาคต จนจัดให้เป็นรายได้ลำดับต้น ๆ ปีหนึ่ง ๆ มีมูลค่าหลายแสนล้านบาท แต่เมื่อมาพิจารณาค่าแลกเปลี่ยนนโยบายของรัฐบาล ผมกลับรู้สึกว่ารัฐบาลยังให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวของประเทศน้อยมาก คือมีนโยบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพียง ๑๐ กว่าบรรทัด และไม่ได้ครอบคลุมถึงสภาพปัญหาทั้งหมด ทั้งในด้านการส่งเสริมพัฒนา การแก้ไขปัญหาอุปสรรค และไม่ได้แสดงถึงความตั้งใจ เอาใจใส่ต่อการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ท่านประธานครับ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการท่องเที่ยวหลายหลากมากมาย ไม่ว่าจะเป็นภูเขา ทะเล เกาะแก่ง ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี

และวัฒนธรรมที่ดั่งงามอันเป็นที่น่าสนใจ แต่ขณะนี้ปรากฏว่าทรัพยากรที่มีค่าเหล่านี้กำลังเสื่อมโทรม ขาดการเอาใจใส่ส่งเสริมพัฒนาอย่างจริงจัง หากท่านไม่รีบแก้ไข เป็นห่วงว่าวันข้างหน้าเราจะสูญเสียทรัพยากรและรายได้จำนวนมหาศาลนี้ ท่านประธานครับผมขอกราบเรียนเสนอปัญหาสู่รัฐบาลเพื่อการแก้ไขอย่างรีบด่วน

๑. เรื่องหน่วยงานสนับสนุนและรับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว วันนี้การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงอยู่ ๒ หน่วยงานคือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาซึ่งเป็นส่วนราชการ และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ แต่ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานทั้งสองยังไม่ได้มีการประสานกันอย่างชัดเจนเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ มีการโยนความรับผิดชอบเพราะต่างฝ่ายก็ต่างขัดสนด้วยงบประมาณและบุคลากรอย่างพอเพียง ผู้ประกอบการทั้งหลายก็ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครในการแก้ปัญหาอุปสรรค และปัญหาเหล่านี้ได้เกิดขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นอย่างน่าเป็นห่วงทุกวัน

๒. ความร่วมมือการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการท่องเที่ยวของประเทศไทย สถานที่ท่องเที่ยวของประเทศไทยเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมาก อย่างเช่น ทะเล เกาะ แก่ง หาดทราย ภูเขา การพัฒนาและแก้ไขแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ต้องเกี่ยวข้องกับหน่วยราชการหลายๆ หน่วยงาน เช่น หน่วยงานของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หน่วยงานของกระทรวงมหาดไทย หน่วยงานของคณะกรรมการสังกัดนายกรัฐมนตรีอีกหลาย ๆ คณะ -----

ในแต่ละหน่วยงานต่างมีภารกิจเคร่งครัดและรับผิดชอบเฉพาะงานของตนเท่านั้น ต่างก็
 หวังในหน้าที่และทรัพยากรของตนเอง ไม่มีการประสานความร่วมมือและการพัฒนา
 การท่องเที่ยวอย่างเป็นองค์รวม ขอยกตัวอย่างเช่น การสร้างท่าเรือเพื่อการสนับสนุน
 การท่องเที่ยว ต้องเกี่ยวข้องกับกรมขนส่งทางทะเล กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น
 กรมอุทยานทางทะเล กรมโยธาธิการและผังเมือง หน่วยงานเหล่านี้ต่างระมัดระวังมุ่งเน้น
 เฉพาะส่วนงานที่ตนเองรับผิดชอบโดยตรงเท่านั้น ขาดความรู้สึกร่วมที่จะประสานงาน
 เพื่อการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างจริงจัง การขออนุญาตหรือขอการสนับสนุนใด ๆ
 ขาดความกระตือรือร้นในการเร่งรัดพัฒนาในการร่วมกันพิจารณาและมักจะมีความเห็น
 ขัดแย้งกันเสมอ ทำให้เกิดความล่าช้าเป็นที่เบื่อหน่ายของผู้ประกอบการและผู้ที่
 จะทำการพัฒนาต่อไป ผมอยากเห็นรัฐบาลนี้มีนโยบายที่สนับสนุนให้มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน
 กำชับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของราชการ ให้ความร่วมมือรีบเร่งแก้ไขปัญหา
 การท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิด โดยขอให้จัดคณะกรรมการสหบูรณาการเพื่อการท่องเที่ยว
 เพื่อระดมทุกหน่วยราชการร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว
 ของประเทศไทยอย่างรีบด่วน ท่านประธานครับ ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จากจังหวัดกระบี่ อันเป็นจังหวัดสำคัญสำหรับการท่องเที่ยวของภาคใต้จังหวัดหนึ่ง
 ซึ่งอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติมากมายทั้งทางทะเลและทางบก เหมาะสมกับการท่องเที่ยว
 ในทุกฤดูกาล แต่การท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่กำลังเกิดปัญหาและอุปสรรคอย่างมากมาย
 ทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ เริ่มเสื่อมโทรม สิ่งแวดล้อมถูกทำลาย ขาดงบประมาณสนับสนุน
 ขาดการเอาใจใส่ดูแลอย่างจริงจังจากทางรัฐบาล ปัญหาความไม่สะดวกและเกิด
 ความเบื่อหน่ายของนักท่องเที่ยว ขอยกตัวอย่างเช่น ปัญหาเกี่ยวกับแพขนานยนต์ซึ่งข้ามไป
 เกาะลันตาอันเป็นสถานที่ท่องเที่ยวหลักของจังหวัดกระบี่ รถยนต์และนักท่องเที่ยว
 ที่จะข้ามแพลงไปสู่เกาะลันตาโดยนำนักท่องเที่ยวไปและกลับจากเกาะลันตา ต้องใช้เวลา
 ถึงประมาณ ๓-๔ ชั่วโมง จนปัจจุบันนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา บ่อยครั้งที่นักท่องเที่ยว
 ชาวต่างประเทศต้องตกเครื่องบินในการเดินทางกลับประเทศของตนเองเพราะติดแพข้ามเกาะ
 ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ตลอดจนจนชาวจังหวัดกระบี่ ชาวอำเภอเกาะลันตา
 อยากเห็นทางรัฐบาลสั่งการให้ผู้เกี่ยวข้องรีบแก้ไขปัญหานี้โดยด่วนที่สุด

อีกประการหนึ่งที่ผมอยากฝากให้รัฐบาลก็คือ มีโครงการพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน การท่องเที่ยวตามจังหวัดสำคัญ ๆ ของประเทศไทย อย่างเช่น ท่าเรือ ท่ารถ โรงพยาบาล และถนนหนทาง สำหรับในภาคใต้สิ่งที่น่าจะพิจารณาให้มีก็คืออยากได้ถนนที่มีคุณภาพสูง เชื่อมระหว่าง ๒ ฝั่งทะเล คือฝั่งทะเลอ่าวไทยและฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งทั้ง ๒ ฝั่งทะเลต่างก็ ประกอบด้วยแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญซึ่งจะนำมาซึ่งรายได้ของประเทศ อย่างเช่น เส้นทางเชื่อมระหว่างจังหวัดชุมพรกับจังหวัดระนอง เส้นทางเชื่อมระหว่างจังหวัดสงขลา กับจังหวัดสตูล เส้นทางเชื่อมระหว่างจังหวัดนครศรีธรรมราชกับจังหวัดกระบี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางระหว่างจังหวัดนครศรีธรรมราชกับจังหวัดกระบี่นั้นปัจจุบันได้มี ถนนคุณภาพสูงเชื่อมต่ออยู่แล้ว คือถนนกระบี่-ขนอม หรือที่เรียกกันว่าถนนเซาท์เทิร์น ซีบอร์ด (Southern Seaboard) แต่ขาดการขนส่ง ขาดพาหนะคุณภาพสูงที่จะสนับสนุน การขนส่งติดต่อ -----

ผมมีความเห็นว่าจากนโยบายรัฐบาลที่จะทำให้มีทางรถไฟเชื่อมถึงจังหวัดที่ยังไม่มีทางรถไฟ น่าจะมีทางรถไฟเชื่อมต่อไปเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว เพราะแนวถนนกว้างขวาง และมีการเตรียมการเอาไว้ก่อนอยู่แล้วในรัฐบาลก่อนหน้านี้ ทั้งการรถไฟแห่งประเทศไทย ก็ยังมีที่ดินที่เวนคืนเพื่อสร้างสถานีรถไฟแล้วก็วางรถไฟ หากได้รับการพัฒนาเช่นนี้แล้ว ฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามันจะเพิ่มศักยภาพถ่ายเทแลกเปลี่ยนนักท่องเที่ยวกันได้ ทุกฤดูกาล ทำให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวของฝั่งทะเล ๒ ฝั่งของภาคใต้ได้มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายยิ่งขึ้น อันก่อให้เกิดรายได้เข้าสู่ประเทศอย่างมหาศาล ท่านประธานครับ กระผมจะขออภิปรายในวันที่พิจารณางบประมาณต่อไป และจะขอยื่นญัตติหรือกระทู้ถาม ในปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้ทางรัฐบาลทราบถึงปัญหาที่จะแก้ไขในการท่องเที่ยวต่อไป ขอขอบคุณท่านประธานมากครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอชมเชยนะครับ บริหารเวลาได้ดี ขอขอบคุณครับ ทางสภาขอต้อนรับนักศึกษาจากสถาบันราชภัฏลำปาง เมเจอร์ (Major) รัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งขณะนี้ท่านอธิบดีรัตน์ให้การต้อนรับอยู่ ทางสภาขอต้อนรับด้วยนะครับ ต่อไปท่านพิสิฏ ศิริชนะ พรรคเพื่อแผ่นดิน เชิญครับ

นายพิสิฏ ศิริชนะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายพิสิฏ ศิริชนะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดยโสธร เขต ๒ พรรคเพื่อแผ่นดิน ผมต้องขอกราบขอบพระคุณท่านนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีทุกท่านแทนพี่น้องชาวอีสานทุกคน ที่ท่านได้ร่างนโยบายออกมาแถลงต่อสภาในวันนี้ ซึ่งผมได้อ่านดูแล้วว่านโยบายที่ท่านร่างออกมาเป็นนโยบายที่ตอบสนองและตรงตามความต้องการของพี่น้องประชาชนคนส่วนมากของประเทศ โดยเฉพาะคนจนและในอีกฐานะหนึ่งที่ผมเป็นสมาชิกพรรคเพื่อแผ่นดิน ต้องกราบขอบพระคุณท่านนายกรัฐมนตรีอีกครั้งที่ได้นำนโยบายส่วนหนึ่งของพรรคเพื่อแผ่นดินบรรจุเป็นนโยบายของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นนโยบายโครงการชลประทานระบบท่อ เพื่อแก้ไขปัญหาความแห้งแล้งของคนอีสาน การเปลี่ยนกองทุนหมู่บ้านเป็นธนาคารหมู่บ้าน โครงการหมู่บ้านเอสเอ็มแอล และอีกหลาย ๆ โครงการ ท่านประธานครับ วันนี้กระผมมีเรื่องที่จะอภิปรายสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลอยู่ ๒ - ๓ เรื่อง

๔๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

วันทนา ๒๒/๒

เรื่องที่ ๑ เป็นนโยบายเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการภายในปีแรกของรัฐบาล โดยเฉพาะข้อที่ ๑.๕ เรื่องการเพิ่มศักยภาพของกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองให้เป็นแหล่งเงินหมุนเวียนในการลงทุน และสร้างงาน สร้างอาชีพ การพัฒนากองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองที่มีการบริหารจัดการที่ดี ให้สามารถยกระดับเป็นธนาคารหมู่บ้านและชุมชน ท่านประธานครับ ที่ผมบอกว่าผมดีใจในเรื่องนี้ ผมต้องกราบเรียนนะครับว่า คนอีสานเป็นคนจน นโยบายนี้เป็นการแก้ไขปัญหาเรื่องหนี้สิน ความยากจนของคนอีสาน ซึ่งแต่ก่อนที่ผ่านมารัฐบาลก็มีนโยบายเรียกว่ากองทุนหมู่บ้านให้กับทุกหมู่บ้าน แต่ความต้องการของคนแต่ละหมู่บ้านยังไม่เพียงพอ เงินที่จะใช้ในการกู้ยืมเพื่อแก้ไขปัญหาในครอบครัวไม่พอ หมู่บ้านละ ๑ ล้านบาท ไม่พอแน่นอน ซึ่งรัฐบาลนี้มีนโยบายเร่งด่วนที่จะเพิ่มปรับปรุงงบประมาณในการอุดหนุนกองทุนหมู่บ้าน -----

- ๒๓/๑

ผมอยากจะเสนอแนะอย่างนี้นะครับว่าการที่เราจะแก้ไขปัญหาความยากจนได้ต้องให้เกษตรกรหรือประชาชนในพื้นที่เขามีเงินหมุนเวียนเพียงพอ แต่ปัจจุบันนี้เงินเหล่านี้ไม่พอกู้ยืมก็ต้องไปกู้ยืมเงินนอกระบบ ซึ่ง ณ วันนี้ประชาชนคนจนตามชนบทยืมเงินอยู่ ๓ ทางครับ ทางที่ ๑ ยืมจากกองทุนหมู่บ้าน ทางที่ ๒ ยืมจาก ธ.ก.ส. และทางที่ ๓ ยืมจากนายทุนนอกระบบ ดอกเบี้ยรายวัน ซึ่งปัจจุบันนี้กำลังระบาดหนักโดยเฉพาะแม่ค้าตลาดต้องยืมดอกเบียรายวันร้อยละ ๒๐ บาท แล้วก็ต้องจ่ายทุกวัน เป็นนายทุนจากต่างจังหวัดหลายจังหวัด แล้วถ้าไม่จ่ายก็ต้องโดนทำร้าย อันนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมบ้านเมืองเราในปัจจุบัน ก็อยากฝากให้รัฐบาลช่วยแก้ไขในส่วนนี้ด้วยโดยการเพิ่มวงเงินสำหรับหมู่บ้านที่มีครัวเรือนไม่เกิน ๑๐๐ หลังคาเรือน น่าจะเพิ่มเป็น ๓ ล้านบาท หมู่บ้านไหนที่เกิน ๑๐๐ หลังคาเรือน แต่ไม่เกิน ๒๐๐ หลังคาเรือน น่าจะเพิ่มเป็น ๔ ล้านบาท ถ้าหมู่บ้านไหนที่เกิน ๒๐๐ หลังคาเรือนขึ้นไปน่าจะเพิ่มเป็น ๕ ล้านบาท อันนี้ก็อยากกราบเรียนท่านผู้บริหารประเทศต่อไปนะครับ

อีกส่วนหนึ่งที่อยากเสนอเกี่ยวกับโครงการนโยบายที่ ๒ เกี่ยวกับการสร้างระบบประกันความเสี่ยงให้กับเกษตรกร ในส่วนนี้เขียนง่ายแต่ทำยาก ผมต้องกราบเรียนว่าปัจจุบันเกษตรกรชาวไร่ชาวนามักจะโดนหลอกหลวงมาตลอดในเรื่องการส่งเสริมการทำเกษตร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยางพารา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอ้อยนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมยังชอบที่ท่านรัฐมนตรีหลายท่านมีโครงการที่จะส่งเสริมให้ปลูกมันซึ่งใช้ระยะเวลาอันสั้น แล้วปลูกยูคาลิปตัส ซึ่งจริง ๆ แล้วคนอีสานบางที่การปลูกพืชที่มันเป็นประโยชน์และขายได้ในระยะเวลาอันสั้นก็จะช่วยแก้ไขปัญหาก็ได้ครับ ขออย่างเดียวให้รัฐบาลศึกษาแล้วก็ประกันในเรื่องของราคาไม่ให้ราคาของพี่น้องเกษตรกรตกต่ำก็จะแก้ไขปัญหาคือเรื่องความยากจนในส่วนหนึ่งได้ ซึ่งก็จะเชื่อมโยงกับโครงการชลประทานระบบท่อที่รัฐบาลต้องการที่จะสนับสนุนเป็นโครงการนโยบายหลักของรัฐบาลในส่วนนี้ด้วยนะครับ

ท่านประธานครับ นโยบายอีกนโยบายหนึ่งเกี่ยวกับการพัฒนาสุขภาพของประชาชน ซึ่งข้อ ๒.๓ เพิ่มคุณภาพของการสร้างระบบหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า

และให้ประชาชนเข้าถึงการบริการอย่างไม่เป็นอุปสรรค ซึ่งในส่วนนี้ผมอยากกราบเรียนท่านประธานนะครับว่ากลุ่ม อสม. ซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่เบื้องหลังของหน่วยงานสาธารณสุขที่ทำงานแทนตลอดก็อยากให้ท่านรัฐบาลช่วยดูแลด้วยนะครับ อย่างน้อย ๆ น่าจะมีสวัสดิการส่วนหนึ่งเป็นการดูแล อสม. หรือไม่ก็จะเป็นค่าตอบแทนเป็นรายเดือนเพื่อให้เขามีขวัญกำลังใจในการทำงาน เพราะว่า อสม. ทั่วประเทศประมาณ ๘ แสนคน เขาไม่มีหลักประกันอะไรเลยในชีวิต ถ้าเป็นไปได้นี่ถ้าจะออกเป็นพระราชบัญญัติเพื่อรับรองในส่วนนี้ก็จะประโยชน์สูงสุดครับท่านประธานครับ ขอกราบขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : บริหารเวลาตรงเป๊ะครับขอบคุณครับ เมื่อกี้ผมขอแก้ไขที่เรียกสถาบันราชภัฏ ขอภัยด้วยนะครับ มหาวิทยาลัยราชภัฏจากลำปางครับ จากนี้ก็คงเป็นท่านอาจารย์พิชัย วาศนาส่ง จาก สนช. ครับเชิญครับ

นายพิชัย วาศนาส่ง สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิชัย วาศนาส่ง สมาชิกสภานิติบัญญัติ ทำหน้าที่เป็นสมาชิกวุฒิสภาในขณะนี้ อันที่จริงแล้วกระผมพิจารณานโยบายของรัฐบาลที่เสนอมานี้มีเรื่องที่น่าสนใจแล้วก็อยู่ในการพิจารณาของสภานิติบัญญัติด้วยความหวังใจ -----

แต่ขณะที่กระผมเองก็เป็นประธานของคณะกรรมการการต่างประเทศ เรื่องที่เราห่วงใย แล้วก็ไปปรากฏอยู่ในนี้ด้วยโดยไม่ทันจะรู้จักกัน แต่เป็นเรื่องที่น่ายินดี นั่นก็คือเรื่องภาวะโลกร้อน เรื่องภาวะโลกร้อนมันเกิดมาเป็นที่รู้จักกันประมาณ ๕ ปีมาแล้ว เมื่อเกิดภาวะที่เรียกว่าเอลนินโญ (El-Ninyo) หรือลานินญา (La-Ninya) เกิดพายุในมหาสมุทรแอตแลนติก ตอนใต้บ่อยครั้ง ก็เริ่มสงสัยกันว่าทำไมอากาศในระยะนั้นมันถึงเกิดความแปรปรวนกันขึ้น ก็เลยมาค้นคว้ากันในเรื่องนี้ และต่อมาก็พบว่าย้อนหลังไปอุณหภูมิของโลกมันเริ่มจะร้อนขึ้นตามลำดับ แล้วก็พิจารณาได้ว่าทุก ๆ ๑๐ ปีอุณหภูมิจะขึ้นประมาณครึ่งองศาเซลเซียส ผมสนใจเรื่องนี้และก็ได้เคยเอาเรื่องนี้มารายงานไว้ในวิทยุที่ผมทำรายการอยู่ ก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยมีใครสนใจกันนักแต่ที่ผมต้องติดตามเรื่องนี้มาและมองเห็นไปข้างหน้าว่าหากไม่มีการดูแลแก้ไขกันก่อนหรือป้องกันกันก่อนแล้วความเดือดร้อนจะเกิดขึ้นอย่างมหาศาลเลยทีเดียว เราพูดว่าโลกร้อน เดือดร้อนมันเดือดร้อนแน่ ๆ ละ เพราะว่าน้ำทะเลมันจะสูงขึ้นตามชายฝั่ง เกาะบางเกาะในมหาสมุทรอินเดีย เช่น มัลดีฟส์ น่าจะจมลงไปใต้น้ำเลยทีเดียว หรือว่าเกาะแถววานูอาตูทางมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ ก็จะจมน้ำ และต่อมาประจักษ์พยานก็เห็นชัดเจนว่าเมื่อโลกร้อนขึ้นและถูกอบในภาวะเรือนกระจกด้วยคาร์บอนไดออกไซด์ที่ไปรวมตัวกันอยู่นับเป็นหลายสิบล้านตันต่อโลกทั้งโลกเอาไว้ แสงสว่างผ่านได้แต่คาร์บอนไดออกไซด์หรือมีเทน (Methane) ที่ขึ้นไปเกาะรวมกันอยู่นั้นถูกดึงดูดด้วยแรงดึงดูดของโลก มันไม่กระจายออกไปในอวกาศ มันไม่กระจายก็เพราะว่ามันถูกแรงดึงดูดของโลกดึงเอาไว้เพราะมันมีมวลสารที่ถูกดึงดูดด้วยเหตุนี้เองที่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มันทำให้เกิดการอบโลก แสงผ่านได้แต่ความร้อน มันกระจายออกไปในอวกาศไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เองที่ผมนำเอาเรื่องนี้มาเสนอต่อสภานิติบัญญัติ เมื่อผมยังทำงานอยู่ที่นั่นก็ปรากฏว่ามีผู้สนใจกันอยู่มากเลยทีเดียวและเริ่มมีการตื่นตัวกับเรื่องภาวะโลกร้อนยิ่งขึ้น ผมอยากจะกราบเรียนต่อไปอีกนะครับว่าภาวะโลกร้อนมันทำให้เกิดความเดือดร้อนเห็น ๆ กันอยู่ในขณะนี้ เกิดพายุทอร์นาโด หรือเกิดพายุสลาตันขึ้นในสหรัฐอเมริกา ในแถบคาริบเบียน และพัดเข้าฝั่งทางด้านลุยเซียนา เมืองนิวยอร์กก็จมน้ำไปเลยทีเดียวละครับ ต่อมาก็เกิดพายุหมุนเนื่องกันมาอีกบ่อยครั้งมากขึ้น ซึ่งอันนี้

๕๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สุทธาทิพ ๒๔/๒

เป็นเรื่องที่น่าห่วงใยเหลือเกิน เพราะว่าอยู่ดี ๆ บ้านเมืองก็ถูกทำลายกันไป ต้องประกาศ
ภาวะฉุกเฉิน ต้องให้คนเข้าไปช่วย ผู้คนก็ตายไปหลายคน นี่ก็เป็นเรื่องที่ยังซ้ำ ๆ กันอยู่
ทั่วโลกจะไม่มีใครห่วงใยกัน แต่บรรดาการประชุมที่เกิดขึ้นที่เกี่ยวข้อง แล้วก็มีการเกี่ยวโยงกัน
ยืนยันว่าคาร์บอนไดออกไซด์ที่เพิ่มขึ้นจากการที่เราตั้งโรงงานอุตสาหกรรมและเผาถ่านหิน
ที่เรียกกันว่าฟอสซิล (Fossil) ซีเรียล (Serial) ก็ปรากฏว่าควันของถ่านหินนี้แหละ
มีคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นไปรวมอยู่ที่โน่นเยอะแยะเลย โรงงานอุตสาหกรรมยิ่งมากขึ้น
เท่าไร ในสหรัฐอเมริกา ในออสเตรเลีย หรือในสาธารณรัฐประชาชนจีนนี่ยิ่งมากที่สุด
เพราะจีนมีถ่านหินมาก โรงไฟฟ้าใช้ถ่านหินกันเกือบจะทั้งนั้น อันนี้ละครับที่ปรากฏว่า
คาร์บอนไดออกไซด์มันเพิ่ม ก็จึงวอนที่จะให้มีการระงับหรือไม่ ก็ลดการใช้พวกฟอสซิล
ซีเรียล และต่อมาก็ยังมีการประกาศว่ารถยนต์ที่วิ่งกันอยู่ในโลกเป็นจำนวนหลายสิบล
หลายร้อยล้านคันนี่ละครับเป็นตัวปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นไปสู่ชั้นบรรยากาศอยู่มาก
สรุปได้ความว่ามนุษย์เป็นคนทำให้เกิดเหตุเหล่านี้ขึ้น จึงมีความพยายามจะลดการที่จะให้มี

ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เพิ่มมากขึ้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไฟไหม้ป่าก็เป็นเหตุหรือการตัดไม้ทำลายป่ามันทำให้คาร์บอนไดออกไซด์ที่เคยเป็นอาหารของใบพืชมันไม่มีอะไรจะดูดซึมไปมากเท่าที่เคยเป็นมาจากการสมดุลของอากาศในโลกนี้ ก็ปรากฏว่าเมื่อต้นไม้ถูกตัดไปไม่มีอะไรจะดูดคาร์บอนไดออกไซด์ ไม่มีใครจะเพิ่มออกซิเจนให้ในทางกลับกันทำให้เป็นปัญหาว่าเรื่องการที่โค่นพื้นที่ป่าไม้เพื่อจะเอาพื้นที่มาทำงานด้านเกษตรเพื่อจะหาพลังงานทดแทน ปลูกพืช เช่น อ้อยก็ตาม ถั่วเหลืองก็ตาม มันล้วนแต่โค่นไม้ในป่าและก็เอาที่ราบมาทำทั้งนั้น อันตรายเกิดขึ้นในหลายอย่างหลายประการเหลือเกิน ที่ทางฝ่ายรัฐบาลกำหนดนโยบายแล้วก็เขียนเอาไว้ อันแรกก็คือในหน้า ๗ ข้อ ๑.๑๙ นั้นชัดเจน ผมจะไม่พูดในรายละเอียดเพราะทุกคนคงจะได้อ่านได้รู้กันแล้ว และต่อมาในหน้า ๑๙ ก็ยังมีข้อ ๔.๔ อีกอันหนึ่งที่ไม่ได้พูดถึงเรื่องโลกร้อนหรอก แต่พูดถึงภัยที่จะเกิดจากธรรมชาติซึ่งก็หมายถึงโลกร้อนนั่นเอง ผมอยากจะเล่าสถานการณ์ที่มันเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ก่อนหน้าที่จะถึงวันตรุษจีนประมาณสัก ๗ วัน สิ่งที่ไม่เคยเกิดมาเลยก็เกิดขึ้น นั่นก็คือมีหิมะและฝนตกเป็นน้ำแข็งในสาธารณรัฐประชาชนจีนทางภาคใต้หรือตะวันออกเฉียงใต้ ถนนเป็นน้ำแข็งไปหมด หิมะตกปกคลุมทางรถไฟ ไม่สามารถจะเดินทางขนเอาถ่านหินมาให้กับโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า ในตอนนั้นสาธารณรัฐประชาชนจีนอยากจะส่งผู้คนที่เข้ามาทำงานอยู่ในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นที่เซี่ยงไฮ้ เล็นเจิ้น หรือปักกิ่ง นานกิง คนที่มาจากต่างจังหวัดและเข้ามาทำงานหาประโยชน์ในเมืองหลวงหรือเมืองใหม่ในสาธารณรัฐประชาชนจีนต่างคนต่างก็มีรายได้กันดีมีบ้านช่องอยู่ มีรถยนต์ขับขี่กัน แต่ประชาชนในชนบทที่ยังยากจนห่างไกลกันมากก็ปรากฏว่ารัฐบาลจีนมีความคิดขึ้นมาว่าจะใช้ประโยชน์ที่บรรพบุรุษเมื่อ ๓,๐๐๐ ปีได้ทำมาแล้วนั่นก็คือขงจื้อบอกว่า เมื่อถึงตรุษจีนก่อนหน้านั้นคือเขาเรียกสปริง (Spring) ฤดูสปริงกำลังจะมานั้น ให้ลูกหลานทั้งหลายที่เข้ามาทำงานในเมืองใหญ่แล้วมีเงิน มีทอง มีความสำเร็จ หรือว่าใครก็ตาม ถึงจะไม่มีความสำเร็จก็ให้เดินทางกลับไปยังบ้านเดิมเพื่อไปไหว้บรรพบุรุษ แล้วก็จะไปไหว้เทวดาอารักษ์อะไรที่นับถือกันในครอบครัวในถิ่นนั้นก็ได้อำนาจมาอย่างนั้นในสมัยโบราณ แล้วตอนคอมมิวนิสต์เข้ามาปกครองเรื่องนี้ก็เลิกกันไป

๕๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สถิติมา ๒๕/๒

ประธานาธิบดีหู จิ่นเทา เห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะมีประโยชน์ให้เอาความเก่ามาใช้ แล้วเดี๋ยวนี้ก็ไม่ต้องไปเชื่อฟังอะไรกันอีกแล้ว คือเชื่อถึงความจริง จึงได้ทำการให้ความสะดวกต่อคนที่จะออกไปยังชนบท ออกไปยังบ้านเดิม รถไฟเพิ่มขบวนขึ้น สนามบินมีเที่ยวบินเพิ่มขึ้นเพื่อจะขนคน ๓ ปีที่แล้วขนออกไปได้ ๓ ล้านคน นั่นก็คือเพื่อที่จะเอาคนเหล่านั้นออกไปเพื่อที่จะได้นำเอาความสำเร็จในตัวเองไปให้บิดามารดา หรือลูกหลานทั้งหลาย การเอาของขวัญไปให้ปู่ย่าตายายแล้วก็เอาอั่งเปาหรือว่าซองแดง ไปให้ลูกหลานทั้งหลายเป็นการกระจายรายได้ที่ได้ผลมากที่สุด เพราะฉะนั้นของเราก็ทำกันอยู่เวลาวันตรุษ เช่น สงกรานต์หรืออะไรต่าง ๆ แต่ความมุ่งหมายก็คงจะเป็นคนละอย่างจะออกไปทางบันเทิง แต่นี่เป็นการนำรายได้ไปกระจาย ที่นี้เมื่อก่อนวันปีใหม่สัก ๗ วันในปีนี้ ในปลาย ๆ เดือนมกราคมต่อเดือนกุมภาพันธ์ปรากฏว่าหิมะตกในแถบทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีนฝนตกหนักมาก เมื่อฝนตกลงมาแล้วลมเย็นจัดทำให้น้ำแข็งฉาบลงไปบนผิวถนนรถยนต์วิ่งไม่ได้เลย รถไฟก็วิ่งไม่ได้ คนที่จะขนออกไปในตอนตรุษจีนทำอะไรไม่ได้เลย แต่นั่นแหละเขาได้ใช้ความพยายามและเป็นที่รู้กันว่ามันมาจากภาวะโลกร้อนที่อากาศแปรปรวน เมืองหรือจังหวัดหรือมณฑลที่ไม่เคยมีหิมะตกมาเป็นเวลา ๕๓ ปี กลับมีตกขึ้น -----

ก็เอาง่าย ๆ นะครับ ก่อนหน้านั้นหิมะไปตกที่โอมานใครก็รู้ว่าโอมานอยู่ในเขตที่ร้อนจัดของแถบอ่าวเปอร์เซียก็มีหิมะตก แล้วเกิดเหตุขึ้นเมื่อเช้าวันนี้ได้ฟังข่าวที่ผมติดตามอยู่ก็ปรากฏว่าที่ประเทศกรีซกับประเทศตุรกีหิมะตกอีกเหมือนกัน ความพยายามที่จะต้องให้มีถ่านหินใช้ด้วยการจะต้องเปิดทางให้รถไฟวิ่งได้มันทำไม่ได้ ก็เพราะว่าโรงงานถ่านหินส่งทางรถไฟไปให้กับโรงงานไม่ได้ ส่งตัวถ่านหินไปให้ยังโรงไฟฟ้าไม่ได้ ถ้าไม่มีไฟฟ้ารไฟที่ทั้งหมดเป็นไฟฟ้าแล้วมันก็เดินไม่ได้ มันเป็นการเสียหายที่สะท้อนต่อไปอีกอย่างกว้างใหญ่ไพศาลเหลือเกิน นั่นแหละครับทำให้เครื่องบินบินขึ้นจากสนามบินไม่ได้รถไฟ รถยนต์ที่จะออกไปชนบทก็ไปไม่ได้ ต้องระดมกำลัง เสียเงินเสียทองไปนับเป็นพันๆ ล้านหยวนถึงได้แก้ปัญหาได้ก่อนที่จะเกิดเหตุ นี่ผมยกตัวอย่างให้เห็นเพียงอันเดียวเท่านั้นที่เกิดเหตุร้ายแรงขึ้นในขณะที่เกิดความเปลี่ยนแปลงของโลกทางอุณหภูมิตั้งแต่ถ้าจะมองลึกกลงไปอีก มีพืชอีกหลายชนิดสูญพันธุ์ไปเพราะว่าอากาศร้อนของโลกยกตัวอย่างเช่น ที่เห็นชัด ๆ ก็คือปะการังในแถบเกรท แบร์ริเออร์ รีฟ (Great barrier reef) ซึ่งเป็นแถบปะการังที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีปะการังหลายสิบชนิดที่สูญพันธุ์ไปแล้วเพราะอากาศที่น้ำมันร้อนขึ้นนั่นเอง เรื่องนี้เราจะพยากรณ์ไม่ได้ว่าเมื่อไรน้ำมันจะมาท่วมที่เมืองไทย แต่เขาก็ประมาณเอาไว้ว่าอย่างน้อยอีก ๑๐ ปีข้างหน้า เพราะฉะนั้น ๑๐ ปีข้างหน้าจึงจะเห็นว่ามันก็เป็นอีกนาน แต่การเตรียมการในการที่จะป้องกันเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะทำกันง่าย ๆ จะต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ในเรื่องนี้เตรียมการที่จะรับมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนของเราซึ่งอยู่ชายฝั่ง หากินทางการประมงชายฝั่งซึ่งขณะนี้ก็ลำบากยากแค้นเพราะว่าป่าแสมโกงกางริมชายฝั่งถูกโค่น ถูกทำลายไปถึงแม้ว่าขณะนี้สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ขออนุญาตเอ่ยพระนามของท่านท่านทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ช่วยกันออกไปปลูกป่าชายเลนเพื่อให้อันเกิดสภาพของนิเวศที่ดีขึ้นเหมือนอย่างเดิมเป็นการสร้างสมดุล นี่เป็นเรื่องที่น่าห่วงใยสำหรับบ้านเราว่าชาวประมงจะต้องร่นขึ้นไปอยู่แผ่นดินบนบก ใครจะเป็นคนเตรียมการในเรื่องนี้แล้วเมื่อขึ้นไปแล้วจะหาอาชีพอะไรให้คนเหล่านั้นทำกันต่อไปเพื่อให้มีรายได้เพราะการประมงชายฝั่งมันจะเป็นการยุ่งยากที่จะทำไม่ได้ต่อไปอีกนาน แล้วไม่รู้เมื่อใด

ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่รัฐบาลทำแล้วปรากฏอยู่ทั้งในหน้า ๗ และหน้า ๑๙ คือข้อ ๑.๑๙ กับข้อ ๔.๔ แต่ว่าทั้ง ๒ จุดที่เน้นเอาไว้เนี่ยครับ ถ้าหากว่าจะได้เอางานต่าง ๆ เหล่านี้และหน่วยงานทุกอันที่จะมาพร้อมกันที่จะทำงานเพื่อเตรียมการในการที่จะป้องกัน ผมจะยกตัวอย่างว่าการป้องกันอย่างที่เราทำนี่เขาทำกันอย่างไรเต็มที่เลยที่เดียวขณะนี้ แม้กระทั่งทหารก็ต้องเอารถถังที่มีตีนตะขาบออกมากระแทกแผ่นน้ำแข็งที่อยู่บนถนนให้แตกเขาถึงจะกวาดได้ ไม่อย่างนั้นมันก็ลื่นไปอย่างนั้นครับ, นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่ได้พิจารณาวิเคราะห์กันในที่ประชุมของคณะกรรมการการต่างประเทศ และมีการสัมมนาโดยมีคณะกรรมการคณะอื่น ๆ เช่น คณะกรรมการการมีส่วนร่วมหรือสิ่งแวดล้อมก็ได้เข้ามาช่วยกันหารือกันในเรื่องนี้แล้วทำรายงาน ซึ่งก็คงจะได้มีการแจกให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ทราบกันภายหลัง นั่นเป็นเรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนไว้ว่าเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับนโยบาย ซึ่งรัฐควรจะทำที่เขียนเอาไว้เนี่ย มาทำเป็นรูปธรรมให้ได้รอบคอบมากที่สุดและกว้างขวางครอบคลุม นึกถึงหัวอกของคนทุก ๆ คน เพราะเดี๋ยวนี้อยากจะกราบเรียนว่าคนพวกหนึ่งที่มีฐานะดีแทนที่เขาจะอยู่เฉย ๆ เขาไปซื้อที่แถวเชียงใหม่ แถวปากช่อง อะไรอย่างนั้นครับ เวลาที่ขึ้นราคาเยอะเลยที่เดียว เพราะเขารู้และเขาเชื่อว่าถ้ามันท่วมมาถึงมันอาจจะถึงกรุงเทพฯ ถึงปทุมธานี หรืออาจจะเลยขึ้นไปกว่านั้นก็ได้ ใครที่จะมีเงินมีทองไปนี้ไปได้ แต่คนที่ยากจนจะอยู่อย่างไร

การเตรียมการที่จะให้คนเหล่านี้มีน้ำจืดบริโภคจะทำอย่างไร การป้องกันโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นจากน้ำเสียที่คนถ่ายลงไป ในน้ำ ทั้งขยะลงไป ในน้ำมันจะกระจายไปทั่วแผ่นดิน เพราะน้ำมันเจิ่งไปหมดทุกหนทุกแห่ง เชื้อโรคก็ไปได้ทั้งนั้น แล้วนอกจากนั้นก็ยังมีสิ่งเสียหายที่จะเกิดขึ้นอย่างโบราณวัตถุสถานที่อาจจะต้องจมน้ำแล้วเสียคุณค่าไป นี่เป็นเรื่องที่น่าห่วงใยมากที่สุด ซึ่งถ้าหากว่าในรัฐบาลที่กำลังจะบริหารประเทศต่อไปนี้หันมาสนใจในเรื่องนี้แล้วทำให้ประชาชนทั่วไปมีความเข้าใจ แล้วก็มีความร่วมมือระหว่างกันในการที่จะตั้งเป็นกองอาสาสมัครหรืออะไรก็ตามแต่ เพื่อเตรียมการว่าหากน้ำท่วมขึ้นมาตรงไหน ที่ไหนจะเกิดความเดือดร้อน เตรียมการเอาไว้ก่อนเฉพาะจุดนั้น ถ้ามันท่วมมากขึ้นอีก แล้วเหตุนี้ท่วมนี้ต้องพูดได้ว่ามันเกิดแน่ ๆ ก็เพราะว่าน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือละลาย เมื่อเข้านี้ก็ได้อุณหภูมิที่ฝรั่งเศสเขาไปสำรวจมาเห็นเลยว่า ถล่มลงมาเป็นกระบิ ๆ จากขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ก็เป็นอย่างเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเมื่อน้ำเพิ่มขึ้น น้ำทะเลมันก็จะถูกวิจลด้วยก้อนน้ำแข็งที่ถล่มลงไปแล้วก็ละลายกลายเป็นน้ำ มันเพิ่มปริมาณของน้ำในทะเลให้สูงขึ้น แล้วน้ำในทะเลที่สูงขึ้นนั้น ปริมาณน้ำมากความร้อนมันไปอบให้เกิดไอน้ำแล้วเกิดเมฆมีมากขึ้นบนฟ้า เรื่องเหล่านี้ก็คงจะมีรายละเอียดอีกมากเหลือเกินถ้าหากจะดูในแฟ้มที่ผมได้เก็บเอกสารต่าง ๆ เอาไว้ ก็คงจะเห็นได้แน่ครับ เพราะฉะนั้นจึงขอสนับสนุนในเรื่องนี้ แต่ขอให้มีการจัดองค์กรที่จะรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องภาวะโลกร้อนแล้วก็ทำการประสานงานกับองค์กรระหว่างประเทศที่มีการประชุมกันอยู่เป็นประจำ ไม่เบลเยียมบ้าง ก็ไปที่สหรัฐอเมริกาบ้าง ที่ปักกิ่งบ้าง ที่เกียวโตบ้าง นี่เป็นเรื่องที่สำคัญและน่าที่จะตระหนักกว่าเราจะห่วงเรื่องเศรษฐกิจอะไรก็ตาม แต่เราต้องห่วงเรื่องความเป็นอยู่ของประชาชนและความเดือดร้อนของประชาชนเป็นสำคัญด้วย นั่นเป็นเรื่องแรกที่ผมขอตั้งข้อสังเกตแล้วก็อยากจะเรียนว่า ท่านได้กำหนดเอาไว้แล้วในแผนงานที่มีอยู่เป็นนโยบายแล้ว แต่ความชัดเจนว่าจะมองไปถึงโลกร้อนลึกแค่ไหน ต้องเอาไปทำเป็นรูปธรรมให้มันเกิดขึ้นให้จงได้ อันนี้เป็นวอร์นิง (Warning) หรือเป็นการเตือนอันหนึ่งที่ยากจะเรียน ในการอภิปรายต่อไปนี้ผมเชื่อว่าเพื่อนร่วมงานของผมในคณะกรรมการการต่างประเทศจะช่วยพูดถึงเรื่องที่ผมเห็นว่า

๕๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

บุศยรินทร์ ๒๗/๒

เป็นเรื่องที่ทางรัฐบาลได้กำหนดนโยบายไว้ดีมากที่สุดคือ เรื่องการผูกมิตรกับเพื่อนบ้าน คณะกรรมาธิการการต่างประเทศของสภานิติบัญญัติ ได้พิจารณาถึงเรื่องนี้โดยที่ไทย โดยทางภูมิรัฐศาสตร์หรือจีโอโพลิติกส์ (Geopolitics) มันเป็นศูนย์กลางที่ทุกหนทุกแห่งมารวมกันอยู่ถ้าจะเอากรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลาง ๓ ชั่วโมงไปถึงฮ่องกง ๓ ชั่วโมงไปถึงสิงคโปร์หรือถึงอินโดนีเซีย หรือว่าอีก ๔ ชั่วโมงจะไปถึงเดลี ระยะบินจากกรุงเทพมหานครออกไปมันสั้นเท่า ๆ กันหมดเลย แล้วรอบ ๆ นี้มีประชากรเบ็ดเสร็จเกือบจะครึ่งหนึ่งของประชากรในโลกเสียด้วยซ้ำไป ภูมิอากาศก็เหมาะที่จะทำการขยายผลอะไรต่าง ๆ ได้ในทางผลิตภัณฑ์ทางเกษตร คณะกรรมาธิการการต่างประเทศก็ได้เสนอว่าน่าที่จะมีการพิจารณาด้วยการที่ให้ศูนย์การผลิตสินค้าเกษตรที่อยู่ในย่านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือแถบที่เราอยู่กันในปัจจุบันนี้ที่เรียกว่า สุวรรณภูมิ ไม่ว่าจะลาว เขมร พม่าแล้วก็กัมพูชา เวียดนาม ไทยควรจะได้ร่วมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่จะคิดอะไรต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อธารน้ำแข็งจากภูเขาหิมาลัยซึ่งเป็นต้นของแม่น้ำโขงกำลังละลายลงมาเรื่อย ๆ แล้วขณะนี้สาธารณรัฐประชาชนจีนก็ทำเขื่อน ๒ เขื่อน เพื่อจะกันเอาน้ำจืดไว้ใช้ น้ำในแม่น้ำโขงมีแต่วันที่จะลดลงไป มีนโยบายบางอันที่น่าสนใจซึ่งก็ได้เคยพูดกันมาตั้งแต่รัฐบาลที่แล้ว แล้วก็น่าที่จะให้นักวิชาการดำเนินการต่อไป คือจะเอาน้ำจืดจากแม่น้ำโขงเอามาเก็บไว้ใช้เวลาแห้งแล้งกันดารในประเทศไทยได้อย่างไร การที่จะเสริมเขื่อนปากมูลก็ตาม

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายยงยุทธ ตียะไพรัช ประธานรัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ รองประธานรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : กรุณาสรุปได้แล้วครับ

นายพิชัย วาศนาสง สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ เพราะเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่น่าที่จะได้ดำเนินการต่อไปด้วยการที่ผูกมิตรกับเพื่อนบ้าน อีกเรื่องหนึ่งถ้าจะสรุปให้ลงเวลาก็อยากจะเรียนว่า สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่แล้วได้ใช้ความพยายาม ซึ่งกระผมเองก็ได้ใช้ความพยายามนี้มาในขณะที่เป็นวุฒิสภาเมื่อสัก ๑๐ กว่าปีก่อน ทำกันมาเป็นขั้นเป็นตอนหลายครั้งเหลือเกิน สร้างรัฐสภาให้กับสภาซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนนี้ไม่สำเร็จมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยมีท่านรองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คุณพจน์ ธรวานิช กระผมเองก็เป็นรองประธานให้ท่านได้ช่วยกันดำเนินการ แล้วในที่สุดเราก็สามารถที่จะโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านรองประธานพจน์ท่านก็ได้เจรจากับทางกระทรวงกลาโหมจนได้ที่ดินแน่ชัดแล้วไม่มีใครจะมาเบียดเบียนอะไรไปได้อีกแล้ว ที่อยุธยาถนนติวานนท์ในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีทางคมนาคมค่อนข้างสะดวกและอยู่ชิดกับแม่น้ำด้านหนึ่ง ถนนใหญ่ อีกด้านหนึ่ง อันนี้ก็ขอฝากไว้ด้วยนะครับ ถ้าหากว่ารัฐบาลจะดำเนินการต่อไปตามที่ได้ดำเนินการจนกระทรวงกลาโหมได้ยอมให้ใช้ที่ดินแปลงนั้นเอามาเป็นประโยชน์ในการสร้างรัฐสภา มีขนาดใหญ่และเหมาะสมไม่ตีบตันเหมือนที่นี้ และอยากจะเรียนว่าภาพที่นี้ไม่ใช่ภาพดีที่ผมเห็นมาเป็นเวลา ๑๐ กว่าปีแล้ว คือผู้ที่เป็นผู้ช่วยยืนกันอยู่ตามระเบียบหรือตามทางเดินของสภานี้แล้วก็ไม่มีที่นั่งที่ลุกเลย ไม่ได้มีการเตรียมการในเรื่องนี้ไว้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ต่อไปจะต้องแก้ปัญหาให้หมด เพราะฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่ผมอยากจะสรุปไว้ นอกจากนั้นแล้วคณะกรรมการการต่างประเทศ สภานิติบัญญัติแห่งชาตินี้ก็ขอเรียนว่าสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ให้ทางคณะกรรมการการต่างประเทศพิจารณาเรื่องการส่งตัวบุคคลไปเป็นเลขาธิการของอาเซียน ซึ่งคณะกรรมการการต่างประเทศก็เป็นผู้เสนอสมาชิกในคณะกรรมการท่านหนึ่งคือ ท่านสุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ แล้วชื่อนี้ก็ได้รับเลือกเป็นเลขาธิการขององค์กรแล้ว ผมก็จะมีเรื่องกราบเรียนแต่เพียงเท่านี้ที่อยากจะให้ทางรัฐบาลได้ทราบความเคลื่อนไหวและสภาเป็นผู้รับรู้ เพื่อที่จะช่วยกันดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์กับประชาชนและประเทศชาติของเราในวันข้างหน้าขอพบพระคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณเฉลิมลักษณ์ครับ

นางสาวเฉลิมลักษณ์ เก็บทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน เฉลิมลักษณ์ เก็บทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบสัดส่วน พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานคะ ดิฉันได้อ่านนโยบายของรัฐบาลแล้ว เห็นว่ามีหลายประเด็นที่จะต้องอภิปราย แต่ด้วยเวลาที่จำกัด ดิฉันก็จะขอใช้เวลาของสภาแห่งนี้อภิปรายเฉพาะประเด็นในเรื่องของการท่องเที่ยวคะ ท่านประธานคะ รัฐบาลได้เขียนนโยบายการท่องเที่ยวไว้ ๒ ส่วนคะ

ส่วนแรก อยู่ในนโยบายเร่งด่วนที่จะต้องทำให้เสร็จภายใน ๑ ปี รัฐบาลบอกไว้ในปี ๒๕๕๑ ถึงปี ๒๕๕๒ จะทำให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย แล้วก็ได้อ่านนโยบายการท่องเที่ยวไว้ในส่วนของนโยบายเศรษฐกิจในภาคของการท่องเที่ยวและบริการ ซึ่งเท่าที่อ่านดูก็เป็นการเขียนโดยภาพรวม ๆ อ่านแล้วก็ไม่เห็นว่รัฐบาลจะทำอะไร เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ดิฉันจึงเห็นว่าการเขียนนโยบายอย่างนี้จะทำให้ภาคเอกชนแล้วก็องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แล้วก็ภาครัฐส่วนอื่น ๆ ไม่สามารถที่จะช่วยกันพัฒนาการท่องเที่ยวไปในทิศทางเดียวกันได้ ที่ดิฉันต้องพูดถึงเอกชนแล้วก็องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น วันนี้เป็นที่ทราบกันว่าการท่องเที่ยวไม่อาจที่จะพัฒนาไปได้โดยกระทรวงการท่องเที่ยวอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยเอกชนซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจด้านนี้โดยตรง และต้องอาศัยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เขาเป็นผู้ดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยววันั้น ๆ -----

เพราะฉะนั้นวันนี้ถ้านโยบายรัฐบาลไม่ชัดเจน การจะผลักดันการท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันก็เป็นไปไม่ได้ อย่างว่าแต่หน่วยงานเอกชนหรือท้องถิ่นจะเดินไปทางเดียวไม่ได้เลย ดิฉันติดตามข่าวค่ะ ท่านรัฐมนตรีเคยให้สัมภาษณ์ว่าปี ๒๕๕๑ ปี ๒๕๕๒ ท่านจะทำให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย แต่ผู้ว่า ททท. ก็ออกมาให้สัมภาษณ์เหมือนกันบอกว่าปี ๒๕๕๑ ถึงปี ๒๕๕๓ ท่านจะทำให้เป็นท่องเที่ยวอีสาน ททท. มีหน้าที่ทำการตลาด แล้วก็ทำหน้าที่โปรโมท (Promote) ประชาสัมพันธ์ วันนี้ ททท. บอกจะทำเฉพาะอีสาน แต่รัฐมนตรีบอกว่าจะทำทั่วประเทศ มันก็เลยไปคนละทิศละทาง ดิฉันไม่ใช้เวลามากเพราะว่าเวลาจำกัด ดิฉันขอเสนอท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีเลย แล้วกันนะค่ะว่า ถ้าอยากให้มีปี ๒๕๕๑ ถึงปี ๒๕๕๒ เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทยอย่างที่ท่านคาดหวังท่านจะต้องทำอะไรบ้าง ดิฉันคิดว่าวันนี้สิ่งแรกที่ท่านต้องทำก็คือทำนโยบายเรื่องการท่องเที่ยวประเทศไทยทั้งประเทศให้ชัดเจน ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยเรื่องนี้ต้องให้ความสำคัญกับคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับใหม่ที่มีท่านนายกรัฐมนตรีเป็นประธานและมีรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีภาคเอกชนเป็นคณะกรรมการตรงนั้นด้วย เพราะฉะนั้นข้อมูลเหล่านี้อยู่ในคณะกรรมการชุดนี้รู้หมดแล้ว ประกาศเสร็จก็ทำนโยบายทันทีนะค่ะ

ส่วนที่ ๒ ที่อยากจะเสนอแนะท่านก็คือถ้าต้องการให้มีปี ๒๕๕๑ เป็นปีการท่องเที่ยวไทย นโยบายหนึ่งที่ท่านละเว้นไม่ได้ก็คือประกาศให้อันดามันเป็นวาระแห่งชาติแห่งการท่องเที่ยวของประเทศไทย ดิฉันพูดอย่างนี้ไม่ใช่ว่าจะเป็นตัวแทนจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้กลุ่มอันดามันหรือคณะค่ะ แต่ว่าเราทราบกันดีจากสถิติว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศวันนี้ ๑ ใน ๓ ของรายได้มาจากกลุ่มอันดามัน เพราะฉะนั้นเลี้ยงไม่พินค่ะ ถ้าจะทำให้ประเทศไทยเป็นเมืองท่องเที่ยวแห่งชาติ เป็นการท่องเที่ยวแห่งชาติในปีหน้านั้นต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มอันดามัน ส่วนจะฟื้นฟู จะพัฒนากลุ่มอันดามันอย่างไร ดิฉันจะไม่พูดในรายละเอียด เพราะคิดว่าตรงนี้ก็คงจะต้องไปบรรจุอยู่ในแผนงบประมาณปีหน้า ซึ่งไม่กี่เดือนก็จะถึงแล้วนะค่ะ

ส่วนที่ ๓ นอกจากให้ความสำคัญกับกลุ่มอันดามันซึ่งเป็นแหล่งรายได้หลักของการท่องเที่ยวแล้วยังต้องให้ความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ วันนี้อย่างที่ทาง ททท. เขาบอกว่าจะให้ความสำคัญกับทางอีสานเป็นแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรม ประเพณี เราก็ระบุไปให้ชัดเจนว่าจะให้ความสำคัญกับจังหวัดไหนก่อนหลัง เพื่อที่ทุกองค์การของการท่องเที่ยวก็จะได้นำไปในทิศทางเดียวกัน

ส่วนที่ ๔ ทางรัฐบาลจะต้องประกาศให้ชัดในนโยบายในส่วนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางอ้อมว่าท่านจะลงทุนในโครงการไหน ที่ไหน อย่างไร ดิฉันยกตัวอย่างนะคะว่า ทางภาคตะวันออกท่านจะผันน้ำดูแล้วจะเป็นนโยบายของรัฐบาลด้วย จะผันน้ำจากแม่น้ำโขงมาสู่ภาคตะวันออกเพื่อรองรับการท่องเที่ยวในฝั่งนั้นอย่างไร จะทำระบบท่อส่งน้ำจากเขื่อนเชี่ยวหลานไปที่จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ใหม่ หรือว่าจะขยายสนามบินในแหล่งท่องเที่ยวหลัก ๆ ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต อำเภอหาดใหญ่ กรุงเทพฯ เพื่อที่จะรองรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพออย่างไร ตรงนี้เป็นเรื่องนโยบายที่รัฐบาลต้องชัดเจน เพราะถ้าท่านทำสิ่งเหล่านี้ชัดก็จะทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้วางแผนการท่องเที่ยวของเขาได้ถูก ท่านประธานคะ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ดิฉันได้เสนอว่ารัฐบาลจะต้องทำ แต่ในขณะเดียวกันปัญหาของการท่องเที่ยวก็มี เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องที่ท่านก็ต้องแก้ไขหลายเรื่อง แต่ดิฉันจะยกประเด็นที่ทำให้ลดความเชื่อมั่นทางการท่องเที่ยวของเราลงไปในวันนี้ เรื่องแรกก็คือเรื่องโครงการบัตรอิลิท การ์ด (Elite card) หรือบัตรเทวดาที่พวกเราเรียกกัน ท่านประธานคะ วันนี้ดิฉันทราบว่าโครงการนี้ไม่ได้เกิดในรัฐบาลนี้เป็นโครงการที่เกิดขึ้นแต่ในสมัยรัฐบาลนายกรัฐมนตรียกซิมซึ่งท่านได้คิดแล้วก็ทำเลยทันที โดยที่ไม่ได้มีการศึกษาความเป็นได้อย่างรอบคอบมันทำให้เกิดปัญหาในปัจจุบันนี้

ท่านประธานคะ โครงการนี้ทำให้รัฐต้องเสี่ยงประมาณในการลงทุนเบื้องต้นไปไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ ล้านบาท แล้วยังต้องมีค่าโฆษณาประชาสัมพันธ์ ค่าทำการตลาด ค่าเงินเดือนลูกจ้าง ข้าราชการที่ต้องเสียไป แต่ถามว่าผลที่ได้มาสำหรับโครงการนี้คืออะไรคะ วันนั้นรัฐบาลวางเป้าไว้ว่า ๔ ปี จะต้องขายให้ได้ ๑ ล้านสมาชิก สมาชิกบัตรหนึ่งราคา ๑ ล้านบาท ก็คือ ๔ ปีให้ได้ ๑ ล้านล้านบาท แต่ถามว่าวันนี้ ๔ ปีแล้ว ขายบัตรสมาชิกได้ดีแค่ไหนแล้ว ตัวเลขสุดท้าย ๒,๐๐๐ กว่าสมาชิก ไม่เกิน ๓,๐๐๐ แต่เราต้องเสียอะไรบ้างคะ เราต้องเสียอย่างที่บอกก็คือเงินในการลงทุน ค่าโฆษณา ค่าการตลาด เงินเดือนลูกจ้าง แต่สิ่งที่ได้เท่านี้แล้วสิ่งที่ได้ที่รัฐบาลคาดหวังจากการขายบัตรสมาชิกนอกจากค่าสมาชิกตอนที่ท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณได้พูดตอนจะทำโครงการนี้ก็คือว่า หวังว่าจะได้เงินลงทุนจากเศรษฐกิจต่างชาติ เพราะตั้งเป้าว่าบัตรนี้จะขายให้เฉพาะเศรษฐกิจต่างชาติ เพื่อให้คนเหล่านั้นนำเงินเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เป็นการเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่ง เป็นรายได้นอกเหนือจากค่าบัตรสมาชิก แต่วันนี้จากการลงไปดูก็จะเห็นว่าจริง ๆ แล้วผิดเป้าหมาย สมาชิกส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นนักท่องเที่ยว ไม่ได้เป็นเศรษฐกิจจากต่างประเทศ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติที่พำนักอยู่ในประเทศไทยอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นวันนี้ที่เราคาดหวังว่าจะได้รายได้จากต่างประเทศมาลงทุนในประเทศมันไม่ได้อย่างที่ต้องการ สิ่งนี้ก็คือ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : หมดเวลาแล้วครับ

นางสาวเฉลิมลักษณ์ เก็บทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) :

ขอสรุปนิดหนึ่งนะคะท่านประธาน นิดเดียวคะ ก็คือปัญหาที่ทางรัฐบาลจะต้องแก้ไข ดิฉันถึงอยากให้คุณให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เพราะว่าเป็นการได้ไม่คุ้มทุน เราต้องให้เขาใช้สิทธิทรัพยากรธรรมชาติตลอดชีวิต เราต้องให้เขาใช้ช่องทางพิเศษในการเข้าออกประเทศซึ่งเป็นการนำมาถึงการทำผิดกฎหมาย อย่างที่รู้ ๆ กันว่าวันนี้ช่องทางทางการเข้าออกพิเศษของบัตรอีลิท การ์ดนี้เองที่ทำให้มีการทุจริตในโครงการบางกอกฟิล์มเกิดขึ้น แล้วปัญหานี้ดิฉันอยากจะให้ท่านรัฐมนตรีให้ความสำคัญอย่างจริงจัง หากคนผิดมาลงโทษให้ได้ เพราะถ้าท่านปล่อยไว้แล้วก็ปล่อยให้คนผิดลอยนวลไปจะเป็นเยี่ยงอย่างของคนอื่น ๆ แล้วก็ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวของประเทศ ถ้าท่านได้ทำอย่างนี้ดิฉันก็หวังว่าปี ๒๕๕๑ ก็จะเป็นปีท่องเที่ยวไทยอย่างที่รัฐบาลคาดหวัง ขอขอบคุณคะ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณเกียรติกร พากเพียรศิลป์
 นายเกียรติกร พากเพียรศิลป์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ปราจีนบุรี) :
 กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายเกียรติกร
 พากเพียรศิลป์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดปราจีนบุรี พรรคประชาธิปัตย์
 ทำหน้าที่ในฐานะสมาชิกรัฐสภา วันนี้ผมมีเรื่องที่จะอภิปรายเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล
 มี ๔ เรื่องครับ

๑. เรื่องโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการขนส่งมวลชนสินค้า
 และบริการ

๒. นโยบายการพัฒนาสุขภาพของประชาชน

๓. นโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก

๔. นโยบายที่ดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่องแรก ที่ผมจะอภิปรายมันเกี่ยวข้องกับหลายกระทรวง คือบ้านผมอยู่
 จังหวัดปราจีนบุรี ไม่ทราบว่าท่านประธานเคยไปหรือเปล่าครับ ช่าง ๆ บ้านของกระผม
 การพัฒนาไปหมดแล้ว ที่จะพูดคือเรื่องถนน ท่านคงรู้จักรังสิต จังหวัดนครนายก เดินทาง
 ไปถึงหนองชะอม ถนนเป็น ๖ เลน พอมาถึงจังหวัดปราจีนบุรีมันจะย่อเหลือ ๒ เลน
 ไม่ทราบว่าป็นอะไรหรือครับ ข้ามถนนจังหวัดปราจีนบุรีไปจังหวัดสระแก้วอีก ๔ เลน
 หรือ ๖ เลน กลายเป็นว่าจังหวัดปราจีนบุรีถนนเล็กครับ ถ้าท่านมาจากอำเภอแปดริ้ว
 เข้าเส้น ๓๑๔ ก็ ๔ เลน ไม่ทราบว่าจังหวัดปราจีนบุรีทำไมงบประมาณถึงลงไปน้อยนัก
 ซึ่งอยากจะฝากท่านประธานถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นายสันติ พร้อมพัฒน์
 ช่วยลงพื้นที่ไปดูว่าความเป็นจริงเป็นอย่างไรนะครับ-----

ถ้าถนนดีทุกอย่างก็ดี เพราะว่าจังหวัดปราจีนบุรีมีแหล่งท่องเที่ยวเยอะ มีทั้งเขาใหญ่ อุทยานแห่งชาติทับลาน บางท่านจะเดินทางไปเที่ยวเขาใหญ่ต้องอ้อม ไม่ไปทางจังหวัดปราจีนบุรี ที่จริงทางจังหวัดปราจีนบุรีเป็นทางที่ใกล้นะครับ จากจังหวัดนครนายก ถึงจังหวัดปราจีนบุรีแค่ ๓๐ กิโลเมตร จากรังสิตไปถึงจังหวัดนครนายก ๗๕ กิโลเมตร ๑๒๐ กิโลเมตรถึงเขาใหญ่แล้วครับ แต่บางท่านไม่เข้าใจว่าไปเที่ยวเขาใหญ่ไปทางจังหวัดปราจีนบุรีได้ ต้องอ้อมไปทางปากช่อง คนจังหวัดปราจีนบุรีรายได้เลยตกต่ำ เป็นเมืองเกษตรกรรมพืช มีผลไม้ที่ดี แล้วก็ยังมี ท่านคงได้ยินโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร์ ทำสมุนไพรสินค้าโอท็อป (OTOP) ดังไปทั่วจังหวัดปราจีนบุรี ดังไปทั่วประเทศไทย เขาถามว่าจังหวัดปราจีนบุรีอยู่ตรงไหน เขารู้จักแต่จังหวัดสระแก้ว ที่จริงจังหวัดสระแก้วมันมาที่หลังจังหวัดปราจีนบุรีเพราะจังหวัดปราจีนบุรีเกิดก่อน แต่ทุกคนไม่รู้จัก รู้จักแต่ป่าเหาะ ขอโทษที่ต้องเอ่ยนามนะครับ ไม่รู้จักป่าหรั่งครับ ก็เป็นสิ่งที่แปลกกว่าบ้านเมืองเราทุกอย่างในภาคตะวันออกมีจังหวัดผมจังหวัดเดียวที่การเจริญเติบโตช้ามาก ไม่เคยจัดงานสนามกีฬาที่ไม่มีสนามไฟฟ้า ถนนลูกรังมากที่สุดในประเทศไทย ผมวิเคราะห์มาแล้ว สิบมาแล้ว ถนนลาดยางทั้งหมด ๔ เลนเพิ่งจะมี กำลังทำดำเนินการอยู่แค่ ๒๐ กว่ากิโลเมตร แต่ขอโทษที่นะครับจังหวัดสระแก้ว ๑๐๐ กว่ากิโลเมตร ๔ เลนหมดแล้ว จังหวัดปราจีนบุรีสายเอกสายเส้นสุวรรณศรีที่ไปทะลุจังหวัดสระแก้วไปเมืองเศรษฐกิจที่จะทะลุไปกัมพูชา หรือเขมรข้ามจังหวัดปราจีนบุรีไป เส้นจากจังหวัดนครนายกคือหนองชะอม ท่านคงรู้จัก ตลาดผลไม้ไปอำเภอกบินทร์บุรีระยะทางแค่ ๕๙ กิโลเมตร เชื้อใหม่ครับยังไม่ทำอะไรเลย เพิ่งเริ่มดำเนินการแค่ ๒๐ กว่ากิโลเมตร ที่เหลือเขาบอกว่างบประมาณหมด แล้วเมื่อไรงบประมาณจะมาถึงจังหวัดปราจีนบุรีละครับ ผมเกิดมาตั้งแต่เล็กจนโต คนทำงานที่จังหวัดปราจีนบุรีเป็นหมวดอยู่ย้ายไปอยู่จังหวัดเชียงใหม่กลับมาขับรถถูกหมดครับ เพราะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย เส้นทางยังเหมือนเดิม ผมก็ฝากถึงรัฐมนตรีแล้วกันว่า ช่วยไปตรวจสอบให้บ้านเมืองมันเจริญเท่า ๆ กัน เพราะเป็นเมืองภาคตะวันออกเหมือนกัน ผมก็ยินดีด้วยครับที่จังหวัดสระแก้วเจริญก็ยินดีกับชาวบ้าน ก็อยากให้ท่านประธานที่เคารพ ฝากถึงท่านรัฐมนตรีด้วยว่าช่วยพัฒนาจังหวัดปราจีนบุรีให้ดีขึ้นนะครับ

อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องนโยบายการพัฒนาสุขภาพของประชาชน ผมก็ฝากถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา นะครับ กีฬาปราจีนบุรีทุกวันนี้ กีฬา ทั่วประเทศไทยทุกวันนี้ ผมอยากให้มีส่วนไฟฟ้ากลางคืน เวล่านักศึกษาหรือนักเรียน เลิกเรียนแล้วตอนเย็นหาที่ออกกำลังกายไม่ได้ไม่รู้จะไปไหน ก็ไปขับรถเครื่องแข่งกัน แวัน ๆ อยู่ ถ้ามีส่วนกีฬาเป็นส่วนไฟฟ้าผมว่าตกเย็นวัยรุ่นทุกคนก็มาชวนกัน ออกกำลังกาย แต่ทุกวันนี้ตกเย็นวัยรุ่นบอกว่าไปแข่งรถกันที่ไหนดี ท่านรัฐมนตรีครับ ท่านประธานครับ ฝากท่านรัฐมนตรีด้วยนะครับน่าจะบรรจุเป็นวาระเร่งด่วนว่าให้มี สนามฟุตบอลทั่วประเทศไทยให้มีสนามไฟฟ้า ๑ สนาม เพราะสมัยก่อนผมเป็น ส.จ. เคยของบประมาณไปที่ท่านนายกรัฐมนตรี ขอโทษที่ต้องเอ่ยนามครับ ๔ ปี ๘ ปีก็แล้ว ไม่เคยได้ เพราะฉะนั้นก็ฝากท่านประธานถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ท่านวีระศักดิ์ โควสุรัตน์ ขอฝากด้วยว่ากีฬาดีพลเมืองก็ดี ทุกวันนี้คนไทย เป็นเจ้าของแมนซิตี้ แต่ผมไม่ขอเอ่ยนามทุกคนรู้ดีนะครับ เป็นตัวอย่างที่ดีของเยาวชน ทั่วประเทศ อยากเห็นนักฟุตบอลคนไทยได้เตะที่ประเทศอังกฤษ เตะฟุตบอลนะครับ ก็เป็นตัวอย่างที่ดี ไม่เกี่ยวกับการเมือง เพราะว่ามันเกี่ยวนิด ๆ แต่ว่าครั้งนี้มันไม่ใช่ครับ

เพื่อให้เป็นตัวอย่างของเยาวชนว่าสนามฟุตบอลเมืองนอกที่อังกฤษคนไทยจะได้เตะเมื่อไร ก็รอวันนั้นอยู่ แต่ว่าสนามเมืองไทยถ้ามีไฟฟ้าทั้งประเทศไทยทุกสนามแต่ละจังหวัด ผมมั่นใจว่านักกีฬาของเมืองไทยจะนำหน้าจะสู้ชาวต่างประเทศได้ ขอขอบคุณมากครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : ต่อไปเชิญคุณประทุมพรครับ

นางประทุมพร วัชรเสถียร สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียน

ท่านประธาน ดิฉัน ประทุมพร วัชรเสถียร สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ สมาชิกวุฒิสภา ดิฉันจะขอกราบเรียนประเด็นทางด้านการต่างประเทศ ๒-๓ ประเด็น ดิฉันพยายามที่จะใช้เวลาให้น้อยที่สุดและให้สั้นย่อที่จะฟังไม่สับสนที่สุด เพราะว่าขณะนี้ ดิฉันค่อนข้างจะกังวลนิดหนึ่งว่าท่านผู้ที่จะรับฟังสิ่งที่ดิฉันจะขอกราบเรียนไปเป็นภาคปฏิบัติ มีน้อยมากทีเดียว เช่น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ที่ไม่ได้อยู่ที่นี้ นะคะ แต่อย่างไรก็ตามดิฉันเชื่อว่าเรื่อง ๒-๓ อย่างนี้จะขอเรียนเตือนความจำและจะขอเรียน ให้ท่านได้คำนึงถึงก็คงจะออกไปเป็นนโยบายบ้าง คืออย่างในคำแถลงนโยบายของ คณะรัฐมนตรีในหน้า ๒๑ ข้อ ๖.๑ ที่ได้พูดถึงส่งเสริมและพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศ เพื่อนบ้านโดยส่งเสริมความร่วมมือภาคีรัฐ เอกชน ประชาชน และสื่อมวลชน เมื่อที่ ท่านประธานคณะกรรมการการต่างประเทศของสภานิติบัญญัติ ขอเอยนาม คุณพิชัช วาสนาส่ง ก็ได้พูดถึงประเทศเพื่อนบ้านแล้ว ดิฉันอยากจะขอเรียนเตือนนิดเดียวเท่านั้นว่า ขณะนี้ประเทศไทยเรากำลังมีปัญหาเรื่องเขาพระวิหารกับประเทศกัมพูชา และในกลางปีนี้ คือในเดือนมิถุนายน สหประชาคมคณะกรรมการมรดกโลกขององค์การยูเนสโก (UNESCO) จะได้มีการประชุมกันที่ประเทศแคนาดา และในเรื่องนี้องค์การยูเนสโกได้บอกเงื่อนไขเวลา ต่อประเทศไทยและประเทศกัมพูชาแล้วว่าข้อขัดแย้งระหว่าง ๒ ประเทศนี้ให้จัดการ ให้สำเร็จเพื่อที่จะได้นำผลไปพูดคุยกันที่แคนาดา เพื่อที่ว่าเขาพระวิหารนี้จะถูกนำมา บันทึกไว้เป็นมรดกโลกทางด้านวัฒนธรรมหรือไม่ ในเรื่องนี้ก็เลยขอกลับไปถึงเป็นนโยบาย ต่างประเทศหรือว่าเป็นปฏิบัติการทางด้านการต่างประเทศของคณะรัฐบาลชุดปัจจุบันว่า จะทำอย่างไร ก็ขออย่าได้ช้า เพราะเวลานี้ก็เหลือเวลาอีกประมาณสัก ๔ เดือนเท่านั้นเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องนี้อยากจะขอให้พิจารณาถึงความเป็นมิตรของ ๒ ประเทศ

ในอาเซียนคือไม่ควรที่จะเกิดความขัดแย้งกัน และถ้าบังเอิญเป็นความขัดแย้งทางด้าน
เงื่อนไขประวัติศาสตร์ ดิฉันคิดว่าทางฝ่ายประเทศไทยอาจจะต้องยอม จะเรียกว่าเสียเปรียบ
คงไม่เชิง แต่หมายความว่าอาจจะต้องยอมต่อความจริงบางอย่าง เพราะว่าอย่างหนึ่ง
วัฒนธรรมทุกอย่างที่ได้ปรากฏบนปราสาทหินนั้นไม่ใช่เป็นวัฒนธรรมไทยแต่เป็น
วัฒนธรรมดั้งเดิมของฝ่ายเขมรเก่า ฝ่ายขอมเก่า เพราะฉะนั้นในเรื่องที่จะไปอ้างอิง
ความเป็นเจ้าของของตัวปราสาทคงทำไม่ได้ ประการที่ ๒ ก็คือว่าเรื่องนี้ได้ตกลงกันไป
ต้องเรียกว่าเรียบร้อยแล้ว ซึ่งภาษากฎหมายระหว่างประเทศเขาใช้คำว่า เฟท แอคคอปทลิต
(Fait accompli) คือศาลโลกได้ตัดสินไปแล้วตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๖๒ เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะมีมรดก
ก็คือในเรื่องของการที่ไม่เสียเนื้อที่ดินไปมากกว่าที่ได้ตกลงกันแล้วเท่านั้น แล้วนอกจากนี้
ในเรื่องที่ว่าใครจะเป็นเจ้าของสถานที่ทางวัฒนธรรมนี้คิดวาก็คงไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่
ในเมื่อในที่สุดแล้วมนุษยชาตินั่นเองที่เป็นเจ้าของมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษ
ได้สร้างกันมาไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมใดก็ตาม ประการที่ ๒ ในคำนำของนโยบายเกี่ยวกับ
การต่างประเทศและการเศรษฐกิจระหว่างประเทศนี้ได้มีการบันทึกไว้ในหน้า ๒๑ ว่า
รัฐบาลจะดำเนินนโยบายต่างประเทศโดยจะดำเนินบทบาทเชิงรุกในการส่งเสริม
ความร่วมมือและขยายความสัมพันธ์อันดีกับนานาประเทศในด้านต่าง ๆ -----

ดิฉันอยากจะขอกราบเรียนในเรื่องซึ่งคิดว่ารัฐบาลและกระทรวงการต่างประเทศ ในหลายยุคหลายสมัยอาจจะมองข้าม หรืออาจจะลืม หรืออาจจะนึกไม่ถึงก็คือว่า ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับของประเทศไทยเราที่ได้ปรากฏในสื่อต่างประเทศนั้น ซึ่งขณะนี้ ก็อาจจะผ่านทางสื่อที่เป็นหนังสือพิมพ์ ถ้าเป็นไปจากประเทศไทยก็เป็นหนังสือพิมพ์ ฉบับภาษาอังกฤษ ๒ ฉบับทุกเช้า หรือถ้าเป็นหนังสือพิมพ์ต่างประเทศนั้นก็หนังสือชั้นนำ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ แล้วก็คงจะมีประเทศฝรั่งเศส ประเทศอิตาลี ประเทศเยอรมันและประเทศจีน เท่าที่เราได้ยินชื่อหนังสือพิมพ์ที่สำคัญ ๆ ระดับโลก และเวลานี้สื่อทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ ทางด้านอินเทอร์เน็ต ทางด้านไซเบอร์ (Cyber) ก็ไปทั่วในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้นอกจากหนังสือพิมพ์โพสต์และเดอะเนชั่นนั้น เป็นการมอง เป็นการตีความ และเป็นการเผยแพร่สื่อโดยนักเขียนชาวต่างประเทศ แม้ว่าเขาจะอยู่ที่เมืองไทยเป็นเวลานานก็ตาม แม้ว่าดิฉันสังเกตว่าภายในเวลาฉบับขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นในช่วงเดือน ๒ เดือนนี้ก็ดี หรือว่าในช่วงของการเกิดการเปลี่ยนแปลง การปฏิรูปเมื่อสัก ๑๕ เดือนที่ผ่านมาก็ดี และรวมทั้งกรณีในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ คือปี ๒๕๑๖ ปี ๒๕๑๙ ก็ดี ดิฉันเคยเช็กข่าวต่างประเทศการรายงานข่าวนั้นก็ไม่ได้ผิดจากความจริง เท่าไร แต่อย่างไรก็ตามดิฉันคิดว่านานาชาติน่าจะได้รับสื่อจากการเผยแพร่ของผู้ที่เป็น เจ้าของสื่อ พูดังย ๆ ก็คือว่าคนไทยน่าจะเขียนสื่อที่แพร่ไปทั่วโลกเป็นภาษาต่างประเทศ ให้เขาได้รู้เรื่องจริง เพราะฉะนั้นดิฉันอยากจะขอให้เป็นนโยบาย จะเรียกว่าเป็นวาระ ระดับชาติก็อาจจะ เป็นคำซึ่งกำหุจนเกินไป แต่น่าจะเป็นเช่นนั้นว่าท่านที่สามารถเผยแพร่ ข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นข้อมูลโดยตรงได้นั้นอยากจะขอให้กระทำ และถ้ากระทำ ไม่ได้นั้นอยากจะให้รัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงการต่างประเทศก็ดี หรือกระทรวง วัฒนธรรมก็ดี ได้เห็นความจำเป็นของการแปล ไม่ว่าจะ เป็นการแปลหนังสือซึ่งมิใช่เป็น วรรณกรรมโดยตรง จะเป็นแปลข่าว แปลงานเขียนร่วมสมัย หรือแม้กระทั่งเป็นงาน เป็นวรรณกรรมก็ตามนั้น อยากจะให้เป็นการแพร่ไปสู่ประชาชนทั่วไปเพื่อให้เขาเข้าใจว่า ภูมิปัญญาหรือว่าปฏิบัติการของประชาชนชาวไทยนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเท่าที่จะมีข่าวอยู่ใน สื่อต่างประเทศแล้วก็อินเทอร์เน็ตซึ่งฝรั่งเขียนเท่านั้น ดิฉันนึกถึงภาพที่ว่างงานเขียนต่าง ๆ

ของไทยนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นนวนิยายเสมอไป เป็นงานเขียนอะไรก็ตาม ถ้าเป็นภาษาต่างประเทศที่วางขายในต่างประเทศได้นั้น เหมือนกับว่าในร้านหนังสือใหญ่ ๆ ในประเทศไทยจะเป็นเอเชียบูค จะเป็นคิโนะคุนิยะอะไรก็ตามนั้น เรารู้จักชื่อนักเขียนประเภทฟิคชัน (Fiction) ก็ดี หรืออ่านอน ฟิคชัน (Non fiction) ก็ดีนั้น เราคนไทยไปรับอ่านแต่ในร้านขายหนังสือที่ประเทศอังกฤษ ประเทศอเมริกาจะเป็นบอร์ดเดอร์ (Boarder) จะเป็นโฟลิโอ (Folio) ที่อังกฤษ บอร์ดเดอร์ทัวไปหรืออะไรก็ตามนั้นไม่ค่อยมีงานเขียนที่เป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเทศไทย ดิฉันเคยไปคุยกับพวกปรินเตอร์ (Printer) หรือพวกพับลิชเชอร์ (Publisher) ต่าง ๆ นั้นเขาก็ลี้เลในเรื่องของการมองทางด้านรายได้ นอกจากนี้มีสำนักพิมพ์อยู่ ๒-๓ สำนักพิมพ์ ซึ่งก็เป็นฝรั่งอีกเหมือนกันที่ทำหนังสือฝรั่งขายเมืองนอกนั้น และโดยมากขณะนี้ก็ค่อนข้างจะเน้นไปทางด้านประวัติศาสตร์ เพราะฉะนั้นเวลานี้งานเขียนของเรานั้นมันเป็นงานเขียนร่วมสมัยมีเยอะแยะทีเดียว ดิฉันนึกภาพว่าถ้างานเขียนของเราไปวางขายในร้านขายหนังสือในประเทศอาเซียน เช่น ประเทศสิงคโปร์หรือประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ก็ตาม ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเอกนั้น ดิฉันคิดว่าจะทำให้พวกเขาได้สามารถหยั่งรู้ภูมิปัญญาของคนไทยร่วมสมัยโดยทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่เป็นคนไทยที่อยู่ ๆ ก็เป็นชาวขึ้นมา และเวลาเป็นชาวนั้นก็มักจะไม่ใช่ชาวดีเสมอไป อีกอย่างหนึ่งก็ขอพูดในตอนนี้อย่างไม่ใช่เป็นเรื่องของการต่างประเทศโดยเฉพาะ อยากจะกราบเรียนว่าเปรียบเทียบคนสำคัญหรือว่าประมุข หรือว่าดีดีประมุขกับประเทศต่าง ๆ แล้วคนไทยในระดับนั้นเขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวเองน้อยมาก ที่เขาเรียกว่าเป็นชีวประวัติก็ตาม หรืออัตชีวประวัติก็ตาม ดิฉันมีความจำเป็นที่จะต้องเขียนหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อังกฤษนั้น สามารถหางานเขียนในจำพวกอัตชีวประวัติหรือชีวประวัตินั้นได้เยอะเกินต้องการ -----

แต่ปรากฏว่าท่านผู้นำของไทยแต่ละคนที่ได้ผ่านไปนั้น น้อยท่านที่จะเขียนอะไรไว้ให้คนรุ่นหลังอ่าน และถ้าเขียนมาแล้วได้มีการเปลือออกไปเป็นภาษาต่างประเทศ ดิฉันคิดว่าอันนี้พูดไปจริง ๆ คือการส่งเสริมความร่วมมือและขยายความสัมพันธ์อันดีในด้านที่พวกเราไม่ค่อยจะคิด มันเป็นเหมือนกับว่าเป็นด้านซอฟท์ ดิพลมาซี (Soft Diplomacy) ซึ่งดิฉันคิดว่าจะได้ประโยชน์มากเท่า ๆ กับสิ่งซึ่งเป็นการพูดโดยตรง หรือจะเรียกว่าเป็นการโฆษณาจากฝ่ายรัฐบาลโดยตรง และดิฉันอยากจะขอจบลงด้วยเมื่อวานนี้ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พูดถึงเรื่องเอฟทีเอ (FTA) คือเรื่องการเจรจาการค้าเสรี ดิฉันจะไม่พูดไปถึงเรื่องโดยตรงเพราะว่าได้มีการพูดกันมาก และเมื่อได้พูดกันถึงเศรษฐกิจกันต่อไปก็คงจะมีการนำเรื่องนี้มาพูด แต่อยากจะขอทราบเรียนว่าเมื่อเราได้ไปทำข้อตกลงเอฟทีเอกับประเทศญี่ปุ่นก็ดี และที่ผ่านนั้นกับประเทศออสเตรเลีย ประเทศจีน ประเทศอินเดีย บางส่วนก็ดี และอนาคตอันไกลอาจจะเป็นกับประเทศสหรัฐอเมริกา และขณะนี้เราก็อยู่ในกลุ่มของประเทศอาเซียนที่ได้ไปตกลงกับกลุ่มของอียู สิ่งเหล่านี้อยากจะขอทราบเรียนให้รัฐบาลจัดตั้งเป็นคณะเฝ้าระวังหรือเฝ้าติดตามข้อมูลต่าง ๆ หรือข้อตกลงต่าง ๆ ว่าให้เป็นไปตามนั้นเป็นทำนองเป็นกลุ่มเอฟทีเอ วอช (FTA Watch) หรืออะไรก็ตาม เพราะ ณ ขณะนี้เป็นเรื่องของเอ็นจีโอ (NGO) ข้างนอกทั้งนั้น แล้วเวลาที่เขาเดือนเรามาทุกรัฐบาลมักไม่ค่อยพอใจบทบาทของเอ็นจีโอ กลายเป็นว่าไม่ได้มองความหวังดีของเขา เพราะฉะนั้นฝ่ายรัฐบาลเองตั้งเป็นกลุ่มเอฟทีเอ วอชเสียเลย ซึ่งน่าจะประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นอย่างน้อย ซึ่งก็แน่ละอาจจะมีกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงแรงงานอะไรเพิ่มขึ้น ดิฉันคิดว่าอันนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายการต่างประเทศและเสริมด้วยเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ที่อยากจะขอทราบเรียนเป็นการเรียนเดือนมากกว่าจะเป็นการแนะนำหรือเป็นการบังคับ แต่เป็นการเรียนเดือนว่าเรามีอะไรหลายอย่างที่เดียวที่เราได้มองผ่านไป และบางครั้งมองเห็นทางด้านความสัมพันธ์ทางด้านที่เขาเรียกกันว่า ไฮ โพลิติค (High politic) ไปเน้นเรื่องการเมือง การทหาร หรือความมั่นคงมากเกินไป แต่มิติทางด้านประชาชนต่อประชาชน หรือทางด้านวัฒนธรรม

๗๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

เบญจมาภรณ์ ๓๔/๒

เราไม่ค่อยได้มองนะคะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งดิฉันขอเน้นอีกทีหนึ่งว่างานแปล การแปล จากงานร่วมสมัยของไทยเรานี่จะเป็นนวนิยาย จะเป็นงานเขียนที่ได้รับรางวัลหรือไม่ได้รับ รางวัล แต่แสดงถึงจิตวิญญาณของคนรุ่นใหม่ที่จะได้รับการแปลออกไป ซึ่งนักแปลมีเยอะแยะ แล้วเขาบอกว่าเขาไม่มีงานที่จะแปลแล้วไม่มีสำนักพิมพ์ที่จะพิมพ์ให้ อยากจะขอให้รัฐบาล เป็นหัวหอกทางด้านนี้ ขอขอบพระคุณค่ะ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณชัยวุฒิครับ

นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตอก) : เรียนท่านประธาน รัฐสภาที่เคารพ กระผม ชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตาก พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา เมื่อวานนี้ นายกรัฐมนตรีได้มาแถลงนโยบาย ต่อรัฐสภาแห่งนี้ นโยบายของทางรัฐบาลชุดนี้ได้ครอบคลุมหลายด้านมากพอสมควร โดยเฉพาะนโยบายด้านเศรษฐกิจซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญเรื่องการเงิน การคลัง การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ หรือแม้แต่ทางด้านโลจิสติก (Logistic) พลังงาน และด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจนั้นทางรัฐบาลได้ให้ความสำคัญ ในหลายภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นด้านการเกษตร ด้านท่องเที่ยว ด้านบริการ ด้านตลาดทุน และที่สำคัญคือในภาคอุตสาหกรรม คงเป็นที่ยอมรับกันว่าสินค้าในภาคอุตสาหกรรม ถือว่าเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญในอดีตจนถึงปัจจุบัน และในอดีตอุตสาหกรรมในประเทศ ของเรานั้นส่วนใหญ่จะเป็นการรับจ้างผลิตสินค้าตามคำสั่งของเจ้าของทรัพย์สิน ทางปัญญาจากต่างประเทศ ซึ่งต้องอาศัยทุน ต้องอาศัยวัตถุดิบ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย จากต่างประเทศ ประเทศไทยจะได้รับประโยชน์ในส่วนนี้น้อยมากจากวัตถุดิบและแรงงาน ในบางส่วนเท่านั้น ทำให้การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมของประเทศเรายังไปค่อนข้างล่าช้าพอสมควร -----

๗๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๓๕/๑

แต่ในปัจจุบันนี้ภาคเอกชนซึ่งมีความแข็งแกร่งได้มีการปรับโครงสร้างพัฒนาหลายอย่างขึ้นมาดีมาก โดยมีการพัฒนาองค์ความรู้แม้แต่เทคโนโลยีทันสมัย เพื่อที่จะพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพมาตรฐานที่ปลอดภัย และเข้าไปสู่การแข่งขันของตลาดโลกได้ รวมทั้งมีการส่งเสริมที่จะใช้วัตถุดิบภายในประเทศและมีการจ้างงานที่เพิ่มมากขึ้นรวมทั้งเพิ่มมูลค่าของสินค้าให้มากขึ้น จากการทำผมได้ดูนโยบายของทางรัฐบาลที่ได้แถลงเมื่อวานนี้ได้มีความครอบคลุมในภาคอุตสาหกรรมได้มากพอสมควร แต่วันนี้ผมเองขออนุญาตที่จะเสนอแนะเพิ่มเติมหรือวิพากษ์วิจารณ์ให้เห็น รวมทั้งฝากคำถามผ่านท่านประธานรัฐสภาไปถึงทางรัฐบาลด้วย

ประการแรก ที่อยากจะพูดถึงก็คือเรื่องของการพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะแข่งขันในตลาดโลกให้มากขึ้น ปัจจุบันนี้อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานถูกนั้นประเทศไทยเราจะเสียเปรียบจากประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศซึ่งมีแรงงานราคาถูกกว่าเรามาก สิ่งแรกที่จะฝากไปถึงรัฐบาลให้รีบดำเนินการก็คือความร่วมมือไม่ร่วมมือกับภาคเอกชนอย่างใกล้ชิดในการที่จะประชุมร่วมกันปรึกษาหารือกันเพื่อที่จะร่วมกันแก้ปัญหาให้กับภาคเอกชนในด้านของอุตสาหกรรมให้ตรงกับปัญหารวดเร็วและแน่นอนยิ่งขึ้น และในการร่วมมือกันนั้นทั้งภาครัฐและเอกชนต้องมีความจริงจังและจริงจังในการที่จะแก้ปัญหา เพราะภาคเอกชนของเราไม่ว่าในภาคไหน ไม่ว่าธุรกิจหรือด้านอุตสาหกรรม ภาคเอกชนของเรามีความแข็งแกร่งและมีความสามารถพัฒนาตัวเองได้ดีอยู่แล้ว ปัญหาในปัจจุบันนี้ของภาคอุตสาหกรรมมีหลายเรื่องครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผลกระทบทั้งหลายของอัตราแลกเปลี่ยน ผลกระทบของพลังงานที่เพิ่มสูงขึ้น ต้นทุนการผลิตไม่ว่า น้ำมันหรือไฟฟ้า ผลกระทบเหล่านี้เป็นต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น รัฐบาลมีแนวนโยบายอย่างไรในการที่จะช่วยเหลือระบบอุตสาหกรรมตรงนี้ เพราะผมถือว่าเป็นภาระหนักมากพอสมควร และอีกสิ่งหนึ่งที่ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากพอสมควรก็คือน้ำในอุตสาหกรรม ปัจจุบันนี้แหล่งน้ำในอุตสาหกรรมถึง ณ วันนี้เริ่มจะไม่พอเพียงและความสะอาดทั้งหลายเริ่มมีปัญหา เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งซึ่งอาจจะขาดความรับผิดชอบต่อสังคม ทำให้แหล่งน้ำธรรมชาติทั้งหลายเป็นพิษ ซึ่งเกิดปัญหามาก

๗๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๓๕/๒

พอสมควร ซึ่งทางกรมโรงงานอุตสาหกรรมคงจะต้องตรวจสอบและดูแลให้กับพี่น้องประชาชนอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น และต้นทุนสินค้าที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ระบบการขนส่ง ค่าขนส่งทั้งหลายปัจจุบันนี้เป็นต้นทุนที่แพงมาก เพราะส่วนใหญ่ระบบขนส่งของเรานั้นยังเป็นด้วยระบบรถยนต์อยู่ เพราะฉะนั้นผมดีใจที่เห็นทางภาครัฐให้ความสำคัญในระบบรวบรวมทั้งก้างปลาเข้าสู่แหล่งอุตสาหกรรมทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราต้องพัฒนา ร่วมกันกับเอกชนในการที่จะบริการจัดการเรื่องระบบการขนส่งอย่างเต็มรูปแบบเพื่อลด ต้นทุนและความสะดวกรวดเร็วให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้นโยบายที่ภาครัฐทั้งหลาย รวมทั้งกฎ ระเบียบ ที่อาจจะ เป็นปัญหาเราคงต้องร่วมกับเอกชนในการที่จะขจัดปัญหา เหล่านั้นไป เพราะภาครัฐเองในบางครั้งก็เป็นปัญหากับเอกชน เราควรที่จะส่งเสริม ให้ตั้งศูนย์บริการภาครัฐครบวงจรวัน สต็อป เซอวิซ (One stop service) ให้กับทั้งส่วน อุตสาหกรรมหรือภาคธุรกิจให้สะดวกยิ่งขึ้น ปัญหา นโยบายที่ชัดเจนและแน่นอนของ ทางรัฐบาลก็เป็นปัญหาของการลงทุนของภาคอุตสาหกรรมเช่นเดียวกันครับ ล่าสุด ปัญหาเอทานอลล้นตลาด รัฐบาลให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน เพื่อช่วยเหลือชาวไร่ อ้อย หรือแม้แต่ชาวไร่อย่างอื่น มัน หรือข้าวโพดที่จะทำเป็น ฟีชแคชเชอรีต่อไป แต่ว่าประเดิมอันแรกโรงงานผลิตเอทานอลเริ่มขึ้นมาแล้ว ปัญหา เอทานอลล้นตลาดก็เพราะว่านโยบายที่ไม่ชัดเจนและแน่นอนของทางรัฐบาล สิ่งเหล่านี้ รัฐบาลต้องกำหนดนโยบายเพื่อให้ความเชื่อมั่นของการลงทุนในการประกอบ อุตสาหกรรมนั้นสามารถเดินไปได้เหมือนอย่างเช่นเอทานอลขณะนี้ยังประสบอยู่ หรือแม้แต่เรื่องของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาล คณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย ก่อตั้งกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ ระบบ ๗๐:๓๐ ที่ดำเนินการกันมา ๒๐ กว่าปีนี้ ถึงเวลา หรือยังที่เราจะต้องมานั่งพิจารณาว่าเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันหรือไม่ ผลประโยชน์ที่ได้กันมานั้นเหมาะสมกับโรงงานอุตสาหกรรมหรือชาวไร่ อ้อยและประชาชน ถูกต้องหรือไม่ เราจะมี การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นหรือไม่ -----

๗๔

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

วันทนา ๓๖/๑

เพราะในปีล่าสุดเท่าที่ทราบ ทางกองทุนต้องขอกู้ยืมเงินหลายพันล้านที่จะเข้าไปสนับสนุน การขาดทุนของทั้งโรงงานอุตสาหกรรมและชาวไร่อ้อย ซึ่งถ้าหากพอกพูนกันขนาดนี้ เป็นถึงหมื่น ๆ ล้าน และในอนาคตไม่ทราบว่า จะเป็นอย่างไร เนื่องจากระบบราคา ของเรานั้นยังผูกติดกับราคาน้ำตาลโลกและราคาน้ำตาลภายในประเทศ ซึ่งไม่ได้ขยับ กันมาพอสมควร ผมเองไม่ได้เสนอแนะให้มีการปรับเปลี่ยน แต่เสนอแนะให้มองว่าเรามี การเห็นควร ถึงเวลาหรือยังที่ต้องมีการปรับปรุงโดยยึดประโยชน์ของชาวไร่อ้อยและ โรงงานอุตสาหกรรมเป็นหลัก

เรื่องที่ยากจะให้ดูแลอีกเรื่องหนึ่งก็คือ อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานในประเทศ เพื่อจ้างงานรวมทั้งธุรกิจต่อเนื่อง เพราะมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศพอสมควร โดยเฉพาะการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ เราจะทำอย่างไรที่จะส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรม ให้ใช้วัตถุดิบในประเทศให้มากขึ้น โครงการเมกะ โปรเจกต์ของทางรัฐบาลที่จะทำ เราจะมึวิธีการอย่างไรที่จะพยายามทำให้โครงการเหล่านี้มีสัดส่วนการใช้วัตถุดิบ ในประเทศให้มากขึ้นเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมในท้องถิ่น ในนโยบายของรัฐบาลได้มีการพูดถึงเอสเอ็มอีในการที่จะขยายสินเชื่อซึ่งเป็นโครงการที่ดี เพียงแต่เสริมว่าขอให้ การเข้าถึงนั้นเข้าถึงได้สะดวกยิ่งขึ้น การขยายนิคมอุตสาหกรรมใหม่ๆ รวมทั้งการตั้ง เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเฉพาะด้าน เฉพาะที่ เป็นเรื่องที่จะต้องจับ นิคมอุตสาหกรรม หลายแห่ง ไม่ว่าจะอีสเทิร์น ซีบอร์ด (Eastern Seaboard) ซึ่งขณะนี้เกือบจะเต็มโครงการ หรือเซาท์เทิร์น ซีบอร์ด ที่เราจะพัฒนาในทิศทางต่อไปอย่างไร รัฐบาลคงจะต้องดูแลให้มากขึ้น ทางการนิคมอุตสาหกรรม คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และสภาพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติต้องร่วมมือกันดูแลในการที่ตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษด้านอุตสาหกรรมขึ้น เพื่อที่จะขึ้นอยู่กับภูมิภาค วัตถุดิบ หรือแม้แต่แรงงาน เขตอุตสาหกรรมพิเศษชายแดน ผมถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้สกัดแรงงานต่างด้าวที่อยู่ตามแนวชายแดนที่จะทำให้ ปัญหาของแรงงานต่างด้าวที่จะทะลักเข้าเมืองได้แก้ปัญหาในส่วนนี้ได้ และสามารถจะทำ อุตสาหกรรมเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้ด้วย แม้แต่อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมทางการเกษตร อุตสาหกรรมด้านอาหารทะเล หรืออาหารฮาลาล หรือแม้แต่

๗๕

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทั่วไป)

วันทนา ๓๖/๒

อัญมณี และนิคมอุตสาหกรรม หรือเขตเศรษฐกิจพิเศษ อุตสาหกรรมด้านไอที เราจะส่งเสริม มีนบุรี หนองจอก ลาดกระบัง นครนายก ให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมด้านไอทีโดยเฉพาะ ได้หรือไม่อย่างนี้เป็นต้น ทั้งหมดทั้งปวงต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการพัฒนาที่ต้อง รับผิดชอบต่อสังคมในการที่จะผลิตสินค้าที่มีมาตรฐานและคุณภาพที่ดี และมีความปลอดภัย และทำอย่างไรที่จะคุ้มครองทำให้บุคลากรหรือแรงงานของเราได้รับการพัฒนาและดูแล สวัสดิการที่ดี ได้รับการจ้างงานที่ดี และที่สำคัญที่สุดก็คือสวัสดิการและการมีส่วนร่วม ของพี่น้องประชาชนในพื้นที่ ปัจจุบันนี้มีปัญหาที่บางสะพานหรือที่ปลวกแดง อุตสาหกรรมเหล็กซึ่งรัฐบาลบอกว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ได้เปรียบ ก็ไม่ทราบว่าได้เปรียบ อย่างไร อาจจะได้เปรียบสำหรับผู้ประกอบการ แต่ทราบเรียนว่าถ้าเรามีความรับผิดชอบต่อ สังคมในสิ่งแวดล้อมและประชาชนในพื้นที่ให้มากขึ้นปัญหาที่เกิดขึ้นนี้จะไม่มีการทำ อีไอเอ (EIA) การทำสิ่งแวดล้อม การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหลายขอให้ดำเนินการ อย่างจริงจังและจริงใจ อยากให้นี้ภาพครึบว่าทางภาครัฐหรือเจ้าของโรงงานถ้ามีบ้านเรือน อยู่ติดกับโรงงานท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร ถ้าเราเอาใจตรงนี้ไปใส่ใจเขาปัญหาทั้งหลาย ผมคิดว่าก็จะไม่เกิดขึ้น ขออนุญาตใช้เวลาสั้น ๆ เพียงเท่านี้ ผากไปถึงรัฐบาลผ่าน ท่านประธานรัฐสภา ขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ผมสังเกตดู แต่ละท่านก็มีเวลาน้อย แต่มักจะไปเสียเวลากับการอาร์มภทไปเสียครึ่งหนึ่งเสมอ เอาอาร์มภทไว้ตอนท้ายนะครับ เวลาเหลือค่อยอาร์มภท บางทีอาจจะได้เนื้อหามากกว่านี้ ต่อไปเชิญคุณวิชาญครับ

นายวิชาญ มีนชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม วิชาญ มีนชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคพลังประชาชน วันนี้ขอทำหน้าที่ในสมาชิกรัฐสภา -----

ท่านประธานครับ ผมได้ดูในเรื่องคำแถลงนโยบายของรัฐ แล้วได้อ่านจนกระทั่งทราบมาว่า ในส่วนของนโยบายที่ทางรัฐบาลได้จัดเพื่อที่จะทำเป็นกรอบให้กับพี่น้องประชาชน ได้ศึกษารวมถึงสภาแห่งนี้ได้รับทราบนั้น ผมมีส่วนหนึ่งซึ่งขออนุญาตว่าเป็นคำเสนอ ให้กับทางรัฐบาลเองได้ดูและได้พิจารณาในส่วนต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการที่จะนำไปใช้ให้เกิดการพัฒนาต่อไป ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตที่จะเข้าไปในเรื่องเกี่ยวกับการดูของพื้นที่ซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ที่สำคัญ โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครนั้น ถ้าเป็นต้นแบบของเขตการปกครองพิเศษแล้วก็จะเป็นเขตพื้นที่ของเมืองต่าง ๆ ในอนาคต โดยเฉพาะในต่างจังหวัด กรุงเทพมหานครนั้นเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย มีพื้นที่ประมาณ ๑,๕๖๘ ตารางกิโลเมตร ในจำนวนนี้นั้นมีประชากรอยู่โดยประมาณ ๖ ล้านคน แล้วก็ยังมีจำนวนประชากรแฝงถึงประมาณ ๕ ล้านคน ดังนั้นไม่แปลกเลยครับว่าเมืองแห่งนี้ เป็นเมืองที่ใหญ่แล้วก็ยังมีปัญหาพอสมควร ซึ่งหลายครั้งนั้นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หลาย ๆ ท่านได้เข้ามาทำหน้าที่แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรตามนโยบาย ขออนุญาตท่านประธานครับ ผมมีข้อซึ่งได้นำเรียนไปแล้วว่าในส่วนของการทำ งบประมาณซึ่งเป็นเรื่องสำคัญและการบริหารประเทศนั้นจำเป็นที่จะต้องมีการเชื่อมโยงของ งบต่าง ๆ ซึ่งมาลงทุนให้กับส่วนต่าง ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ สิ่งนี้นั้นต้องขอดูว่า ในส่วนของกรุงเทพมหานครนั้นถึงแม้ว่าเป็นเมืองใหญ่ แต่ไม่มีรูปแบบหรือผังต่าง ๆ เท่าที่ควร ปี ๒๕๓๕ กรุงเทพมหานครเพิ่งจะมีผังเมืองใช้ แล้วปีนี้ก็ครบปีที่ ๓ ปี ๒๕๓๕-๒๕๔๒ เป็นฉบับที่ ๒ และ ๒๕๔๙ เป็นฉบับปัจจุบัน ทั้ง ๓ ฉบับ ส่วนต่าง ๆ นั้น ถ้าจะพูดไปแล้วได้กำหนดแนวทางนโยบายการใช้พื้นที่ใช้สอยแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนแรกก็คือในส่วนของเขตพื้นที่ชั้นในซึ่งยุ่งเหยิงไปด้วยจำนวนประชากรและเขตธุรกิจ เขตพื้นที่ชั้นกลางประกอบไปด้วยเขตที่พักอาศัยและเขตธุรกิจอย่างเบาบาง และเขตสุดท้าย ก็คือเขตชั้นนอกซึ่งเป็นเขตพื้นที่อาศัย แล้วก็เป็นที่สำหรับให้ใช้ในการเพาะปลูก เกษตรกร ขออนุญาตครับว่าการลงทุนที่ดีนั้นจะต้องรู้จักการกระจายในส่วนต่าง ๆ ให้เหมาะสม โดยเฉพาะในเขตแต่ละพื้นที่นั้นถ้าจะจัดเรื่องธุรกิจจะต้องได้รับความสะดวก เช่น ในการลงทุนเรื่องรถขนส่งมวลชน ผมเห็นด้วยครับ ๙ สายที่จะนำมาลงทุนให้กับ

๗๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

รัชนีพร ๓๗/๒

คนที่ จะเดินทางเข้าออก แต่ต้องต่อเชื่อมออกไปจนถึงเขตรอบนอกและต่อเชื่อมออกไปถึง
บริเวณทล อันนี้ขออนุญาตฝากในส่วนหนึ่งนะครับ แต่ส่วนที่ ๒ คือการลงทุนในเรื่องของ
เส้นทางการเดินทาง วันนี้ประมาณ ๑๒ เพอร์เซ็นต์ของพื้นที่โดยประมาณของพื้นที่นั้น
๑๘๕ ตารางกิโลเมตรนั้นเป็นพื้นที่ของเส้นทางเดินทาง แต่จริง ๆ แล้วในสัดส่วนนี้คงจะต้อง
ใช้ถึง ๒๐ เพอร์เซ็นต์ ดังนั้นไม่แปลกครับ รถซึ่งมีจำนวนมากซึ่งจะต้องเดินทางอยู่ในช่วง
จังหวะต่าง ๆ นั้นรถติดขัดมาก ประกอบกับเส้นทางต่าง ๆ นั้นมีการกีดขวางไม่ว่าในเรื่อง
ของรถไฟซึ่งวิ่งตัดกระแสของรถยนต์ จะทำอย่างไรให้มันลอดหรือยกแล้วแต่ทางวิศวกรรม
แต่ส่วนหนึ่งนั้นเราตัดถนนขึ้นมาสายหนึ่งมีทั้งงบประมาณและงบดำเนินการ แต่ไม่ได้
มองเลยครับว่าจะไปบอกประชาชนหรือเปล่า ไม่เคยบอกครับ บอกว่าจะให้ถนนซึ่งลงทุน
ไปเป็นพันล้านสามารถให้ประชาชนนั้นมาอยู่อาศัยและกำหนดเขตธุรกิจ เขตอุตสาหกรรม
หรือเขตพาณิชย์ต่าง ๆ ผมยกตัวอย่าง อย่างถนนรอบนอกในเขตพื้นที่ผมลงทุนไป
๓,๐๐๐ ล้าน ถนนนิมิตใหม่วันนี้ถูกรอบด้วยพื้นที่ สีเขียวภายในเขตหนองจอก
ในเขตลาดกระบัง แล้วหลายคนบอกว่าทำไมไม่เอาพื้นที่เหล่านี้มาจัดทำผังต่าง ๆ
ให้เกิดประโยชน์ แต่การลงทุนเกิดขึ้นแล้วครับ แต่ไปทำให้ประชาชนนั้น -----

อยู่ในเขตพื้นที่ถนนเล็ก ๆ ก็เกิดปัญหาว่าประชาชนนั้นจะต้องไปหาน้ำประปาหรือการลงทุนเพิ่มเติมลงไปในส่วนต่าง ๆ แทนที่จะใช้ในส่วนนี้ให้เกิดประโยชน์ ท่านประธานครับ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไข แล้วรวมถึงการเคหะแห่งชาติซึ่งจะต้องมีหน้าที่ดูแล คนจำนวนมาก ผมเรียนแล้วครับว่า ๕ ล้านคนที่เข้ามาเป็นประชากรแฝงในพื้นที่ของกรุงเทพมหานครนั้นต้องย้ายสำมะโนครัวมาภายใน ๑๕ วันตามกฎหมาย แต่ไม่มีการย้าย เมื่อไม่มีการย้ายนั้นในเรื่องของงบประมาณต่าง ๆ ก็กลับมามีปัญหาในกรุงเทพฯ เพราะคนเหล่านี้เข้ามาใช้งบประมาณของคนกรุงเทพฯ แต่งบประมาณต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้กลับไปสู่การทำงานของกรุงเทพฯ กลับไปมีปัญหาให้กับพี่น้องประชาชนโดยเฉพาะในเรื่องของงบประมาณเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ในเรื่องของการศึกษา การศึกษาถือว่าสำคัญ วันนี้รัฐอุดหนุนเงินต่อหัวต่อรายนั้นน้อยมาก ขาดแคลนบุคลากรครู ไม่ว่าจะเป็นครูในเรื่องของการวิทยาศาสตร์ อุปกรณ์การเรียนการสอนต่าง ๆ ขาดหมดแล้วเงินในส่วนต่าง ๆ นั้นไม่สามารถระดมทรัพยากรได้ เพราะต้องการให้เรียนฟรี ๑๒ ปี ตรงนี้ต้องแก้ไข ไม่อย่างนั้นบุคลากรต่าง ๆ ครูก็จ้างในราคาในอัตราที่สูง ครูที่จะมาทดแทนกำลังต่าง ๆ ก็หมดไป เพราะว่าบรรดาครูเหล่านี้เป็นอัตราจ้าง เกษียณแล้วต้องไปจ้างกันเอง เงินเดือนก็ต่ำจึงไม่มีใครเข้าไปในเรื่องดังกล่าว ในส่วนนี้มันก็เกี่ยวโยงทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่าประชาชนเกิดปัญหา แล้วครูเหล่านี้ก็สร้างในส่วนต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องระดมทรัพยากร ประกอบกับวันนี้ในเรื่องของปัญหาในเรื่องยาเสพติดที่วิญญูณมากขึ้นครับ ยาเสพติดนั้นเราพยายามปราบแล้วก็แก้ไขในรัฐบาลชุดที่มีการเลือกตั้งเข้ามา รัฐบาลชุดทักษิณนั้นมีการแก้ไขปัญหาย่างเป็นรูปธรรม แต่วันนี้ยาเสพติดเพิ่มทวีขึ้นมาในพื้นที่ของผมเขตลาดกระบังมีการค้ายาเสพติด มีการจับกุมกันจนกระทั่งทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่มีการอบรม เขาบอกว่าจะต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วม แต่การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนนั้นอบรมแล้วไปช่วยจับกุมไม่ได้ บางครั้งไปจับกุมถูกกล่าวโทษผิดตามกฎหมาย เพราะฉะนั้นต้องไปแก้กฎหมายให้สามารถดำเนินการได้บางอย่างภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือเรียกง่าย ๆ ว่าต้องให้หน้าที่และอำนาจ แล้วควรจะต้องสนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ รวมถึงเบี้ยเลี้ยงเพื่อลด

๗๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สุทธาทิพ ๓๘/๒

ในเรื่องของปัญหาต่าง ๆ เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นมีจำนวนจำกัด ท่านประธานครับ เมื่อที่ผมพูดค้างในเรื่องของการเคหะแห่งชาติ การเคหะแห่งชาตินี้เป็นหน่วยหนึ่งที่จะต้องหาคนที่อยู่อาศัยเข้ามาเพื่อคนที่ด้อยโอกาส แต่ส่วนหนึ่งคนที่บุกรุกอยู่ลำคลองต่าง ๆ นั้นมีจำนวนประมาณ ๗,๐๐๐ กว่าหลังคาเรือน ต้องเอาคนเหล่านี้ขึ้นไปอยู่ในแฟลตการเคหะแห่งชาติ เขาอยากได้อยู่ครับ แต่ขาดในเรื่องของสลิป (Slip) ที่เกี่ยวข้องกับ การเดินอัตราเงินต่าง ๆ เพราะฉะนั้นจะทำอย่างไรที่จะต้องแก้ไขให้เกิดการผ่อนชำระ โดยมีสถาบันการเงินนั้นรองรับ อันนี้ต้องให้ไปดูแลและศึกษาและแก้ไขข้อระเบียบครับ คนเหล่านี้ถ้าขยับขึ้นมาอยู่แฟลตแล้วก็จะหมดปัญหาเรื่องการบุกรุกลำคลอง แล้วต้องออกกฎหมายให้เคร่งครัด ถ้าใครที่ดูแลคุณ คลอง เจ้าพนักงานปกครองจะเป็นหัวหน้าเขต นายอำเภอก็ตาม จะต้องมีการบันทึกไว้ครับว่า ถ้าเข้ามารับตำแหน่งแล้วเกิดมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมท่านมีความผิดเพราะถือว่าละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ไม่อย่างนั้นคุณ คลองเหล่านี้ก็จะมีจำนวนการบุกรุกมากขึ้น ดังนั้นผมคงขออนุญาตครับว่าในเรื่องของเมืองนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าจะมาพูดวันเดียวหรือใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีคงเป็นเรื่องยากลำบาก แต่ฝากว่าการทำงานในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้นั้นต้องฝากให้กับทางรัฐบาลว่าถ้ามีการกระจายอำนาจซึ่งเป็นทางออกที่ถูกที่สุดแล้วดีที่สุดในวันนี้ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครนั้นไม่สามารถดำเนินการภายใต้กฎหมายได้ ทั้งในเรื่องของอำนาจซึ่งจะต้องไปใช้ในส่วนต่าง ๆ ทั้งประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่พี่น้องประชาชนต้องใช้ แต่วันนี้ไม่มีอำนาจจริง ๆ ต้องให้มีการกระจายอำนาจแล้วให้อำนาจต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วมีการเลือกตั้งในระดับต่าง ๆ ที่เล็กลงไป ระดับเป็นนครก็ได้แล้วแต่จะเรียกเพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือก ต้องขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : ต่อไปเชิญคุณวิทย์ รายนานนท์

นายวิทย์ รายนานนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม วิทย์ รายนานนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา ขอเรียนข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภา ดังนี้

ประการแรก ผมมีความเชื่อที่ว่าสรรพสิ่งทั้งหลายซึ่งอาจรวมถึงนโยบายของรัฐบาลคงไม่มีสิ่งใดที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนร้อยเปอร์เซ็นต์ คงจะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมไปตามกาลเวลาและสภาพการณ์

ประการที่ ๒ ผมมีความเชื่ออีกว่ารัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีคงจะเป็นผู้ใหญ่ตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงรับสั่งไว้และพิจารณาข้อคิดเห็นของที่ประชุมแห่งนี้ด้วยเหตุและผลและด้วยความรู้สึกที่ดี ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้ขอโอกาสต่อท่านประธานสภาที่จะฝากข้อคิดเห็นของผมไปยังรัฐบาล ซึ่งผมจะขอกกล่าวแต่เพียงประเด็นที่สำคัญและสาระเกี่ยวกับตัวนโยบายเท่านั้นจะไม่ลงรายละเอียดเพื่อมิให้สิ้นเปลืองเวลาและเชื่อว่ารัฐบาลมีประสบการณ์เพียงพอที่จะเข้าใจเรื่องได้ดี แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเห็นพ้องกับผมเสมอไป เรื่องนโยบายของรัฐบาลนี้ทั้งในปีแรกซึ่งเป็นนโยบายเร่งด่วนและนโยบาย ๔ ปีนั้น ผมมีข้อคิดเห็นดังนี้

๑. นโยบายเร่งด่วน หากจะมีเรื่องของการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันรวมอยู่ด้วยก็น่าจะเป็นคุณต่อประเทศและรัฐบาล เพราะเป็นปัญหาสำคัญของชาติและสังคมไทยให้ความสนใจต่อเรื่องนี้เป็นพิเศษ นอกจากนั้นการป้องกันและปราบปรามการทุจริตก็ควรจะให้ครบทุกภาคทั้งราชการ การเมืองและเอกชน

๒. นโยบายที่จะดำเนินการในช่วงระยะ ๔ ปี ผมเชื่อว่าสังคมไทยและสังคมต่างชาติคงอยากให้เห็นนโยบายและการปฏิบัติของรัฐบาลในอันที่จะส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะองค์กรอิสระถูกกำหนดไว้ด้วย

๓. นโยบายการศึกษา เรื่องการศึกษานี้ถ้าจะพูดกันให้ละเอียดคงต้องใช้เวลาเป็นวัน ซึ่งทุกท่านคงตระหนักแล้วว่าการศึกษาที่มีความสำคัญมากน้อยเพียงใดในชั้นนี้ผมขอฝากไว้เพียง ๓ ประเด็น

ประเด็นแรก โดยที่คนไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันมีความหย่อนยานในเรื่องคุณธรรมและวินัยเป็นอย่างมากจนก่อให้เกิดปัญหาสังคมในด้านต่าง ๆ ที่รุนแรงตามมา จึงอยากให้เห็นรัฐบาลให้ความสำคัญในเรื่องนี้เป็นพิเศษ โดยเฉพาะเริ่มกับเด็กเล็ก ๆ ซึ่งเปรียบเสมือนผ้าขาวที่เราจะย้อมให้เป็นสีอะไรก็ได้ อย่างมุ่งในเรื่องการศึกษาวิชาสามัญมากเกินไป ซึ่งวิชาดังกล่าวสามารถไปเร่งรัดในวัยที่เด็กเติบโตพอสมควรแล้วได้

ประเด็นที่ ๒ เมื่อ ๒ วันก่อนผมได้อ่านบทความโรคเบื่อโรงเรียนของท่านอาจารย์ชัยอนันต์ สมุทวณิช เพื่อนสมาชิก สนช. ขอโทษที่เอ่ยนามท่าน ผมคิดว่าเป็นบทความที่น่าสนใจและเป็นคุณประโยชน์ต่อการจัดทำนโยบายด้านหนึ่งเกี่ยวกับการศึกษา

ประเด็นที่ ๓ สมัยที่ผมยังหนุ่มมีโครงการหนึ่งซึ่งจัดทำโดยท่านอาจารย์ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ในการส่งนักศึกษาไปฝึกงานหรือเรียนรู้ความเป็นไปในชนบท ซึ่งผมเห็นว่าเป็นโครงการที่มีคุณค่า หากจะมีการรื้อฟื้นโครงการนี้ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้ก็จะมีผลดีเป็นอันมาก -----

นโยบายแรงงาน ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งถ้าจะได้มีการบรรจุเรื่องเหล่านี้ไว้ในนโยบายหรือการปฏิบัติด้วย

๑. การรักษาสถาบันแรงงานและการจัดหางานในต่างประเทศเพิ่มเติม

๒. การควบคุมแรงงานต่างด้าวในประเทศไทยให้อยู่ในสภาพที่เกื้อกูลต่อเศรษฐกิจของประเทศ ขณะเดียวกันก็ไม่น่าเป็นภัยต่อความมั่นคงและปัญหาสังคมของชาติ

๓. การแก้ไขปัญหาการใช้แรงงานเด็กและสตรีเกินขอบเขต

๔. การปรับปรุงค่าจ้างแรงงานตามสภาพการณ์ของค่าครองชีพ

๕. ผมเคยคาดหวังมาหลายปีแล้วว่าไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งหรือแต่งตั้ง รัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองพรรคเดียวหรือหลายพรรค รัฐบาลของประเทศของผมจะได้มีนโยบายให้มีการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ความต้องการของแรงงานในระดับและสาขาต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ประชาชนคนไทยสถาบันการศึกษาและฝึกอบรมของไทยได้ใช้ประโยชน์เพื่อวางแผนงานในการดำเนินชีวิตและจัดทำหลักสูตรรองรับในอนาคตได้ถูกต้องเหมาะสมซึ่งจะเป็นคุณประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศและแก้ไขปัญหาสังคมที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเรื่องนี้คงไม่ใช่เป็นภารกิจของกระทรวงแรงงานแต่เพียงกระทรวงเดียวเท่านั้น

นโยบายพลังงาน เรื่องการพัฒนาวิจัยพลังงานทดแทน นอกจากพลังงานนิวเคลียร์และพลังงานอื่น ๆ บางประการแล้วอยากให้รัฐบาลให้ความสนใจเกี่ยวกับพลังงานน้ำ พลังงานลม พลังงานความร้อนใต้ดิน พลังงานแสงอาทิตย์ด้วย แม้ว่าค่าใส่หุ้ยกับพลังงานเหล่านี้จะสูงมาก แต่ก็ยังเป็นที่น่าพอใจว่าในอนาคตสิ่งเหล่านี้คงจะไม่ขาดแคลนหรือหมดไปจากโลกของเรา

นโยบายต่างประเทศ ผมมี ๒ ประเด็น

ประเด็นแรก เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน แม้เรื่องนี้จะปรากฏอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลแล้วก็ตาม ผมก็อดที่จะห่วงกังวลมิได้เพราะเรื่องนี้สำคัญยิ่ง และการดำเนินความสัมพันธ์ก็มีใช่เป็นงานของกระทรวงการต่างประเทศ

๘๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พัชรี ๔๐/๒

แต่กระทรวงเดียวเท่านั้น กระทรวงการต่างประเทศเป็นหน่วยงานหลักหน่วยงานหนึ่ง แต่ก็ต้องรับหน้าเสื่อในทุกกรณีที่เกิดเหตุการณืเกิดขึ้น เรื่องประเทศเพื่อนบ้าน ผมอยากจะเรียนสั้น ๆ อย่างนี้ครับ เพื่อนบ้านของเราทั้งหมดอยู่ในอาเซียนด้วยกัน ถ้าความสัมพันธ์ไทยกับประเทศเพื่อนบ้านไม่ดี อาเซียน (ASEAN) ซึ่งเป็นพลังอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ และการค้าระหว่างประเทศของไทยที่สำคัญที่สุดในประชาคมโลกก็จะอ่อนแอไปด้วย และที่สำคัญก็คือถ้าความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเพื่อนบ้านไม่ดี ผลประโยชน์และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในด้านอื่น ๆ ก็จะถูกกระทบไปด้วย อาทิ การค้าชายแดน การลงทุน ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ถ้าหากมีการสู้รบเกิดขึ้นก็ต้องเสียค่าใช้จ่าย มีการโยกย้ายประชาชนตามชายแดน และที่สำคัญที่สุดคือความหวังใจระหว่างคนในชาติด้วยกันและกันไม่ต่ำกว่า ๒ - ๓ เจเนอเรชัน (Generation) หนึ่ง ในขณะที่มีปัญหาที่เปราะบางและอ่อนไหวระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านอยู่หลายปัญหาซึ่งคงไม่จำเป็นที่ผมจะต้องนำมากล่าวไว้ ณ ที่นี้

ประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศ เรื่องการผลักดันบทบาทของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศ นโยบายของรัฐบาลใด ๆ ก็ตามควรผลักดัน ไม่เฉพาะที่ไทยเป็นประธานอาเซียนเท่านั้น ยิ่งในโอกาสที่ไทยเป็นเลขาธิการอาเซียนยิ่งดีใหญ่ ควรจะผลักดันต่อไปและผลักดันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพราะอาเซียนเป็นพลังอำนาจของไทย นโยบายการบริหารจัดการที่ดี ผมมี ๒ ประเด็นเช่นกัน

เรื่องกฎหมายและการยุติธรรม ผมเชื่อว่าสังคมไทยอยากเห็นการปฏิบัติและการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพด้วย นอกเหนือจากเรื่องของความถูกต้องรวดเร็ว เป็นธรรมและทั่วถึงตามที่ระบุไว้ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาลแล้ว

ประเด็นที่ ๒ เรื่องข่าวสารจากทางราชการและสื่อสาธารณะ นอกจากนโยบายของรัฐบาลที่จะมีการส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสรับรู้อย่างกว้างขวาง ถูกต้อง เป็นธรรมและรวดเร็วแล้ว ผมเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมไทยอย่างยิ่ง หากรัฐบาลจะมีนโยบายและการปฏิบัติที่ส่งเสริมสนับสนุนให้สื่อทั้งภาครัฐและเอกชนได้เสนอข่าวสารอย่างเป็นอิสระแก่ประชาชนควบคู่กันไปด้วย เพราะความเป็นอิสระของสื่อเป็นเสาหลักที่สำคัญเสาหนึ่งที่คอยค้ำจุนประชาธิปไตยที่แท้จริงให้ยั่งยืน

สุดท้าย ผมหวังว่าข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ผมกล่าวมาทั้งหมดนี้คงจะมีประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย และคงไม่เป็นภาระแก่รัฐบาลจนเกินไปที่จะนำไปพิจารณา และสุดท้ายจริง ๆ ก็คือ นโยบายไม่ว่าจะดีเพียงใด หากการปฏิบัติไม่เป็นไปตามนโยบายหรือไม่มีการปฏิบัติก็ไม่บังเกิดผล เปรียบเสมือนมีกฎหมายที่ดีแต่การบังคับใช้ไม่มีประสิทธิภาพก็ไม่บังเกิดประสิทธิผล ขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณวัชชัยครับ

นายวัชชัย อนามพงษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (จันทบุรี) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายวัชชัย อนามพงษ์ ส.ส. จังหวัดจันทบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ก่อนอื่นกระผมขอให้กำลังใจรัฐบาลชุดนี้นะครับ นำโดย ฯพณฯ สมัครสุนทรเวช ประชาชนเขาก็ให้กำลังใจแต่เขาคอยการแก้ปัญหาอย่างรีบด่วน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาภาคใต้ ปัญหาสินค้าขึ้นราคา ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง อาหารกึ่งขึ้นราคาแพง สุด ๆ วันนี้

ผมจะอภิปรายนโยบายภาคอุตสาหกรรม ข้อ ๓.๒.๒.๓ หน้า ๑๔ ก่อนผมจะอภิปราย
ผมขอชี้แจงขออนุญาตเอาพลอยทับทิมสยามหรือพลอยแดงมาโชว์หน่อย พลอยแดง
เม็ดนี้แพงกว่าเพชรมากเลย เม็ดนี้ ๒,๕๐๐ กะรัต ๒๕,๐๐๐ ล้านบาท เมื่อพูดเสร็จ
ผมจะมอบให้ที่ประธานรัฐสภา แพงมาก ๆ เลย เพชรนี้สู้ไม่ได้ แล้วอีกเม็ดหนึ่งสีเหลืองนี้
ก็คือสีบุษราคัมของจังหวัดจันทบุรียังอยู่ นะครับ อีก ๖ ปีก็จะหมดแล้ว แต่สีแดงนี้
หมดไปนานแล้วต้องอาศัยจากต่างประเทศ สีน้ำเงิน สีฟ้านี้เป็นไพลิน เป็นไพลินนี้
เมืองไทยไม่มีแล้ว มีแต่ต่างประเทศ เพราะฉะนั้นผมจะชี้แจงเรื่องความเป็นมานะครับ
พลอยทำรายได้เข้าประเทศปีหนึ่ง ๑๘๐,๐๐๐ ล้านบาท อยู่ลำดับต้น ๆ ของการส่งออก
ขออนุญาตนะครับ มีอาชีพนี้หลายแสนคน หลายสิบจังหวัด ขอกราบเรียนนะครับว่า-----

วัตถุประสงค์บ้านเราไม่มีแล้วต้องอาศัยจากต่างประเทศไม่ว่าแอฟริกา ศรีลังกา มาดากัสการ์ ถ้าหากมากเลยต้องถูกปล้นถูกจี้ไม่มีใครเหลียวแลน่าสงสารพ่อค้าพลอยมากเลยนะครับ เวลาเอาพลอยก้อนเข้ามาเขาก็ถูกตรวจถูกจี้ ถูกตรวจถูกสอบ เวลานี้ชาวผิวดำเขาเอาพลอยก้อนเข้ามาขายในเมืองไทยดีมากเลย ไม่เสียภาษี แต่เข้ามาจู้จี้จุกจิก มีได้โตะแล้วก็จับขังคุกด้วย เพราะฉะนั้นผมขอเรียนนะครับว่า อัญมณีพลอยก้อนนี้เสรีแล้วไม่เสียภาษี เจ้าหน้าที่ที่จับก็เตรียมเลิกจับได้แล้ว อีกประเด็นหนึ่งพ่อค้าที่มาซื้อสำเร็จชาวอินเดียตอนนี้มีปัญหาเยอะมาก พลอยก้อนเราไม่เสียภาษีนะครับ ศูนย์เปอร์เซ็นต์ แต่พลอยสำเร็จเวลาเจียแล้วมีปัญหา บางทีก็มีหน่วยงานของรัฐไปไล่จับหาที่มาที่ไป ถ้าสมมุติว่าหาที่มาที่ไปแบบนี้ครับ เพื่อน ส.ส. ในสภาก็ใส่พลอยเยอะจะต้องถูกจับเหมือนกัน ปัญหานี้ผมฝากให้รัฐบาลแก้ปัญหาด่วน เพราะทำรายได้เข้าประเทศสูงมาก

อีกประเด็นหนึ่ง ประเด็นผมคงไม่รบกวนมากคือประเด็นสุดท้าย ผมหวังเหลือเกินนะครับว่ารัฐบาลชุดนี้ที่นำโดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๕ ของประเทศไทย คงแก้ปัญหาได้เพราะมันไม่ได้ยากอะไรเลย ถ้าทำได้ผมจะสนับสนุนให้ท่านเป็นนายกรัฐมนตรีนาน ๆ แต่ถ้าทำไม่ได้ท่านอยู่เป็นนายกรัฐมนตรี ๕ เดือนได้ไหมครับ ให้ลงก่อนได้ไหม ให้หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์เป็นนายกรัฐมนตรีได้ไหมครับ ถ้าได้ก็ขอบพระคุณมาก ผมยังมีเวลาเหลือนะครับ ท่านประธาน คนจันทบุรีฝากมาถึงว่า ครม. ของ ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร ประชุม ครม. สัญจรที่จันทบุรี วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ อนุมัติตลาดกลางให้ ๕๐๐ ล้านบาท เวลานี้ก็มีงบสำรวจศึกษาความเป็นไปได้ไปแล้ว ๑๐ กว่าล้านบาท อยู่ ๆ ก็ดรอป (Drop) ไปก่อน คนจันทบุรีสงสัยมากกว่า ครม. ไปประชุมหลอกคนจันทบุรีหรืออย่างไร ขอฝากรัฐบาลชุดนี้แล้วก็ฝากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีต่าง ๆ ด้วยนะครับ เรื่องผลไม้กำลังจะออก ทุกปีนี้เข้ามาหลาย ขอรบกวนเรียนว่ารัฐบาลก็มีความจริงใจแก้ปัญหาของผลไม้ตกต่ำ ทั้งกุ้ง ทั้งผลไม้ แต่กว้างจะไปผลไม้หมดแล้วปีนี้อย่างไร ๆ ก็แก้ก่อนนะครับ ขอบพระคุณครับ

๘๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กมลมาศ ๔๒/๒

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณหมอแวครับ

นายแวมาฮาดี แวดาโอะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(นราธิวาส) : กราบเรียน ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม นายแพทย์แวมาฮาดี แวดาโอะ พรรคเพื่อแผ่นดิน จากจังหวัดนราธิวาส ประเด็นที่ผมอยากจะตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวนโยบายของรัฐบาล ชุดนี้ในเชิงการสนับสนุน เพียงแต่ว่าตั้งข้อสังเกตเพื่อจะได้ไปกำหนดแนวทางมาตรการ ในการดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย โดยมุ่งไปประเด็นเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดน ภาคใต้ครับ ซึ่งผมคิดว่าทุกพรรคการเมืองไม่ว่าพรรคฝ่ายรัฐบาลหรือพรรคฝ่ายค้านในช่วง การหาเสียงนั้นได้พูดถึงได้ให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้ ดูเสมือนเป็นวาระแห่งชาติ ไปเสียแล้ว ท่านประธานที่เคารพครับ ขอเรียนว่ากุญแจสำคัญในการแก้ปัญหาจังหวัด ชายแดนภาคใต้นั้น ก็คือความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การก่อเหตุความไม่สงบ ผมคิดว่าไม่ต่ำกว่า ๙๕-๙๘ เปอร์เซ็นต์แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาล ได้ประสบปัญหาในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้มานตลอด ๔ ปีนี้ -----

- ๔๓/๑

เนื่องจากประชาชนไม่ได้ให้ความร่วมมือ แต่สิ่งที่เราจะต้องเจาะลึกไปอีกก็คือว่าเหตุที่ประชาชนไม่ได้ให้ความร่วมมือนั้นเนื่องจากประชาชนมีความรู้สึก ๕ ประการด้วยกัน ข้อที่ ๑ ประชาชนในพื้นที่รู้สึกว่ามีศักดิ์ศรี ข้อที่ ๒ ก็คือไม่มีความภาคภูมิใจ ข้อที่ ๓ ก็คือรู้สึกไม่ค่อยมีโอกาสในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะในเรื่องของคุณภาพชีวิต ประชาชนในพื้นที่รู้สึกไม่ค่อยได้รับความยุติธรรมในกระบวนการยุติธรรมที่มีอยู่ในพื้นที่ที่มีกฎหมายเฉพาะมากมายที่ไปเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนในพื้นที่ สุดท้าย ประชาชนไม่มีความมั่นใจหากให้ความร่วมมือกับรัฐแล้วจะได้รับความปลอดภัยจากการทำร้ายของขบวนการที่มีอยู่เต็มพื้นที่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้นผมคงจะเริ่มที่เรื่องของกระบวนการยุติธรรม ผมได้อ่านในแนวนโยบายของรัฐบาลก็ขอชื่นชม

ประการแรก ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาภาคใต้จนบรรจุอยู่ในนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรกในข้อที่ ๒ แต่อย่างไรก็ตามพอพลิกไปดูในหน้า ๒๖ ซึ่งพูดถึงเรื่องกระบวนการยุติธรรมทั้งสิ้น มีการพูดถึงเรื่องของกฎหมายที่ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม พูดถึงเรื่องการจัดกระบวนการยุติธรรมให้สอดคล้องกับพื้นที่วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น จนกระทั่งการพัฒนามาตรฐานกฎหมาย ต่าง ๆ เพื่อสอดคล้องในเรื่องเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเท่าที่ดูยังไม่มีการพูดถึงในเรื่องของการเยียวยา เพราะวันนั้นนอกจากกฎหมาย ป.วิ.อาญา ที่เราใช้ในพื้นที่ในการที่จะเอาผู้ที่กระทำความผิดมาดำเนินคดีนั้น เรายังคงมีกฎหมายเฉพาะอีก ๒ - ๓ ฉบับ โดยเฉพาะ พ.ร.ก. ฉุกเฉิน ซึ่งเรื่องนี้มีผลกระทบต่อการทำงานที่จะให้ประชาชนผู้บริโภคได้รับผลกระทบอย่างมาก ผมได้เปิดในหนังสือเล่มหนึ่งในรายงานผลการสอบสวนและศึกษาสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของ สนช. ที่มีท่าน พลเอก ปานเทพ เป็นประธาน ขอโทษที่ต้องเอ่ยนามนะครับ ได้พูดว่าในเรื่องการเยียวยานั้นมีปัญหา ๓ ประการด้วยกัน ๑. คือการเยียวยายังไม่ทั่วถึง ๒. การเยียวยายังขาดความเท่าเทียม ๓. ความล่าช้าในการเยียวยา อันนี้ปรากฏอยู่ในหน้า ๒๐ ซึ่งเดี๋ยวผมจะมอบให้กับท่านประธานเพื่อมอบให้กับรัฐบาลไปเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไปครับเนื่องจากเวลาจำกัด

ท่านประธานที่เคารพ อีกอันหนึ่งที่เราจะต้องมุ่งในเรื่องของความยุติธรรม ก็คือการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ต้องยอมรับนะครับ เรามีกฎหมายการศึกษาใช้ในพื้นที่ เรามี พ.ร.ก. ฉุกเฉิน เรามี ป.วิ.อาญา อีกหน่อยอาจจะออกกฎหมายฉบับที่ ๔ ฉบับที่ ๕ ก็ได้ แต่สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงก็คือว่าการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมนั้นต้องยอมรับว่า หน่วยงานนั้นมีความสำคัญครับ ผมดูในหนังสือเล่มนี้ในหน้าที่ ๑๓ บอกว่าบทบาทของ หน่วยงานจากการศึกษากรณีของผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมนั้นปรากฏว่า หน่วยงานเป็นผู้ที่ได้รับการขอร้องจากผู้ได้รับผลกระทบเพื่อไปแก้ปัญหามากที่สุด แต่เป็นสิ่งที่น่าเสียดายมีกลุ่มหน่วยงานมากมายที่อาสาจะไปให้องค์ประกอบทาง กระบวนการยุติธรรมครบถ้วนนั้นได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นนายโจรบ้าง ไม่ได้รับความช่วยเหลือ ในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังที่ปรากฏ จนกระทั่งขวัญ กำลังใจในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ ช่วยเหลือผู้ต้องสงสัย จำเลยที่ถูกจับกุมและคุมขังนั้นอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้น ผมอยากจะฝากให้รัฐบาลช่วยดูแลในเรื่องเหล่านี้ด้วย เพราะมีกลุ่มนายทองถิ่นนั้น ได้ทำงานในเรื่องนี้มากมายนะครับ

ประเด็นต่อไปในเรื่องของการเยียวยา โดยเฉพาะผลกระทบจากการที่บังคับใช้ กฎหมาย พ.ร.ก. ฉุกเฉินนั้นมีความจำเป็นต้องเร่งด่วนให้ครอบคลุม รวมทั้งสิ่งสำคัญยิ่ง ก็คือต้องกำหนด -----

มาตรฐาน บรรทัดฐานที่ชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะกฎหมาย พ.ร.ก. ถูกเงินที่ใช้อยู่ในขณะนี้ เพราะในรายงานที่ปรากฏในหนังสือรายงานผลการสอบสวน ศึกษาศานการณจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นได้ระบุว่า มีกรณีตัวอย่างที่เจ้าหน้าที่รัฐได้อำนาจใช้ พ.ร.ก. ถูกเงินไปควบคุมประชาชนในพื้นที่มากมาย แต่ในที่สุดเกิดการฟ้องร้องมีการไต่สวนและมีการฟ้องร้องเพื่อยกเลิกการใช้กฎหมายในกรณีดังกล่าว ดังนี้

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : หมดเวลาแล้วครับ

นายแวมาฮาดี แวดาโอะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(นราธิวาส) : อีก ๑ นาที ท่านประธานขออนุญาตครับ กรณีที่ ๑ คือกรณีศาลจังหวัดระนอง จังหวัดชุมพร และจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ตัดสินมีคำสั่งเมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ คดีหมายเลขดำ บอกว่า ให้ระงับการฝึกอบรมตามโครงการศาสนาและพัฒนาศักยภาพแก่บุคคลซึ่งไม่ยินยอม หรือไม่สมัครใจเข้ารับการอบรม ซึ่งเป็นการควบคุมตัวหลังจากที่บังคับใช้ตาม พ.ร.ก. ถูกเงิน และกรณีที่ ๒ เป็นการออกหมายจับเป็นครั้งที่ ๒ หลังจากที่ได้สิ้นสุดคดีแล้ว ตาม พ.ร.ก. ถูกเงิน ทำให้ศาลจังหวัดยะลาและจังหวัดปัตตานีได้มีคำสั่งให้ไต่สวนข้อเท็จจริง ในที่สุดก็ให้ยกเลิกการควบคุมตัวและการควบคุมตัวของผู้ต้องหาทั้งหมด อันนี้คือเป็นกรณีตัวอย่างที่ผมอยากจะเรียนกับท่านประธานว่า เนื่องจาก พ.ร.ก. ถูกเงินนั้น เป็นกฎหมายใหม่ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการบังคับใช้ และพื้นที่ ๓ จังหวัดเป็นพื้นที่แรกที่มีการบังคับใช้ พ.ร.ก. ถูกเงิน เพราะฉะนั้นบรรทัดฐานในกรณีที่เกิดความขัดแย้งนั้น ไม่มีบรรทัดฐานที่มาตรฐานไม่เหมือนกับการบังคับใช้กรณี ป.วิ.อาญา ที่เรามีคำตัดสินคดีของศาลฎีกาเป็นตัวกำหนดในการที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากเวลาจำกัด ประเดี๋ยวผมจะมอบเอกสารทั้ง ๒ ฉบับนี้กับท่านประธานให้ไปยังรัฐบาล ขอขอบคุณมากครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เอกสารนั้นมอบได้ แต่ที่คุณวัชชัยมามอบนี้เป็นการมอบให้สภาไม่ได้มอบให้ประธาน เดี่ยวเลขาธิการมาเอาคืนไป ประธานสภาจะได้ไม่ต้องไปแจ้งทรัพย์สิน ต่อไปเชิญคุณเดื่อนใจ

นางเตือนใจ ดีเทศน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน เตือนใจ ดีเทศน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา วันนี้ดิฉันขอเสนอแนะนโยบายด้านความมั่นคง ซึ่งนโยบายความมั่นคงที่ดิฉันจะพูดถึงนั้นเป็นเรื่องที่สังคมอาจจะมีความเข้าใจน้อยมาก เพราะคนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ด้อยสิทธิและด้อยโอกาสที่สุด ดังที่ท่านประธานมีชัยได้กรุณาตั้งชื่อเขาว่าเป็นคนไทยที่น่าสงสาร ในนโยบายความมั่นคงของรัฐบาลมิได้พูดถึงยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาและแนวทางแก้ไขการไร้สถานะทางกฎหมายและสิทธิของบุคคลในประเทศไทย ซึ่งคณะรัฐมนตรีของรัฐบาลท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณได้มีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ ยุทธศาสตร์นี้ได้รับความชื่นชมจากกลุ่มนักสิทธิมนุษยชนทั่วโลกว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่ให้ความสำคัญต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดิฉันขอย้ำว่าความมั่นคงในความเข้าใจของผู้ที่ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนนั้นหมายถึงความมั่นคงของมนุษย์ทุกคน ซึ่งในประเทศไทยก็คือผู้ที่มาอาศัยอยู่ภายใต้ร่มพระบรมโพธิสมภารขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัฐบาลที่แล้วได้ออมนุ้ติงบประมาณ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๙ เพื่อที่จะสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ ดิฉันจึงขอฝากให้คณะรัฐมนตรีชุดนี้จัดงบประมาณให้เพื่อที่จะสนับสนุนให้ยุทธศาสตร์ที่ดี คือยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการไร้สถานะทางกฎหมายและสิทธิของบุคคลในประเทศไทยได้มีผลในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง ท่านประธานคะ สนข. ได้มีมติเห็นชอบวาระสอง วาระสาม ของ พ.ร.บ. การทะเบียนราษฎร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และ พ.ร.บ. สัญชาติ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๑ ดิฉันจึงขอให้รัฐบาลได้ช่วยเร่งรัดการออกกฎหมายกระทรวงตาม พ.ร.บ. การทะเบียนราษฎร ทั้งหมดจะต้องมีด้วยกัน ๖ กฎกระทรวง -----

และอีก ๗ ระเบียบตาม พ.ร.บ. ทะเบียนราษฎร ส่วน พ.ร.บ. สัญชาติ จะต้องมี ๗ กฎกระทรวง และ ๓ ประกาศตามมาตราต่าง ๆ แล้วก็ขอให้กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้นสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อที่จะให้ผู้ด้อยโอกาสที่สุดในสังคมได้รับประโยชน์จริง ๆ ท่านประธานที่เคารพคะ ดิฉันอยากเห็นการบังคับใช้กฎหมาย ๒ ฉบับนี้ รวมทั้ง พ.ร.บ. คนเข้าเมืองอย่างเข้มงวดกับกระบวนการนำคนลักลอบเข้าเมือง ทุกครั้งที่มีการสำรวจคนตกหล่นจะพบว่า มีชื่อของคนที่ไม่ได้อยู่จริงในประเทศไทยเข้ามา ร่วมในการสำรวจมีชื่อในทะเบียนราษฎรจำนวนมาก ในนโยบายความมั่นคงนี้รัฐบาลได้เขียนเอาไว้ว่าจะจัดการกับการทุจริต ดิฉันก็ขอชื่นชม ขอให้ปฏิบัติได้จริง ๆ นะคะ ผู้ที่ควรได้สิทธิตาม พ.ร.บ. ๒ ฉบับนี้จะต้องได้รับสิทธิโดยไม่ต้องเสียผลประโยชน์ให้กับใคร ส่วนผู้ที่ไม่ควรได้สิทธิก็ต้องไม่ได้รับสิทธินั้นโดยมีผลประโยชน์มาเป็นเครื่องตอบแทน ดิฉันขอเสนอให้มีการเร่งสำรวจนักเรียนที่ตกหล่น แม้ว่าจะมีระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้มีการสำรวจนักเรียนทุกคนที่เรียนในสถานศึกษาของรัฐบาลแต่ยังมีเด็กนักเรียนที่ตกหล่นจำนวนมาก ซึ่งเด็กเหล่านี้ก็ไม่มีเลขประจำตัว ๑๓ หลัก ไม่มีบัตรใด ๆ แล้วโรงเรียนตามชายแดนบางโรงเรียนก็ยังไม่ทราบข้อมูลจากระเบียบนี้ ก็ขอฝากท่านเลขาธิการ สพฐ. และกระทรวงศึกษาธิการด้วยคะ รวมทั้งคนไทยจริง ๆ ที่ติดแผ่นดินที่ตกหล่นก็ควรที่จะเร่งสำรวจด้วย สิ่งที สนช. ยังทำไม่สำเร็จนะคะ ท่านประธานคะ ดิฉันอยากฝากให้รัฐบาลนี้ได้ออกกฎหมายเพื่อคืนสัญชาติให้กับคนไทยพลัดถิ่น เมื่อวันที่แห่งความรักวันที่ ๑๔ ที่ผ่านมามาก ๆ ซึ่งเป็นลูกของคนไทยพลัดถิ่นที่จังหวัดระนองและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ก็ได้มาร้องเรียนต่อสังคมว่า พวกหนู ๆ เหล่านี้ไม่ได้รับสิทธิในการกู้ยืมเงินแล้วก็ไม่ได้สิทธิขั้นพื้นฐานต่าง ๆ นี่ก็เป็นสิ่งที่ขอกับรัฐบาลนี้นะคะ มีคนอีกกลุ่มหนึ่งภายใต้นโยบายความมั่นคง คือกลุ่มผู้หลบหนีเข้าเมือง ในช่วงของ สนช. เรามีเวลาน้อยมากแค่ ๑ ปีกับ ๓ เดือน เราจึงยังไม่ได้แตะกลุ่มผู้ที่หนีภัยความตายอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยเขตชายแดน ซึ่งมีประมาณ ๑๐ ค่าย ทั้งที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดตาก จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดราชบุรี กลุ่มคนเหล่านี้บางค่ายเขาอยู่มาแล้วตั้ง ๒๐ ปี แต่เขามีเพียงปัจจัยขั้นพื้นฐานแห่งความเป็นมนุษย์ คือได้ข้าว

ที่องค์กรยูเอ็นหรือองค์กรเอกชนต่างประเทศเอาให้ ก็มีข้าว มีถั่ว มีน้ำมันพืช มีถ่านอะไร
เท่านี้เองนะคะ เหมือนนกที่ถูกเลี้ยงไว้ในกรง ดิฉันรู้สึกสมเพชเวทนาว่าทำไมองค์กร
สหประชาชาติจึงยังไม่ดูแลคนเหล่านี้ให้ได้กลับไปสู่ประเทศต้นทางของเขา ถ้าประเทศ
ต้นทางของเขามีความสันติสุขเกิดขึ้นแล้วประเทศไทยควรมีนโยบายการต่างประเทศ
ที่จะทำให้องค์การสหประชาชาติได้เข้ามาช่วยผู้ลี้ภัยเหล่านี้ ก่อนหน้านี้ ๒-๓ วัน ดิฉัน
เพิ่งได้รับหนังสือจากองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนจะมีการรณรงค์ให้ปลดปล่อยคนที่อยู่ใน
ค่ายผู้ลี้ภัยให้เขาได้เป็นอิสระจากการที่เหมือนกับเขาถูกคุมขัง ยกตัวอย่าง เช่น
ค่ายบ้านแม่ละที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก มีประชากร ๔๐,๐๐๐ คน แต่สวัสดิการ
ขั้นพื้นฐานมีนิดเดียวก็ขอให้ท่านรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งนี้ได้เข้าไปดูแลคนที่อยู่ใน
ค่ายผู้ลี้ภัยซึ่งลี้ภัยความตายมา ขอให้นโยบายความมั่นคงให้ความมั่นคงกับคนที่มีโอกาส
น้อยที่สุดในโลกนี้ซึ่งอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัย อีกกลุ่มหนึ่งภายใต้้นโยบายความมั่นคงที่พูดถึง
แรงงานต่างด้าว ดิฉันอยากเห็นรัฐบาลนี้ได้เปลี่ยนทัศนคติให้มองคนที่เป็นแรงงาน
ต่างด้าวว่าเขาเป็นผู้ที่มีคุณต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เรามองเขาอย่างเป็น
ผู้ที่เข้ามาทำงานที่ไม่มีใครอยากทำงานสกปรก งานหนัก งานที่รายได้ต่ำนะคะ -----

แล้วก็การจัดระบบการลงทะเบียนและควบคุมมิให้มีการเอาผิดเอาเปรียบกับแรงงานต่างด้าวเหล่านี้ ซึ่งเป็นกระบวนการคุ้มครองที่มีชาวบอย ๆ ว่าเขาถูกพามาตาย รถคว่ำบ้าง หรือว่าตายภายใต้รถที่บรรทุกดอกกุหลาบหรือกะหล่ำปลีที่มีสารพิษไว้ข้างบน แล้วก็อยากเห็นการให้สวัสดิการกับแรงงานต่างด้าวเท่าเทียมกับแรงงานไทย แล้วอย่าไปกีดกันการแสดงออกทางวัฒนธรรมของเขา เมื่อเร็ว ๆ นี้ดิฉันเพิ่งได้ไปงานวันที่ระลึกบรรพบุรุษมอญมานะคะ ซึ่งก็มีการเข้าไปตรวจเพื่อป้องกันไม่ให้แรงงานที่เป็นคนเชื้อสายมอญเข้ามาร่วมดิฉันเห็นว่าสิทธิทางวัฒนธรรมที่จะสืบทอดไปยังคนรุ่นลูกหลานที่จะได้ดำรงไว้ซึ่งภูมิปัญญาและวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมควรจะดำรงอยู่แม้เขาเป็นแรงงานต่างด้าวเขาก็มีสิทธิ ควรจะมีสิทธิที่จะได้ใช้ภาษาตัวอักษรของเขาเองและการสื่อสารกันเพื่อความเข้าใจที่ดี ในการที่พิจารณา พ.ร.บ. การทำงานของคนต่างด้าว ดิฉันได้เสนอเป็นข้อสังเกตเอาไว้ด้วยการสื่อสารกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานที่เป็นคนชาติพันธุ์ต่าง ๆ หรือเชื้อชาติต่าง ๆ และเราควรจะสื่อสารด้วยภาษาแม่ของเขาเองเพื่อความเข้าใจที่ดีต่อกัน อันนี้ก็เป็นนโยบายเรื่องความมั่นคงนะคะ ท่านประธานคะ ดิฉันขอเสนอข้อเสนอต่อนโยบายด้านศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ชีวิตของมนุษย์เรานั้นจะต้องประกอบไปด้วยความดี ความงามของจิตใจ ดิฉันอยากเห็นประเทศไทยเป็นประเทศที่ส่งเสริมการเผยแผ่ศาสนาทุกรูปแบบ แต่ปัจจุบันนี้เราละเลยผู้เผยแผ่ศาสนาที่เป็นสตรีในคณะอนุกรรมการสตรีในคณะกรรมการใหญ่คือคณะกรรมการกิจการเด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และความมั่นคงของมนุษย์ ได้เคยเสนอ พ.ร.บ. คุ้มครองนักบวชสตรี แต่เรายังทำงานไม่สำเร็จ ก็ขอฝากรัฐบาลต่อไปให้ช่วยส่งเสริมให้นักบวชสตรีซึ่งในประเทศไทยเราสถาบันแม่ชีไทยได้สำรวจแม่ชีทั่วประเทศเอาไว้ ๑,๕๐๐ รูป แต่แม่ชีเหล่านี้ขาดสวัสดิการและกฎหมายรับรองจากรัฐบาลในการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง กระทรวงมหาดไทยก็บอกว่าผู้หญิงเหล่านี้เป็นนักบวชลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่ได้ แต่เวลาจะได้รับสวัสดิการ เช่น การเดินทางโดยเครื่องบินหรือรถยนต์ของรัฐบาลก็ไม่ได้รับการให้ลดราคาเหมือนกับพระภิกษุสงฆ์หรือสามเณร จึงขอฝากให้รัฐบาลซึ่งก็มีรัฐมนตรีหญิงหลายท่านนะคะ เช่น ท่านรัฐมนตรีอนงค์วรรณ ท่านอาจจะไม่ได้อยู่กระทรวงนี้ แต่ว่าในฐานะที่ท่านเป็น

ผู้หญิงเป็นเพศแม่ ก็ขอฝากว่า พ.ร.บ. คุ่มครองสถานภาพของนักบวชสตรี ขอให้รัฐ
 ไปดำเนินการคะ แล้วภิกษุณีเราก็มีด้วยแม้ว่ายังไม่เป็นที่ยอมรับในมหาเถรสมาคม
 แต่ดิฉันได้ทราบข้อมูลว่าภิกษุณีในประเทศไทยทั้งนิกายเถรวาทและมหายานมีถึง
 ๒๐๐-๓๐๐ ท่าน ซึ่งท่านต้องหลบซ่อนอยู่ เพราะถ้าท่านออกมาประกาศศาสนา
 ท่านก็จะถูกข้อหาว่าแต่งกายเลียนแบบนักบวช ท่านประธานคะ ดิฉันขอเสนอนโยบาย
 เรื่องของการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งท่านรัฐมนตรีนั่งอยู่นะคะ
 ขณะนี้พี่น้อง ๑๘ จังหวัดในภาคเหนือโดยเฉพาะพี่น้องที่อยู่บนภูเขากำลังได้รับความ
 เดือดร้อนอย่างมาก เนื่องจากว่านโยบายนี้ก็ได้ส่งเสริมด้วยนะคะ เชิญว่า ให้ยุติ
 การเผาทุกชนิด ซึ่งไฟนั้นมิใช่จะมีแต่ผลเสีย การวิจัยของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ก็ได้บอกว่า
 ถ้าเกษตรกรบนพื้นที่สูงซึ่งเขาทำการเกษตรในพื้นที่ลาดชัน ถ้าเขามีความจำเป็นจะต้อง
 เผาที่ดินก็ใช้หลักวิชาการในการบริหารจัดการการเผาได้ แต่เดิมพี่น้องชนชาติพันธุ์
 บนพื้นที่สูงก็ได้ร่วมมือกับหน่วยราชการด้วยดี เขาเผาไร่ในช่วงก่อนวันที่ ๓๑ ธันวาคม
 ซึ่งพื้นที่พื้นดินและภูมิอากาศก็ยังมีความชุ่มชื้นอยู่ก็จะทำให้การเผาควบคุมอยู่ในบริเวณ
 ไร่สวนที่ต้องการได้ แต่จนบัดนี้วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์แล้วอากาศจะร้อนขึ้น การที่ไฟ
 จะควบคุมได้ยากก็จะเป็นไปได้มากขึ้น เมื่อวันที่ ๑๕ นี้เองมีการประชุมผู้นำท้องถิ่น
 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ๑๘ จังหวัดที่จังหวัดเชียงราย ดิฉันก็ได้ -----

เสนอไปว่าควรจะอนุโลมให้พื้นที่ยังจำเป็นจะต้องเผา เพื่อควบคุมวัชพืชและแมลงศัตรูพืชให้ทำได้ แต่ ณ บัดนี้ยังไม่มีมติใด ๆ ออกมา ดิฉันเกรงว่าปัญหาความเดือดร้อนจะลุกลามแล้วก็ถ้ามีการเผาโดยที่รอให้ถึงเดือนมีนาคมหรือเดือนเมษายนซึ่งปีที่แล้วมีปัญหามากก็ขอให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องก็คือฝากเรียนท่านประธานไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่างานรณรงค์ ๑๐๐ วันอันตรายซึ่งเริ่มจาก ๑๕ กุมภาพันธ์ ไปถึง ๑๕ พฤษภาคม ต้องเร่งแก้ไขความเดือดร้อน เพราะมีฉะนั้นพี่น้องชนชาติพันธุ์ในภาคเหนือจะเดือดร้อนมาก ดิฉันมีข้อมูลจากงานวิจัยโครงการศึกษาสถานภาพและความพร้อมเพื่อรองรับผลกระทบของพิธีสารเกียวโต โดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติหรือ สกว. ได้พบว่าผู้ที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มากที่สุด ข้อมูลปี ๒๕๔๑ คือสาขาพลังงาน ๑๔๓ ล้านตันภาคอุตสาหกรรม ๑๐ ล้านตัน ส่วนภาคเกษตรกรรม ๘๐ ล้านตัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของภาคเกษตรกรรมน้อยกว่าภาคสาขาพลังงานซึ่งมีความพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงและลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้มากกว่าภาคเกษตรกรรม และผลจากการศึกษาก็คาดว่าในปี ๒๕๖๓ สาขาพลังงานจะปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้นถึง ๓๖๑ ล้านตัน จึงต้องมีการแก้ไขในะคะ ที่นี้ดิฉันมีข้อเสนอว่าการแก้ปัญหา ๑๐๐ วันอันตรายจากภาวะหมอกควันของภาคเหนือรัฐบาลไม่ควรจะห้ามอย่างเดียวสั่งยุติทันทีไม่ได้ ท่านต้องมีแผน ท่านต้องมียุทธศาสตร์รับรองให้เป็นการลด ละ เลิกในระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาวเพื่อให้เกษตรกรมีทางออก มีทางเลือก เช่น การวางแผนการจัดโซนนิ่งพื้นที่ที่จะใช้ในการเพาะปลูกบนพื้นที่สูง ที่ใดที่จะต้องอนุรักษ์ไว้เป็นเขตต้นน้ำลำธาร เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ หรือพื้นที่ที่จะต้องห้ามการปลูกพืชเชิงเดี่ยวและลดการใช้สารเคมีตาม พ.ร.บ. พัฒนาที่ดิน ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติมีมติเห็นชอบไปเมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ดิฉันเห็นว่ามติของที่ประชุมที่จังหวัดเชียงราย เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์นี้ ท่านรัฐมนตรีควรจะนำมากำหนดเป็นนโยบายให้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้นำท้องถิ่นได้เสนอ เพื่อที่จะทำให้การแก้ปัญหาเป็นการแก้ปัญหาจากข้อเท็จจริงและจากข้อเสนอของผู้นำการปกครองท้องถิ่น แล้วก็

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดยกรมพัฒนาที่ดินซึ่งท่านก็มีแผน เช่น การใช้น้ำยาสูตร พด. ๑ ๒ ๓ เพื่อช่วยในการย่อยสลายอินทรีย์วัตถุในไร่ ซึ่งเดิมเกษตรกรจะต้องเผา หรือการปลูกหญ้าแฝก หรือการปลูกพืชบำรุงดินเพื่อที่จะควบคุมพืชที่เป็นวัชพืชนโยบายที่ดีของรัฐบาลที่ดิฉันขอแสดงความชื่นชมเป็นพิเศษ คือนโยบาย ข้อ ๔.๖ ที่ส่งเสริมรัฐและเอกชนทำวิจัยเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม ส่งเสริมการผลิตวัสดุที่ย่อยสลายได้ และหมุนเวียนการใช้วัตถุดิบ ใช้เทคโนโลยีที่สะอาด ดิฉันได้เห็นการผลิตโฟมจากมันสำปะหลังซึ่งสามารถจะย่อยสลายได้ในเวลา ๗ วัน แต่ได้คุยกับผู้ผลิตบอกว่า ราคาของโฟมที่ย่อยสลายได้ใน ๗ วัน แพงกว่าโฟมที่ไม่ย่อยสลายถึง ๓ เท่า จึงขอให้รัฐบาลกำหนดนโยบายในการสนับสนุนให้ลดภาษีหรือลดดอกเบี้ย แล้วก็ส่งเสริมให้มีการผลิต มีโรงงานผลิตโฟมที่ย่อยสลายได้ หรือถุงพลาสติกที่ย่อยสลายได้ให้ทั่วประเทศ แล้วก็ขอชื่นชมนโยบายที่ว่าที่จะใช้หลักผู้ก่อมลพิษเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่าย ขอให้ปฏิบัติได้จริง สิ่งที่ขาดไปในนโยบายเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คือเรื่องการจัดการขยะ ยังไม่เห็นว่ามีนโยบายเร่งด่วนเรื่องการจัดการขยะอยู่ตรงไหนนะคะ -----

การจัดการขยะควรจะเป็นวาระเร่งด่วนแห่งชาติ ประเทศไทยของเราเมื่อก่อนนี้มีธรรมชาติที่สวยงาม น้ำบนดอยลำธารเล็ก ๆ ก็ใสสะอาดไหลริน หาดทรายก็สะอาดน๊ะคะ แต่เดี๋ยวนี้ทุกที่ทุกทางมีบรรจุภัณฑ์ที่ไม่ย่อยสลายเกลื่อนกลาดเต็มไปหมด วาระแห่งชาติ เรื่องของการจัดการขยะให้นำขยะมาใช้เป็นเชื้อเพลิง หรือใช้ขยะเป็นปุ๋ยอินทรีย์ หรือนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีกเพื่อที่จะไม่มีขยะมากมายก่ายกองอย่างขณะนี้ควรจะเป็นนโยบายเร่งด่วน สุดท้ายดิฉันขอเสนอว่ารัฐบาลควรจะเปลี่ยนแนวทาง เปลี่ยนแนวคิดปรัชญา ในการพัฒนาประเทศให้ใช้หลักธรรมชาติ ภูมิปัญญาเพื่อนำมาสู่การพึ่งตนเอง การพึ่งพาธรรมชาติ การอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติสู่วิถีชีวิตที่เป็นธรรมชาติและเรียบง่าย สมดังปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ดิฉันอยากเห็นกระทรวงการคลัง กระทรวงพาณิชย์ หรือกระทรวงอุตสาหกรรมกำหนดแนวทางเศรษฐกิจของไทยบนพื้นฐานของเศรษฐศาสตร์แนวพุทธ นักปรัชญาที่ชื่อว่าชูมาเกอร์ (Schumacher) ได้เขียนหนังสือเรื่องเศรษฐศาสตร์แนวพุทธ ซึ่งนักเศรษฐศาสตร์กระแสทางเลือกก็ให้ความสนใจ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธนั้นเน้นว่า เล็กนั้นงาม การใช้ชีวิตที่มีเหตุผล มีความพอดี มีความเรียบง่าย น่าจะนำพาประเทศไทยไปสู่การเป็นประเทศที่พึ่งตนเองได้ และมีตัวชี้วัดการพัฒนาคือความสุขมวลรวมของมนุษยชาติ มนุษย์ทุกคนในประเทศ และมนุษย์ทุกคนทั่วโลก ดิฉันไม่เห็นด้วยกับโครงการขนาดยักษ์ทั้งหลาย เช่น โครงการผันแม่น้ำโขงไปสู่พื้นที่ภาคอีสาน มหาวิทยาลัยขอนแก่นเคยทำแผนการจัดการน้ำในภาคอีสาน ทั้งลุ่มน้ำโขง ชี มูล เอาไว้แล้ว ขอให้รัฐบาลท่านประสานงานกับมหาวิทยาลัยขอนแก่นเพื่อที่จะนำแผนนั้นมาดู นักอนุรักษ์ องค์กรอนุรักษ์ในประเทศไทยได้เสนอว่ารัฐบาลควรจะส่งเสริมโครงการขนาดเล็กที่กระจายการมีส่วนร่วมและการรับผิดชอบไปสู่ชุมชน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่า ขอขอบพระคุณค่ะ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณสาทิติย์ครับ

นายสาทิติย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สาทิติย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา การอภิปรายนโยบายของรัฐบาลตลอดทั้ง ๑ วันกว่า ๆ ที่ผ่านมา

เป็นที่สนใจของพี่น้องประชาชนและสื่อมวลชนเป็นอย่างมาก ที่นี้เกิดคำถามหนึ่งขึ้นมา ซึ่งผมคิดว่าเป็นคำถามที่สำคัญ นั่นก็คือคำถามที่ว่า การอภิปรายนโยบายรัฐบาล ประชาชนหรือสังคมจะได้อะไร ผมคิดว่าคำถามนี้เป็นคำถามที่ทำทนายทนายของ นักการเมืองอย่างพวกเราทั้งหลายซึ่งรับอาสาจากประชาชนเข้ามาทำหน้าที่ไม่ว่าจะเป็น ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติ ผมปรารถนาที่จะเห็นคณะรัฐมนตรีได้ให้ความสนใจ ที่จะรับฟังคำอภิปรายของเพื่อนสมาชิกในสภาในที่สาธารณะต่อตัวแทนประชาชน มากกว่าที่ นั่ง อยู่ในปัจจุบันขณะนี้ซึ่งต้องถือว่าน้อยมาก เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่เป็นจุดเริ่มต้นของ การทำหน้าที่ระหว่างพวกเราทั้ง ๒ ฝ่ายในสภาผู้แทนราษฎรแห่งนี้ ความจริงรัฐมนตรี ซึ่งทำหน้าที่ดูแลเรื่องปัญหาปากท้องประชาชนซึ่งเป็นปัญหาใหญ่สุดขณะนี้สมควร จะอยู่ที่นี้ เพราะประเด็นที่ผมจะพูดต่อไปนี่จะเป็นประเด็นที่ว่าด้วยเรื่องปัญหาปากท้อง ของประชาชน ต้องยอมรับว่าประชาชนที่เขาออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ปีที่ผ่านมานั้น เขามีความคาดหวังอย่างยิ่งว่ารัฐบาลที่เข้ามาภายหลังการเลือกตั้ง ต้องมี ภารกิจอันสำคัญที่เข้ามาแก้ไขปัญหาซึ่งพวกเขาประสบอยู่ตลอดเวลาช่วงที่ขาดหาย จากรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งเกือบ ๒ ปี ผมยืนยันว่าพรรคประชาธิปัตย์ที่ทำหน้าที่ เป็นฝ่ายค้านนั้นเราจะทำหน้าที่ตรวจสอบในนามของพี่น้องประชาชนและจะปกป้องรักษา ผลประโยชน์ของพี่น้องประชาชนอย่างดีที่สุด เราเชื่ออย่างหนึ่งครับว่า นโยบายที่รัฐบาล กำหนดขึ้นนั้นจะต้องกำหนดขึ้นโดยเอาปัญหาของประชาชน -----

เป็นตัวตั้ง ความจริงแล้วสถานการณ์ก่อนหน้าการเลือกตั้งนั้นทุกพรรคการเมืองก็คาดหมายไว้ก่อนได้ครับว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับบ้านเมือง สิ่งหนึ่งที่คิดตรงกันก็คือว่า เรารู้ว่าวิกฤติทางการเมืองมันถูกซ้ำเติมปัญหาทางเศรษฐกิจ แล้วผลกระทบก็จะเกิดขึ้นกับพี่น้องประชาชนโดยเฉพาะพี่น้องประชาชนผู้ยากจน ผู้มีรายได้น้อยซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งพรรคการเมืองหลัก ๆ ที่แข่งกันจึงยกเอาประเด็นเรื่องเศรษฐกิจชาวบ้านขึ้นมาแข่งกัน พรรคหลักในรัฐบาลขณะนี้คือพลังประชาชน ชูนโยบายเรื่องของลดรายจ่าย ๔ เท่า เพิ่มรายได้ ๔ เท่า ทุกคนจำได้ครับ พรรคประชาธิปัตย์ในขณะนั้นเราชูประเด็นเรื่องลดรายจ่าย แผนปฏิบัติการเร่งด่วน ๙๙ วัน ทำได้จริงเพราะเรารู้ว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดคือปัญหาปากท้องประชาชน เราพูดถึงเรียนฟรีจริงอย่างน้อย ๑๒ ปี ไปถึง ๑๔ ปี เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครองที่เกี่ยวกับลูกหลานของเขาอันเป็นทุกข์หนักที่สุดของคนเป็นพ่อแม่ เราพูดถึงเรื่องของการลดค่าก๊าซหุงต้ม เราพูดถึงเรื่องของการลดค่าไฟฟ้าสำหรับผู้ใช้น้ำน้อย ลดการนำส่งเงินเข้ากองทุนน้ำมัน แต่ในที่สุดผลการเลือกตั้งก็เป็นอย่างที่ทราบ พรรคพลังประชาชนเป็นพรรคหลักนั้นก็ไปเป็นรัฐบาลไป แต่ประชาชนก็หวังว่าสิ่งที่ท่านหาเสียงเอาไว้ในตอนเลือกตั้ง ท่านจะต้องปฏิบัติได้จริง ถึงขนาดประชาชนเขาก็ฝากถามนะครับ ลดรายจ่าย ๔ เท่า ลดรายได้ ๔ เท่า วันนี้ปุ๋ยกระสอบละ ๑,๐๐๐ บาท จะเหลือ ๖๐๐ บาทเมื่อไรครับ รายได้ที่เพิ่ม ๔ เท่า วันนี้คนเงินเดือน ๕,๐๐๐ บาท จะเป็น ๒๐,๐๐๐ เมื่อไรครับ นี่คือนโยบายที่สะท้อนให้เห็นว่าคนเขาตามเราครับ จนกระทั่งเมื่อตั้งรัฐบาลกันเสร็จประเด็นที่ผมคาดหวังจะเห็นจากนโยบายนี้ที่บอกว่าปัญหาวิกฤติของประเทศของประชาชนคนเดินดินหาเข้ากินค่าเป็นตัวตั้งนี้ดูจากโพล (Poll) โพลเยอะมากที่ออกมาจากสำนักงานสถิติแห่งชาติก็ดี เอแบค โพลล์ (ABAC Poll) ก็ดี พูดชัดบอกว่าประชาชนต้องการให้รัฐบาลชุดใหม่ยกปัญหาราคาสินค้าและค่าบริการที่สูงขึ้นเป็นวาระแห่งชาติ นี่เป็นเอแบค โพลล์ที่ออกมา แม้แต่กระทั่งโพลที่ไปสำรวจในภาวะตอนวันตรุษจีนก็ยังสำรวจออกมาว่าตรุษจีนปีนี้หงอยมาก ๖๑ เปอร์เซนต์ ตอบว่าที่ตรุษจีนปีนี้ไม่คึกคักเพราะสินค้าแพงขึ้นมาก เป็นความคาดหวังว่ารัฐบาลต้องยกเรื่องนี้เป็นเรื่องด่วนแน่ เพราะวิกฤติขนาดนี้คนต้องการให้เป็นวาระแห่งชาติ

แม้แต่กระทั่งวันวาเลนไทน์ (Valentine) เขาไปสำรวจกันบอกว่าวาเลนไทน์ปีนี้เป็นอย่างไร เขาบอกว่าปัญหาสินค้าแพงทำความรักเหี่ยว ก็แปลว่าปัญหาสินค้าแพงยุคนายกรัฐมนตรีสัมภรณ์ี่ทำเอาความรักก็เหี่ยวไปด้วย อันนี้ก็หวังกันครับจะแก้ พอไปดูของจริงในท้องตลาด ราคาสินค้าเป็นอย่างไร ผมกลับไปดูการสำรวจราคาสินค้าที่เขาจะทำเป็นราคาสินค้าดัชนีผู้บริโภคตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ จนกระทั่งถึงปี ๒๕๕๑ น่าตกใจมากครับ ราคาหมูเมื่อปี ๒๕๔๕ เฉลี่ยกิโลกรัมละ ๗๖.๒๕ บาท วันนี้ปี ๒๕๕๑ กิโลกรัมละ ๑๒๐ บาท อะโรมันจะแพงมหาโหดไปขนาดนี้ ไก่สดปี ๒๕๔๕ เฉลี่ยกิโลกรัมละ ๕๒ บาท ๖๐ สตางค์ วันนี้ ๗๐ บาท ปลากระป๋อง ปี ๒๕๔๕ ๑๒ บาท ๑๖ สตางค์ วันนี้ ๑๖ บาท ข้าวราดแกง ปี ๒๕๔๕ อยู่ที่ ๒๐ บาท ๔๔ สตางค์โดยเฉลี่ย วันนี้ขึ้นไป ๒๕ บาท อันนี้ก็บออย่างเดียวกันครับ กับ ๒ อย่างขึ้นไป ๓๐ บาท น้ำมันพืชไม่ต้องพูดถึงเลย ปี ๒๕๔๕ ๒๙ บาท วันนี้ขึ้นไป ๔๗ บาท ถึง ๔๙ บาท จะขยับขึ้นเป็น ๕๐ บาท ผักคะน้าจาก ๑๒ บาท เมื่อปี ๒๕๔๕ เป็น ๒๕ บาท ณ ปีนี้ ก๊าซหุงต้มจากถัง ๑๕ กิโลกรัม ปี ๒๕๔๕ ถังหนึ่ง ๒๐๔ บาท วันนี้ ๒๙๐ บาท ผมทดลองดูวันที่เตรียมการอภิปรายโทรศัพท์ไปสอบถามดูราคาในจังหวัดต่าง ๆ เกือบทั่วทั้งประเทศซึ่งคนเดือดร้อนไปหมด ผมลองถาม -----

๑๐๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

วันทนา ๕๐/๑

สินค้า ๓-๔ ตัวดู ราคาหมูจังหวัดตากกิโลกรัมละ ๑๑๐ บาท จังหวัดอุดรธานี ๑๑๐ บาท จังหวัดระยอง ๑๒๐ บาท จังหวัดตรังบ้านผม ๑๒๐ บาท จังหวัดปราจีนบุรี ๑๒๐ บาท จังหวัดนครศรีธรรมราช ๑๒๐ บาท ราคาไก่สด จังหวัดตาก ๗๐ บาท จังหวัดอุดรธานี ๘๐ บาท แพงกว่าเพื่อนเลย บางทีก็ ๗๐ บาท บางที ๖๐ บาท ปลากระป๋อง ๑๐ กว่าบาท ๑๕-๑๖ บาท ข้าวราดแกงเฉลี่ยพอกันเลย ๒๕-๓๐ บาท ราคาน้ำมันพืชไม่ต้องพูดถึงครับ วันนี้ทะเล ๔๙ บาท ๕๐ บาทไปแล้ว นี่คือความจริงที่โหดร้ายของประชาชน คราวนี้มาดูนโยบายท่าน ผมคาดหวังว่าเปิดนโยบายเล่มนี้ขึ้นมาวาระเร่งด่วน เรื่องที่ ๑ ข้อที่ ๑ เลย ยกปัญหาสินค้าราคาแพงขึ้นมา แสดงถึงความใส่ใจของนักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้ง แล้วได้คะแนนเสียงมาเยอะด้วย มาเป็นรัฐบาลบริหารประเทศ ไม่มีหอรกครับ ท่านอ้อม ๆ อ้อม ๆ พูดในนโยบายเร่งด่วนอยู่ ๒ ข้อ ข้อ ๑ ท่านพูดในข้อ ๑.๔ ดำเนินมาตรการแก้ไข ปัญหาความเดือดร้อนประชาชนและผู้ประกอบการ เขียนว่า ดูแลเสถียรภาพของค่าเงินบาท ระดับราคาสินค้าอุปโภคบริโภคและราคาพลังงานให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมและเป็นธรรม แก่ผู้บริโภค จะเกิดคำถามเหมือนกันว่าจะทำอย่างไรครับ เขียนอ้อม ๆ เขียนกว้าง ๆ เขียนไม่มีรูปธรรมอย่างนี้ อ่านไม่เข้าใจ เราเป็นนักการเมืองจะกลับไปบอกชาวบ้านที่บ้านเราได้อย่างไร จะเป็นรัฐบาล ฝ่ายค้าน คนบนของแพงทั้งนั้น กลับบ้านจะตอบเขาว่าอย่างไรครับ ผมก็ตอบเขาไม่ได้ พอไปดูข้อหลังท่านเขียนไว้ในข้อ ๑.๕ เพิ่มศักยภาพกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง บอกเป็นแหล่งเงินหมุนเวียนเพื่อสร้างรายได้ ลดรายจ่าย ก็ไม่มีรายละเอียดชัดเจนว่าจะไปทำอย่างไร ไปดูเรื่องให้เกิดการแข่งขันในการค้าที่เป็นธรรมกับผู้บริโภค ไปเขียนเอาไว้ในนโยบายตลาดการค้า การลงทุน ก็บอกส่งเสริม นโยบายแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอน แต่ไม่มีรายละเอียดในเชิงรูปธรรม วันสองวันที่ผ่านมาค่าแก๊สก็มีเท่านี้ ผมก็เลยหยิบเรื่องนโยบายของท่าน มาวิเคราะห์ดูใน ๒ ประเด็น ก็คือว่า ๑. รัฐบาลหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นวาระเร่งด่วน มากน้อยแค่ไหน กับ ๒. มีความเป็นรูปธรรมชัดเจนหรือไม่ คำตอบก็คือ ๑. ไม่ได้เห็นวาระเร่งด่วนเพราะให้เวลาตั้งปีหนึ่ง ไม่รู้จะเสร็จเมื่อไร ในเวลาที่คนตื่นขึ้นมาก็ต้องกินต้องอยู่ทุกวัน ลูกต้องไปโรงเรียน จะพ่อค้าแม่ขาย จะเศรษฐีทุกคนต้องกินต้องอยู่ทั้งนั้น

จะรอปีหนึ่งหรือครึ่ง อย่างนี้ชาวบ้านก็ตายก่อน อันที่ ๒ ก็คือบางเรื่องที่เหมาะสมจะพูดถึง เรื่องที่ชาวบ้านหนักใจที่สุดการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม เป็นกฎหมายยุคพรรคประชาธิปัตย์ เขาว่างเอาไว้ เป็นรัฐบาลครั้งหลังสุดมีประกาศออกไปแล้ว ๖ ปี ของรัฐบาลชุด พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร มีการแก้ไขประกาศระเบียบของกระทรวงพาณิชย์แล้ว ไม่มีการไปควบคุมการผูกขาดครอบงำสินค้าในท้องตลาดซึ่งมีการผูกขาดในขณะนั้น นัยว่าเกรงใจกิจการโทรคมนาคมขนาดใหญ่กับเกษตรขนาดใหญ่ อันนี้ก็ยังไม่ได้ทำ ผมก็รอดูอยู่ว่ามันจะชัดเจนวันไหน ปรากฏว่าไม่กี่วันที่ผ่านมา มี ๒ เรื่อง ซึ่งวันนี้ ต้องถามกันให้ชัด ที่ได้ยินชัด ๆ ก็คือว่า ๑. ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ซึ่งตอนนี้ ไม่อยู่หรือครับ ไม่ทราบไปไหน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ก็ไม่อยู่สักคน ท่านไปพูดว่าต่อไปนี้จะนัดกรรมการค้ากับผู้ผลิตหรือเรื่องสินค้าราคาแพงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์นี้ นัยว่าจะคุยกันเรื่องสินค้า ๓๐ รายการ จะลดราคา จะตรึงราคา จริง ๆ ผมก็ว่ามันเป็นเจตนาดี แต่เจตนาดี ข้าวปลาเป็นของจริง เจตนาดีไม่ได้ ประเด็นของวันนี้ ที่ผมจะถามก็คือว่า เกิดปัญหาขึ้นเหมือนกัน พอท่านเปิดนโยบายไปแล้ว ผู้ประกอบการ พาเหรดกันออกมาเลย ปฏิเสธแนวทางที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เสนอ ก็ทำท่าว่า จะมีปัญหา แต่วันนี้ผมจะไม่ถามนะครับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์กับรัฐบาล จะทำอะไร วันนี้เพื่อประสิทธิภาพในการทำหน้าที่แทนประชาชน ผมถามเรื่องเดียวว่า ของที่ท่านบอกถูกลงวันไหน วันไหนที่แม่บ้านตื่นขึ้นมาไปตลาดราคาหมู ๑๒๐ บาท ลดลงเหลือ ๙๕ บาท ๙๘ บาท เอา ๙๕ สตางค์ก็ได้ วันไหนครับ วันไหนราคาน้ำมันพืช จะถูกลงจาก ๕๐ บาท เหลือ ๓๕ บาท วันไหนน้ำปลาจะถูกลง วันไหนผักคะน้าจะถูกลง สินค้าที่ท่านประกาศไป ๓๓ รายการ ผมทราบว่าพรุ่งนี้รัฐมนตรีจะพาเหรดกันมาตอบ เป็นแถว กรุณานะครับ ไม่ต้องอธิบายหรือครับ -----

แต่ตอบผมเป็นสัญญาประชาคมในสภานี้ว่าสินค้าถูกลงวันไหนเพราะจากนี้ไปพรรคประชาธิปัตย์เราจะตามเรื่องนี้ตลอด แล้วก็รายงานประชาชนที่ท่านบอกไปว่าจะลดราคาสินค้า แท้ที่จริงแล้วเป็นจิตวิทยาหรือท่านทำได้จริง ตอบผมหน่อยนะครับว่า ถ้าท่านเจรจาแก้ปัญหากับผู้ประกอบการได้ คนเงินเดือนน้อยค่าแรงต่ำ ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ ค่าใช้จ่ายเขาจะลดลงเดือนละเท่าไร ดีมาเป็นตัวเลขเลยครับ เพราะนี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง และเป็นรูปธรรม แล้วเรื่องสินค้าที่จะไปเจรจา ผมพูดก็เหมือนดักคอกไว้ก่อนแล้วครับ อย่าใช้ทฤษฎีการตลาดประเภทที่เรียกว่าลอสท์ ลีดเดอร์ (Lost leader) สินค้า ๑๐๐ รายการทำเป็นขาดทุน ๓ รายการ อีก ๙๗ ขายเป็นกำไรหมดอย่าทำนะครับ นี่มายากลแหกตาประชาชน อย่าเล่นมายากลแก้ปัญหาของแพงบอกสบู่อุกลงแคะดูก็อันเล็กกว่าเดิม ชี้อผงซักฟอกบอกลงแคะดูผงน้อยกว่าเดิมอย่าทำ เรื่องที่ ๒ ที่ชัดเจนในไม่กี่วันนี้คือ ทฤษฎีเศษสตางค์ครับ ท่านนายกรัฐมนตรีไปพูดออกรายการวิทยุ บอกวันนี้ทฤษฎีเศษสตางค์แก้ปัญหาเศรษฐกิจ วันนี้ผมจะไม่ถามหรือครับ ท่านไม่ต้องอธิบายว่า มันแปลว่าอะไร คนไทยฟังมาหลายสิบปีแล้ว อดีตลูกพรรคท่าน พรรคประชาธิปัตย์เล่าให้ผมฟัง บอกท่านขึ้นเวทีไหนพูดเรื่องเศษสตางค์ทุกครั้งแหละครับ วันนี้ท่านพูดอีกสังคมก็สับสนไม่เข้าใจ ผมไม่ถามว่าแปลว่าอะไร เพราะว่าเดี๋ยวท่านก็ถูกมาอธิบายเป็นชั่วโมง แต่สิ่งที่ผมจะถามก็คือว่าวันนี้ท่านนายกรัฐมนตรีเสนอความคิดนี้เป็นสิบ ๆ ปีมาแล้ว เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว กำหนดนโยบายแล้ว ทฤษฎีเศษสตางค์ท่าน วันไหนแม่บ้านตื่นขึ้นมาของถูกรับ วันไหนกำหนดวันออกมาเลย กำหนดสินค้าเป็นประเภทออกมาเลย ซิมไปบ่นไปนี่พอทนครับ แต่บ่นไปไม่ทำอะไรผมว่าประชาชนก็จะทนไม่ได้ นี่คือประเด็นที่จะต้องหยิบยกขึ้นมาในสภานี้ ผมจึงเรียนท่านประธานว่าวันนี้เรามีนายกรัฐมนตรีที่กินข้าวแกง ครม. ก็ทำท่าว่าจะพาเหรดไปกินข้าวแกงกันหมด มีคนอื่นผมไม่ทราบนะ แต่คำถามผมคือเมื่อไรคนกินข้าวแกงชาวบ้านคนเดินดินของจะถูกลง เมื่อไรรายได้เขาจะลดจะเพิ่มขึ้น ๔ เท่า เมื่อไรรายจ่ายเขาจะลดลง ๔ เท่า วันนี้ขอทำหน้าที่แทนประชาชนคนไทยมาทวงสัญญาจากท่านหน่อย ลูกขึ้นให้ห้องอาจในสภานี้ครับ แล้วตอบคำถามทุกข้อให้ตรงประเด็น ผูกสัญญากับประชาชนเอาไว้ แล้วนั่นคือสิ่งที่

พวกเรานักการเมืองจะทำภารกิจได้สมกับที่ประชาชนให้ความไว้วางใจ เราพูดจนจบแล้ว รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องยังไม่มาเลยนะครับ กล้องถ่ายไว้ด้วย

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณอารีเพ็ญ

นายอารีเพ็ญ อุดรสินธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อารีเพ็ญ อุดรสินธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบสัดส่วน กลุ่มจังหวัดที่ ๘ พรรคพลังประชาชน ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมได้อ่านนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อสภาเมื่อวานนี้แล้ววันนี้เป็นการอภิปรายวันที่ ๒ วันนี้ทางพรรคพลังประชาชนได้แบ่งเวลาให้กับผู้ที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อภิปรายคนละ ๗ นาที แต่ผมขออนุญาตจากท่านประธานวิป (Whip) เมื่อกี้นี้จะขอใช้เวลาสัก ๑๐ นาที เพราะว่าสิ่งที่ยากจะพูดในวันนี้ถ้าใช้เวลาสั้น ๆ พูดไปขาดใจความทำให้ประชาชนไม่มีความเข้าใจก็ถือว่าเป็นการอภิปรายที่ไม่มีประโยชน์ วันนี้ผมอยากจะอภิปรายในแง่ของการสนับสนุนนโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งผมคิดว่าหลังจากนี้ไปก็จะมีอีกหลายท่านที่จะได้อภิปรายในเรื่องนี้อาจจะพูดเข้าไปในรายละเอียดอีกหลายเรื่องนะครับ ผมขอชื่นชมว่ารัฐบาลนี้ได้เอานโยบายจังหวัดชายแดนภาคใต้ขึ้นมาเป็นนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการภายใน ๑ ปีแรก ซึ่งถ้าเราอ่านนโยบายนี้ เขียนสั้น ๆ กะทัดรัด แต่ความหมายนั้นคลุมมากมายหลายประการทีเดียว อย่างเช่นนโยบายที่ ๘ นโยบายเกี่ยวกับการบริหารการจัดการที่ดี ๘.๒ กฎหมายและการยุติธรรม ซึ่งมา ๘.๒.๔ เรื่องเสริมสร้างความยุติธรรม

ในจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยมุ่งพัฒนากฎหมายและระบบงานยุติธรรมที่สอดคล้องกับพื้นที่ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น บังคับการใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ขจัดเงื่อนไขความไม่ยุติธรรมและพัฒนาระบบการพิสูจน์การกระทำผิดที่มีประสิทธิภาพ ผมอยากจะแยกเพื่อที่จะอภิปรายให้เห็นในภาพ เพื่อที่อยากจะให้ผู้ที่รับนโยบายไปสู่การปฏิบัติ และอยากจะให้พี่น้องประชาชนที่ได้ฟัง ได้คาดหวังว่าการอภิปรายในวันนี้จะหยิบยกเรื่องที่ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนมาพูดให้สภาฟังเพื่อถ่ายทอดไปยังทั่วประเทศ จาก ๘.๒.๔ ผมได้แยกออกมาเป็นประเด็น ๆ ดังนี้

เรื่องที่ ๑ พัฒนากฎหมายและระบบงานยุติธรรมที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นนี้ ซึ่งเราเป็นนักการเมืองมาหลายสิบปีชาวบ้านในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความต้องการเหลือเกินที่อยากจะมีศาลซารีอะห์ ซึ่งเป็นศาลศาสนาที่พิจารณาคดีมรดกและครอบครัวตามบทบัญญัติศาสนาอิสลาม ในนโยบายข้อนี้มันสามารถที่จะเสนอนโยบายเกี่ยวกับการที่ตั้งศาลซารีอะห์ขึ้นมาได้ ซึ่งอยากจะให้ท่านผู้ฟังที่อ่านแล้วอาจจะไม่เข้าใจแต่จะขยายความให้เข้าใจมากขึ้นนะครับ

เรื่องที่ ๒ บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เรื่องนี้เป็นเรื่องหัวใจสำคัญของการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งจากการศึกษาของคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์ที่รัฐบาลชุด ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ได้แต่งตั้งเมื่อปี ๒๕๔๘ ได้สรุปประเด็นสำคัญว่าความไม่ยุติธรรมนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นรุนแรงมากขึ้น การใช้บังคับอย่างเคร่งครัดนี้หมายความว่าอยากจะให้การใช้กฎหมายที่นั่นใช้ให้เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม ใช้ตามหลักนิติธรรม ใช้ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม เพราะว่าขณะนี้ต้องยอมรับว่ามีการละเมิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างมากมาย ซึ่งผมอยากจะให้ผู้ที่ปฏิบัติในขณะนี้ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายใดขอให้เราคำนึงถึงว่าขณะนี้เราอยู่ในระบอบประชาธิปไตยซึ่งยึดถือรัฐธรรมนูญ ถึงแม้ว่าจะเป็นกฎหมายที่สภา สสร. ที่ตั้งโดยคณะปฏิวัติตั้งขึ้นมา แต่ก็ถือว่ากติกาของบ้านเมืองที่ใช้อยู่ในขณะนี้ให้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเกี่ยวกับกฎหมาย

เรื่องที่ ๓ ขจัดเงื่อนไขความไม่ยุติธรรม เงื่อนไขของความไม่ยุติธรรมนี้แหละ ที่ให้เหตุการณ์มันบานปลาย เหตุการณ์มันรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมได้รับการร้องเรียนจากคณะองค์กฤษฎีหลายเรื่อง นับตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี ๒๕๔๙ หลังจกที่มีการปฏิวัติแล้ว ๑ เดือน จนถึงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ปีนี้มีคดีเกี่ยวกับการข่มขู่ ๓๐ กว่าราย ผู้ต้องหา ผู้ที่ต้องสงสัย ๓๐ กว่าราย ซึ่งเอกสารนี้ได้ทำเป็นหมวดเป็นหมู่ ผมอยากจะเสนอให้กับท่านประธานสภาเพื่อที่จะให้ท่านแจกไปยัง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี แจกให้กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แจกให้กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเกี่ยวข้อง ๓ กระทรวงนี้เพื่อรับไปพิจารณาตามความต้องการของคณะผู้ทำงาน เป็นผู้ที่ต้องการที่จะพิทักษ์สิทธิมนุษยชน อย่างเช่น มูลนิธิประสานวัฒนธรรม คณะทำงาน ยุติธรรมเพื่อสันติภาพ มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา สมาคมยุวมุสลิม แห่งประเทศไทย ศูนย์ทนายความมุสลิม คณะกรรมการรณรงค์เพื่อสิทธิมนุษยชน สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้เสนอต่อรัฐบาล ประเด็นปัญหากระบวนการยุติธรรม กับการแก้ไขปัญหาคาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้ยุติการข่มขู่ การข่มขู่ให้ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดและยึดหลักนิติธรรม เดียวผมจะส่งให้ท่านประธาน

เรื่องที่ ๔ พัฒนาระบบการพิสูจน์การกระทำผิดที่มีประสิทธิภาพ นี่ก็คือปัญหาที่กำลังประสบอยู่ในปัจจุบันเช่นกัน เพราะว่าขณะนี้เครื่องมือที่จะพิสูจน์การกระทำผิดของผู้ที่กระทำผิดนั้นรู้สึกว่ายังขาดประสิทธิภาพเท่าที่ควร อย่างเช่น เครื่องมือที่ใช้ตรวจเขม่าดินปืนหรือสารวัตถุระเบิดที่ติดกับผู้ที่ถูกสงสัยว่ากระทำผิดหลายรายว่าถูกเครื่องมือนี้สามารถที่จะทำให้เอาไปถูกสอบถามแล้วก็ถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว ๒-๓ วัน ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่ถูกนำไปควบคุมตัวนั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับที่กระทำผิด สิ่งเหล่านี้ผมถือว่าเป็นเรื่องของเครื่องมือที่เราจะไปพิสูจน์นั้น ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร -----

ท่านประธานที่เคารพ นี่ก็คือในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนซึ่งผมก็ได้รับการร้องเรียนมาจากเครือข่ายการเมืองภาคประชาชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งมีประมาณ ๓๐ เครือข่าย ได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาเช่นกัน แล้วผมจะเสนอหนังสือนี้ยังท่านประธานสภาเพื่อที่ท่านมอบให้กับนายกรัฐมนตรีเช่นกัน เพราะว่าผมจะพูดในรายละเอียดนั้นเวลาคงจะไม่ทัน ซึ่งผมอยากจะเรียนท่านประธานว่าการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นถ้าเราจะพูดใช้เวลาชั่วโมง ๒ ชั่วโมงหรือเป็นปีก็พูดไม่หมด แต่ผมอยากจะให้ข้อคิดว่าการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่จะให้มันครบวงจร รัฐบาลต้องยึดหลัก ๔ แนวทาง ๔ นโยบาย นโยบายที่ ๑ ท่านจะต้องทำอย่างไรเกี่ยวกับนโยบายการเมืองการปกครอง นโยบายที่ ๒ ในเรื่องของการศึกษา นโยบายที่ ๓ เรื่องของเศรษฐกิจ เรื่องปากเรื่องท้อง นโยบายที่ ๔ เรื่องการต่างประเทศ ซึ่ง ๔ นโยบายหลักนี้ถ้ารัฐบาลมีความมั่นคงแล้วก็มีเจตนารมณ์แน่วแน่ในการที่จะแก้ไขแล้วก็ที่จะทำให้ ๔ แนวทางนี้ให้ปรากฏเป็นรูปธรรม ผมเชื่อว่าการแก้ไขปัญหาในระยะยาว ตลอด ๔ ปีของรัฐบาลชุดนี้น่าที่จะทำให้เหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นคลี่คลายไปในทางที่ดีได้ อย่างเช่นการเมืองการปกครอง ต้องเข้าใจว่าปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้แท้จริงนั้นคือเรื่องการเมืองการปกครอง สมัยท่าน จอมพล ป. พิบูลสงคราม หลังจากที่มกบฏชุกฉวย ปี ๒๔๙๑ จอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อที่ต้องการศึกษาวางรูปแบบการปกครองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่เป็นที่น่าเสียดายนะครับ ท่านอยู่ไม่นานท่านก็ถูกโค่นล้มจนกระทั่งออกไปสู่ต่างประเทศ นั่นคือแนวคิดของจอมพล ป. ซึ่งใคร ๆ ก็คิดว่าท่านคือเผด็จการ แต่ท่านก็เริ่มที่จะเข้าใจในการที่จะแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ อันนี้เรื่องด้านการศึกษา นะครับ ท่านประธานครับ ขณะนี้การศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหา ใคร ๆ ก็มักจะปรามาสว่านักเรียนที่จบจากจังหวัดชายแดนภาคใต้หรือว่าคนที่นั่นมีความรู้ น้อย ปัญญาผู้อื่นไม่ได้ ผมอยากจะเรียนว่าแท้ที่จริงแล้วคนที่นั่นไม่ใช่ปัญญาเขาจะน้อยกว่าที่อื่น แต่ว่าเขาขาดโอกาส เขาขาดหลายสิ่งหลายอย่างที่จะทำให้เขานั้นพัฒนาด้านการศึกษาดีขึ้น ผมอยากจะให้ท่านเข้าใจในคำว่าจากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ตำแหน่งครูที่ขาดแคลน

หรือการศึกษาที่ยังไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของเขา ขณะนี้ท่านทราบใหม่ว่าในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีการศึกษาในระบบเอกชนสอนศาสนา มีเป็นร้อย ๆ โรงเรียนครบทั่วประเทศมีประมาณ ๕๕๐ กว่าโรง ผมอยากจะเรียนว่าในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีคนที่ยังเรียนที่นั่นส่วนใหญ่นั้นเขาเรียนในเรื่องศาสนาและสายสามัญ คนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ร้อยเปอร์เซ็นต์ในหมู่บ้านที่เป็นมุสลิม ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งโตเรียนออกสู่ต่างประเทศ ความใกล้ชิดกับสังคมเพื่อนร่วมชาติซึ่งต่างศาสนิกนั้นมีน้อยมาก ผมเองยังดีที่เกิดในเขตเทศบาล ครอบครัวยุ ๓ ครอบครัวยุที่อยู่ในเขตเทศบาลยังคลุกคลีกับคนต่างศาสนิกได้ ยังมีความรักความเข้าใจในฐานะที่เพื่อนร่วมชาติแม้จะต่างศาสนา แต่คนอีกร้อยกว่าเปอร์เซ็นต์ที่อยู่ตามหมู่บ้านชนบทเรียน ป. ๑ ถึง ป. ๖ เรียนกับมุสลิมล้วน ๆ จบ ป. ๖ ม. ๑ ถึง ม. ๖ ก็เรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามล้วน ๆ อีก จบ ม. ๖ ไปเรียนต่อต่างประเทศมีบ้างประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ คน แต่สิ่งที่ไม่ได้เรียนต่างประเทศมีเป็นหมื่น จบ ม. ๖ ของเอกชนสอนศาสนานั้นมีนับเป็นหมื่น คนที่สามารถเรียนต่อต่างประเทศมีประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน เพราะฉะนั้นคนอื่นเป็นหมื่นคนนี้เป็นสิ่งที่รัฐบาลจะต้องเอาใจใส่ จะต้องวางระบบการศึกษาอย่างไรที่จะให้คนเหล่านี้มีโอกาสที่จะศึกษาแล้วก็สามารถที่จะร่วมและเข้าใจกับพี่น้องผู้ที่เป็นเพื่อนต่างศาสนิกได้นะครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เกิน ๑๐ นาทีแล้วนะครับ

นายอารีเพ็ญ อุตรสินธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ๑๐ นาที
กว่าแล้วใช่ไหมครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : กว่าแล้วครับ

นายอารีเพ็ญ อุตรสินธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ขออนุญาต
อีก ๒ ประเด็นได้ไหมครับ เพื่อไม่ให้มันขาดตอน

ในเรื่องเศรษฐกิจอื่น ๆ นะครับว่า ขณะนี้นักลงทุนที่จะลงทุนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่มีใครกล้า ผมอยากจะเสนอแนะให้รัฐบาลนี้ให้รัฐวิสาหกิจของรัฐบาลไปลงทุนแทนแล้วก็สร้างงานที่นั่น เหมือนกับผมไปต่างประเทศ ไปดูงานหลายแห่งที่เขาพัฒนาเศรษฐกิจ เขาเอาภาครัฐมาลงทุนเพื่อให้พี่น้องประชาชนนั้นมีงานมีการทำนะครับ

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สถิติมา ๕๓/๓

ในเรื่องของต้นทุนในการผลิตสินค้า จังหวัดชายแดนภาคใต้ติดกับมาเลเซีย มาเลเซียมีน้ำมันเยอะ เป็นไปได้ไหมครับที่รัฐบาลจะได้ให้จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเขตปลอดภาษีน้ำมันนะครับ ผมให้ข้อคิดเห็นกับรัฐบาล

ในเรื่องการต่างประเทศ การต่างประเทศเราต้องมองถึงโออีซี (OEC) ประเทศมุสลิมซึ่งมี ๗๖ ประเทศ และต้องมองถึงประเทศมาเลเซียที่อยู่ใกล้ชิดกับประเทศไทยเรา ผมอยากจะทำให้เราศึกษา ๒ ส่วนของต่างประเทศนี้ให้มันละเอียดชัดเจน

ถ้าเราไม่ศึกษาให้ละเอียดต่อไปปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นมันจะเข้าไปสู่ระดับต่างประเทศไปสู่ระดับสากล เพราะฉะนั้นผมถึงอยากจะให้รัฐบาลชุดนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ท่านต้องทำความเข้าใจ ต้องเข้าใจฐานะความเป็นอยู่ ฐานะของรัฐบาลประเทศเพื่อนบ้านของเรา บางครั้งข้อจำกัดภายในการเมืองระหว่างของเขาเองจะมีปัญหาในการที่จะให้ความร่วมมือกับเรา เราต้องเข้าใจ เราอย่าไปเอาความคิดของคนที่เป็นเจ้าหน้าที่บางคนมักจะมีอะไรก็คาดว่าเป็นประเทศที่อยู่เบื้องหลังของการก่อการร้าย ผมอยากจะฝากไว้ในประเด็นสั้น ๆ เวลาที่เกินไปแล้วนะครับ ๕ นาที ก็ขอขอบคุณท่านประธานที่ได้อนุญาต ขอขอบคุณครับท่านประธาน

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณพรสิทธิ์ครับ

นายพรสิทธิ์ ศรีอรทัยกุล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม นายพรสิทธิ์ ศรีอรทัยกุล สนช. ทำหน้าที่วุฒิสภา ท่านประธานครับ เมื่อวานนี้ผมได้ฟัง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีแถลงนโยบายของรัฐบาล มีหลาย ๆ เรื่องที่ผมได้ฟังแล้วก็รู้สึกดีใจที่ได้ให้ความสนใจนโยบายเกี่ยวกับเรื่องพัฒนาบุคลากรทรัพยากรบุคคลแล้วก็เกี่ยวกับเรื่องของการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและสุขภาพด้านที่อยู่อาศัย แล้วก็องค์ความรู้ต่าง ๆ ที่จะให้กับทรัพยากรมนุษย์ตลอดจนขยายโอกาสที่จะให้ประชาชนได้เข้าถึงแหล่งทุนเกี่ยวกับเรื่องของการพัฒนาทางการศึกษา อาชีพ แม้กระทั่งพูดถึงเรื่องของการสนับสนุนเอสเอ็มแอลแล้วก็ยังมีนโยบายต่างประเทศเรื่องการเงินแล้วก็การคลัง แล้วก็ยังสร้างสรรค์ถึงเกี่ยวกับเรื่องการดูแลเรื่องค่าเงินบาทเพื่อให้นักลงทุนต่าง ๆ ได้เกิดความมั่นใจในการลงทุนและทำธุรกิจการค้าด้านการผลิตก็ยังพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องของการจะสนับสนุนให้ผลิตสินค้าที่มีคุณค่ามากขึ้น แล้วก็การตลาดก็จะหาแหล่งตลาดใหม่ ๆ มากมาย แต่หลังจากที่ผมได้รับใช้ สนช. มาปีเศษ ๆ แล้วในฐานะที่อยู่ในกรรมาธิการการพาณิชย์ได้รับมอบหมายให้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของอุปสรรคและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องของการทำการค้า หลังจากการศึกษา มา ๑ ปีเศษ ๆ นั้นก็ได้มีการประชุมกันหลายครั้งแล้วก็รวบรวมปัญหามากมาย สิ่งที่สามารถทำได้ลุล่วงไปก็มี ยังไม่ลุล่วงไปก็มีนะครับ ประเด็นสำคัญที่ผมเป็นห่วงมาก

๑๑๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พัชรี ๕๔/๒

ก็คือเรื่องของนโยบายต่าง ๆ นั้น เมื่อเรานำไปสู่ภาคปฏิบัติก็จะเกิดประเด็นปัญหาเกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่นสิ่งที่สำคัญๆ นั้นเกี่ยวกับเรื่องของการวางแผนตั้งแต่ระบบจากทางหนึ่ง ไปอีกทางหนึ่ง หรือต้นน้ำสู่ปลายน้ำนั้นบางเรื่องก็ต้องอาศัยหลายกระทรวงหลายหน่วยงานด้วยกันที่จะต้องบูรณาการในการที่จะทำให้เกิดขึ้น แผนงานต่าง ๆ ที่วางไว้จะไม่สัมฤทธิ์ผล ถ้าไม่ได้รับความร่วมมือ และจากประสบการณ์นั้นที่ทำงานมาใน ๑ ปี แล้วได้เกิดการแลกเปลี่ยนกับผู้บริหารระดับสูง ก็เข้าใจว่าถ้ามีโอกาสเข้าใจและผู้นำที่ดีในแต่ละองค์กรเข้าใจสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นแล้วก็ทำได้สัมฤทธิ์ผล สิ่งหนึ่งที่ผมได้ศึกษาและดูแล้วนั้น เรื่องของสภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่มีการวางแผนการพัฒนาประเทศชาติ ก็มีมากพอสมควร แต่มีเรื่องหนึ่งที่กำลังอ่านดูแล้วก็มีความประทับใจ แล้วก็เห็นว่า ยังไม่สามารถหาเจ้าภาพได้ หรือผู้ที่จะดำเนินตรงนี้ได้ก็คือเรื่องของการค้า การขาย การค้านี้เราพูดกันมากพอสมควร เพราะก็เป็นปัจจัยสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของเศรษฐกิจ โดยส่วนตัวแล้วก็อยู่ในสายอาชีพการค้ามาตลอด แล้วก็รู้ว่าปัญหาต่างๆ พวกนั้น จะเกิดขึ้นถ้าเราไม่มีการบูรณาการ โลกเรานี้เปลี่ยนแปลงไปมาก วิธีการ กฎเกณฑ์ ที่เขียนไว้ก็จำเป็น -----

สำหรับการค้าที่ผมกำลังจะกล่าวถึงนั้น คือเรื่องของหัวข้อที่บอกว่าเรื่องอำนวยความสะดวกในการค้า คำว่า อำนวยความสะดวกในการค้าหมายถึงเรื่องอะไรครับ หมายถึงเรื่องกฎระเบียบหรือวิธีการปฏิบัติหรือในสิ่งต่าง ๆ พวกนี้คืออำนวยความสะดวกต่อการค้าระหว่างประเทศ ในประเทศ ต่อพ่อค้าต่าง ๆ หรือหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน กฎเกณฑ์ที่จะเขียนขึ้นมาต่าง ๆ เหล่านี้ให้เกิดความสะดวก เพื่อเป็นการลดต้นทุนอย่างที่ผมกำลังศึกษาอยู่นั้นคือเรื่องที่เขาเขียนกันพูดกันเยอะ เรื่องต้นทุนทางโลจิสติกส์ โลจิสติกส์นั้นเราพูดกันมาก ที่นี้โลจิสติกส์เมื่อวานนี้ผมก็มีโอกาสได้ฟังท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ได้อภิปรายหลาย ๆ เรื่อง เกี่ยวกับเรื่องของโลจิสติกส์ โลจิสติกส์ในความหมายนี้มันมีหลาย ๆ อย่าง โลจิสติกส์เรื่องของการท่องเที่ยว โลจิสติกส์เรื่องการค้า เรื่องการขนส่งต่าง ๆ พวกนี้มันก็คือโลจิสติกส์อย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นดูจากจีดีพีของเราเมื่อปีที่แล้วก็ออกมาเกือบ ๘ ล้านล้านบาท ๘ ล้านล้านบาทนั้น ๒๓ เปอร์เซ็นต์ ๑.๘ ล้านล้านบาทใช้ในกิจกรรมของโลจิสติกส์ แต่แน่นอนก็แบ่งออกมาเป็น ๓ ส่วนใหญ่ ๆ เรื่องของการขนส่ง เรื่องของการบริหารจัดการ รูปแบบของการบริหารนั้น ก็เกี่ยวกับเรื่องเปเปอร์ (Paper) ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในการใช้นั้น ถ้าเราคิดจริง ๆ แล้วออกมาเป็นเกือบ ๔ เปอร์เซ็นต์ เท่ากับเกือบ ๓ แสนล้านบาท พวกนี้ก็เป็นตัวเลขที่ใหญ่มากแล้วก็ต้นทุนอย่างหนึ่งที่ทำให้เราความสามารถในการแข่งขันการค้ากับต่างประเทศ เราสามารถทำได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งเหล่านี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นผมใคร่ขอฝากจากการศึกษาของผมนั้น แล้วก็ทำได้ทำสรุปเล่มส่งทางสภาไปแล้ว แล้วก็หวังเป็นอย่างยิ่งที่คณะรัฐบาลชุดใหม่นี้กระผมมีความเชื่อมั่นต่อการที่เขียนนโยบายออกมา อ่านดูแล้วคิดว่าคงจะทำได้ ถ้าเกิดความประสานร่วมมือ แล้วก็กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เขียนไว้ก็สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ ยกตัวอย่างที่ผมประสบระหว่างที่ทำงานนั้นก็คือ อย่างเป็นต้นว่า อุตสาหกรรมของการส่งออกของประเทศไทย เดิมที่เราส่งกิ่งวัตถุออกไปหรือเป็นวัตถุออกไปเฉย ๆ ซึ่งขณะนี้นักธุรกิจไทยได้พัฒนาในการส่งออกไปนั้นเกี่ยวกับเรื่องของสำเร็จรูปที่สามารถขึ้นสู่ห้างได้เลย เพราะฉะนั้นการขึ้นสู่ห้างได้เลยนั้น ถ้าเรายกตัวอย่าง ซึ่งผมเคยยกตัวอย่างในสภาแห่งนี้ เมื่อคราวที่แล้วโดยการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องของบาร์บีคิว (Barbecue)

ไม้บาร์บีคิว ๑ ชิ้นนี้ องค์ประกอบก็มีเกี่ยวกับเรื่องของเนื้อสัตว์ เนื้อกุ้ง ผัก ผลไม้ ไม้ที่เสียบอยู่ ท่านเข้าใจไหมครับว่ากว่าจะขออนุญาตในการส่งออกได้นั้นอาจจะต้องใช้เวลาเป็นอาทิตย์ เป็นเดือนเพื่อจะขอผ่านหลายกระทรวง แม้กระทั่งกระทรวงเดียวกันเองก็ยังคงต้องใช้กระดาษ ในการที่จะขออนุญาตนั้นก็ใช้เวลามาก สิ่งเหล่านี้เป็นต้นทุนในการค้า ถ้าเกิดเราจะส่งเสริม การค้าส่งออกแล้ว เราจำเป็นที่จะต้องพัฒนาในเรื่องกฎระเบียบเหล่านี้ให้เกิดความสะดวก ก็หวังเป็นอย่างยิ่งที่การศึกษาของผมที่ทำไว้ ๑ ปีเศษ ๆ นั้น แล้วผมก็เชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ ก็สะท้อนภาพเห็นถึงเรื่องของการวางแผน สิ่งใดที่วางแผนที่ดีนั้นแต่เมื่อนำไปปฏิบัติแล้ว ติดด้วยกฎเกณฑ์อื่น ๆ นั้น และหลาย ๆ ครั้งถ้าเป็นพระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องให้ สมาชิกสภาเป็นผู้กลั่นกรอง แต่ถ้าเป็นกฎระเบียบนั้นผมเชื่อว่าจะสามารถที่จะแก้ไข ในกระทรวงต่าง ๆ ได้อย่างเป็นต้นว่า เรื่องของการขนส่งคอนเทนเนอร์ (Container) ซึ่งความจริงแล้วตู้คอนเทนเนอร์นี้ประเทศไทยก็ไม่ได้ผลิต ก็ผลิตมาจากต่างประเทศ แล้วทั่วโลกเขาใช้ลักษณะสแตนดาร์ด (Standard) เดียวกัน แต่มันจะต่างกันตรงที่ว่า ความสูงจากที่เรากำหนดไว้ทางพระราชบัญญัติการจราจร เรากำหนดไว้เท่าไรก็อยู่ที่ แต่ละประเทศเขาจะกำหนดกัน แต่ตุนั้นสูงเกือบเท่ากัน ๒.๔๐ เมตร หรือ ๒.๗๐ เมตร แล้วแต่สินค้าที่จะบรรจุ แต่อยู่ที่คัสซี่ (Chassis) ของรถ ความสูงของรถที่เป็นคัสซี่ ที่จะใส่ตู้ขึ้นไปก็วัดจากพื้นแล้ว ตามกฎหมายกำหนดไว้ ๔.๒ เมตร ซึ่งดูคัสซี่แล้ว มันสูงกว่าปกติ เมื่อการวัดนี้บางครั้งเราใส่ตู้ของ ๒.๗ เมตรขึ้นไปก็เกินความสูงไป -----

ผมเห็นรัฐบาลเขียนว่า อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุน ก็มีรถยนต์อยู่ด้วย ในนั้นที่ผมอ่านดู แต่ไปอ่านแล้วก็ไปติดขัดที่เรากำลังทำเรื่องอยู่เหมือนกัน บังเอิญเวลาหมดเสียก่อน แต่ก็เขียนเรื่องเป็นข้อสังเกตเอาไว้ที่จะให้รัฐบาลลองศึกษาดูว่าถ้าเพื่อเราสนับสนุนรถยนต์ส่งออกนี้ ลองคิดดูนะครับ รถยนต์ที่ถูกขนถ่ายจากโรงงานไปสู่ท่าเรือมันถ้าวัดความสูงแล้วมันสูงแค่ไหน สูงเกินนะครับ พวกเหล่านี้ผิดกฎหมาย ถ้าเพื่อสมมุติว่าจะแก้ไขได้เรื่องนี้มันก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกได้ ผมคงใช้เวลาของผม ๒๐ นาทีนี้ ผมขออนุญาตใช้ ๑๐ นาที เพราะว่าสิ่งที่ผมพูดนั้นก็อย่างที่ได้อ่านไว้ว่า ไม่ว่าจะอะไรก็ตามแต่ ถ้าการทำงานแล้วเขียนกฎเขียนเกณฑ์ไว้ดี แต่ถ้าเอาไป อิมพลีเมนต์ (Implement) แล้วไม่สามารถเกิดความร่วมมือประสานความเชื่อมโยงระหว่างกระทรวงต่าง ๆ นั้นแล้วผมก็เชื่อว่าสิ่งที่เขียนไว้ก็คงจะเกิดความลำบาก ขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณอภิวัฒน์ เงินหมื่น

นายอภิวัฒน์ เงินหมื่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อำนาจเจริญ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายอภิวัฒน์ เงินหมื่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอำนาจเจริญ พรรคประชาธิปัตย์ สำหรับนโยบายทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐบาลที่แถลงมา สำคัญโดยสรุปคือ

ข้อที่ ๑ พัฒนาโครงข่ายสื่อสารความเร็วสูง

ข้อที่ ๒ พัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์และบุคลากรคอมพิวเตอร์

ข้อที่ ๓ พัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์และระบบจีไอเอส (GIS)

และเทคโนโลยีอวกาศ

สำหรับนโยบายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงปรัชญาและแก่นความคิดของรัฐบาลชุดนี้หลายประการ กล่าวคือ

ประการแรก ไม่มีอะไรใหม่ รัฐบาลชุดนี้เลือกที่จะเป็นผู้ตามมากกว่าที่จะเป็นผู้นำ เพราะการพัฒนาโครงข่ายสื่อสารความเร็วสูงก็ดี การพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์และบุคลากรก็ดี หรือรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่รัฐบาลชุดก่อน ๆ ได้ดำเนินการมาแล้วทั้งสิ้น สิ่งใหม่มีเพียงข้อเดียวคือ เทคโนโลยีอวกาศ

แต่ไม่แน่ใจว่าประเทศไทยพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศแข่งขันกับต่างประเทศได้มากน้อยแค่ไหน และจะเป็นประโยชน์ต่อประชากรมากน้อยแค่ไหน ข้อสำคัญคือการพัฒนาที่ผ่านมาล้วนแต่มีปัญหา โดยเฉพาะการแย่งชิงสัมปทานและผลประโยชน์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ และวาระซ่อนเร้นในการดำเนินนโยบายไม่แน่ใจว่ารัฐบาลชุดนี้ประเมินผลและหาแนวทางแก้ปัญหาอย่างไร อาทิ เช่น ระบบจีไอเอสของท้องถิ่นที่มีการจ้างเหมาราคาแพง การหักเปอร์เซ็นต์กันมากและการตรวจรับงานกันไปโดยที่มีประสิทธิภาพการทำงานน้อยมาก ท้องถิ่นต่าง ๆ ในปัจจุบันล้วนแล้วแต่มีระบบจีไอเอส แต่ใช้งานได้ไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้

ประการที่ ๒ นอกจากรัฐบาลไม่ได้คิดนวัตกรรมใหม่แล้ว รัฐบาลยังมุ่งมองแต่เฉพาะการรวมศูนย์อำนาจของภาครัฐ ในแนวนโยบายของรัฐบาลไม่มีคำว่าเอกชนหรือท้องถิ่นหรือภาคอื่น ทั้งที่นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศจะไม่มีวันพัฒนาได้หากไม่มีหุ้นส่วนในภาคอื่นเลย โดยเฉพาะความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันนั้น ล้วนแล้วแต่เกิดจากภาคเอกชนในต่างประเทศโดยทั้งสิ้น ยิ่งเอกชนในประเทศไทยนั้น มีปัญหาว่าจะทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดการริเริ่มและการพัฒนานวัตกรรมที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย ไม่ใช่ปล่อยให้ประเทศไทยทั้งประเทศทำหน้าที่เป็นเพียงนายหน้า นำเข้าเทคโนโลยีและเอามาขายต่อ ข้อสำคัญคือการขายยังมีการหักเปอร์เซ็นต์หลาย ๆ ขั้นตอน รับซ้อน ทุกชั้นล้วนมีเงินงบประมาณของรัฐบาลหล่นหาย อย่างเช่นกรณี ซีทีเอ็กซ์ ๙๐๐๐ (CTX ๙๐๐๐) เป็นต้น

ประการที่ ๓ หัวใจของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ที่พีเพิล แวร์ (People ware) แต่รัฐบาลไม่ได้พูดถึงการพัฒนาคนเลย กล่าวสั้น ๆ คือการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพได้มาตรฐานและสอดคล้องกับความต้องการของตลาด ซึ่งแทนที่จะเป็นการรับใช้สังคม รับใช้ประเทศ หรือตอบสนองต่อความต้องการการพัฒนาระบบสารสนเทศในภาครัฐ กลับเขียนว่า สอดคล้องกับความต้องการของตลาด -----

ทั้งที่ความจริงแล้วตลาดเจริญไปมากแต่บุคลากรในภาครัฐและกฎหมายเท่านั้นที่ยังตามไม่ทันต้องไล่ตามความเจริญของตลาด เช่น กรณีความล้มเหลวของระบบโครงข่ายสายตรวจวิทยุตำรวจของสำนักงานตำรวจที่ขาดบุคลากรที่มีความรู้และความชำนาญหรือความล้มเหลวของระบบบัญชี ๓ มิติ ที่เรียกว่า จีเอฟเอ็มไอเอส (GFMS) ซึ่งมีงานวิจัยมากมายระบุว่าคลังจังหวัดมีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องระบบบัญชีนี้จริง ๆ ในจังหวัดเพียง ๒ - ๓ คน และส่วนใหญ่เป็นการรู้ระดับพื้นผิว นอกจากนี้รัฐบาลยังขาดแนวนโยบายที่จะพัฒนาและส่งเสริมมหาวิทยาลัยให้เป็นผู้นำทางเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างแท้จริง สภาพปัจจุบันจึงอาศัยการเรียนซอฟต์แวร์ (Software) จากต่างประเทศ รัฐบาลจึงให้มหาวิทยาลัยและแหล่งผลิตบัณฑิตทางการศึกษามีความรู้เพียงขั้นพื้นฐานและป้อนเข้าสู่ตลาดและอุตสาหกรรมแต่ขาดการวิจัยและการพัฒนาขั้นสูง

ประการที่ ๔ รัฐบาลไม่ได้พูดถึงนโยบายและการส่งเสริมเทคโนโลยีสารสนเทศที่ก้าวหน้า อาทิเช่น ระบบอิเล็กทรอนิกส์ รัฐบาลในปัจจุบันนี้พัฒนาไปไกลถึงขั้นบูรณาการและเอาระบบบริการภาคเอกชนมาไว้ด้วยกัน รวมถึงการใช้ออกเสียงและแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นประชาธิปไตยทางตรง เช่น ระบบอีดีโมแครซี (e-Democracy) ของญี่ปุ่นหรือระบบอีอีเล็กทรอนิกส์ (e-Electronics) ของเยอรมันที่นำเอาอิเล็กทรอนิกส์ เข้าไปบริหารท้องถิ่นและเชื่อมความสัมพันธ์กับชุมชน รัฐบาลเพียงแต่พูดถึงการขยายเครือข่ายความเร็วสูงซึ่งเป็นแนวนโยบายพื้น ๆ และเป็นสิ่งที่ทำอยู่แล้ว

ประการสุดท้าย รัฐบาลไม่ได้พูดถึงการกระจายทางอำนาจทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของระบบการปกครองสมัยใหม่ เพราะจะทำให้การกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นเกิดขึ้นเป็นรูปธรรมได้ เนื่องจากการกระจายอำนาจทางอิเล็กทรอนิกส์จะสนับสนุนให้เกิดการกระจายอำนาจทางการคลัง และการกระจายอำนาจด้านข้อมูลข่าวสาร การตัดสินใจและการบริหารงานในระดับท้องถิ่น และการพัฒนาสังคมท้องถิ่นให้มีความรู้ นอกจากนี้แล้วรัฐบาลยังไม่ได้กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นแนวทางการพัฒนาประเทศไทยไปสู่สังคมความรู้ได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการกำหนดนโยบายจากระดับล่าง

ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ รัฐบาลไม่ได้พูดเลยแม้แต่หน่อยว่า เมื่อสังคมและสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปนั้น นโยบายทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ จะเปลี่ยนไปได้อย่างไร เพราะโดยข้อเท็จจริงนั้นนโยบายสารสนเทศมีการแข่งขันที่ รวดเร็วมาก แต่รัฐบาลมักจะคิดเป็นสูตรสำเร็จนั้นคือการติดอินเทอร์เน็ตหมู่บ้าน การซื้อ คอมพิวเตอร์แจก หรือการซื้อโน้ตบุ๊ก (Notebook) แจกนักเรียน ซึ่งเป็นเพียงการแก้ไข ปัญหาในระยะสั้น ส่วนในระยะยาวแล้วก็จะไม่สามารถทำให้การพัฒนาทางด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทยดำเนินไปสู่ความเจริญอย่างแท้จริง นั่นคือสิ่งที่ ผมอยากจะฝากไว้สำหรับรัฐบาล โดยสรุปแล้วผมขอตั้งข้อสังเกตว่านโยบายทางด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐบาลแล้วนอกจากไม่ได้มีการคิดอะไรใหม่ ๆ ยังเป็นการเอา เทคโนโลยีที่ล้าหลังมาใช้ซึ่งจะไม่สามารถก่อให้เกิดความเจริญที่ยั่งยืน และโดยเฉพาะ กระผมซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรของจังหวัดอีสานและทางภาคอีสานแล้วแทบจะไม่ได้รับ ประโยชน์จากนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐบาลเลย ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายยงยุทธ ตียะไพรัช ประธานรัฐสภา ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณครับ ต่อไปในส่วนของ สนช. นะครับ ท่านทวี สุรฤทธิกุล สนช. เชิญครับ

นายทวี สุรฤทธิกุล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพ กระผม ทวี สุรฤทธิกุล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ รักษาการในฐานะสมาชิก วุฒิสภา ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภาในวันนี้ ก่อนอื่นผมต้องขอกราบเรียนว่าในเรื่อง -----

การที่จะมาอภิปรายในวันนี้ ทาง สนช. ได้รับมอบหมายให้เสนอแนะ แล้วก็ดำเนินการในเรื่องของข้อเสนอแนะที่เป็นกลางแล้วก็สร้างสรรค์ ผมอยากจะเพิ่มเติมไปด้วยว่าให้มีการจรรโลงประชาธิปไตยแล้วเราก็จะพูดกันด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งก็จะช่วยส่งเสริมในระบอบรัฐสภาของเราให้ดียิ่งขึ้น ประเด็นที่กระผมจะมานำเสนอเป็นข้อเสนอแนะให้แก่วุฒิสภานั้นก็อยู่ในหมวด ๘ ในเรื่องนโยบายการบริหารจัดการที่ดี โดยจะเน้นในเรื่องของข้อ ๘.๑.๒ ไปจนกระทั่งถึงข้อ ๘.๑.๕ ในสาระทั้งหมดนั้นกระผมก็ขอกราบเรียนว่า อาจจะเป็นการสอนหนังสือสังฆราช ซึ่งทางรัฐบาลก็คงจะรู้ดีและคงจะทำหน้าที่นั้นไปได้ด้วยดีอยู่แล้ว แต่ในส่วนที่อยากจะมานำเสนอแนะ ซึ่งจะขอแยกแยะเป็น ๔ ประเด็นนั้นก็จะมีในเรื่องหลัก ๆ อยู่ด้วยกันดังนี้

ประเด็นแรก ในเรื่องของนโยบาย อยากจะชื่นชมว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหมวด ๘ ที่ทางรัฐบาลพูดถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งก็รวมถึงการพัฒนาคุณภาพในการทำงานของข้าราชการด้วยนั้น คำกล่าวหรือนโยบายที่ออกมานั้นอาจจะดูเหมือนเป็นน้ำทิพย์ที่ชโลมใจให้กับข้าราชการเป็นอย่างมาก แต่ก็อยากจะกราบเรียนว่าในส่วนนี้จะต้องเป็นน้ำทิพย์ที่มีผลอย่างจริงจัง อย่าให้กลายเป็นน้ำกรดที่ส่งผลในทางกีดก๊อมนให้เกิดความเสียหายต่อระบบราชการ โดยเฉพาะการให้ความหวังที่อาจจะไม่เป็นจริงได้ ที่ผ่านมามีข้อเสนอแนะว่าข้าราชการได้รับใช้นักการเมืองหรือรัฐบาลนี้มาเป็นอย่างดี อย่างจะเห็นได้ว่าในส่วนของการข้าราชการจำนวนมาก โดยเฉพาะข้าราชการระดับบริหารขณะนี้ก็มีความวิตกกังวล โดยเฉพาะในเรื่องของคดีความที่ถูกเข้าไปเกี่ยวข้อง ช้องแวงอยู่ในข่ายของการทุจริตคอร์รัปชันในหลาย ๆ เรื่อง จากการตรวจสอบของ คตส. เหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เราจะทำอย่างไร รัฐบาลจะทำอย่างไรในการที่จะดำเนินการในการที่จะใช้หรือให้ข้าราชการนั้นนำนโยบายปฏิบัติ จะต้องมีความระมัดระวังในการที่จะมอบหมายนโยบาย กระผมเข้าใจว่าในปัจจุบันนี้ข้าราชการมีความเฉลียวฉลาด มีความรอบรู้ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น มีบทเรียนในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น อยากจะเห็นรัฐบาลในการที่ทำหน้าที่เหล่านี้ด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม มอบหมายนโยบายด้วยความจริงใจ แล้วก็ดำเนินการในการที่จะพิจารณาความดีความชอบอย่างตรงไปตรงมา มิใช่มี

๑๒๐

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กุลนิษฐ์ ๕๘/๒

การเลือกที่รักมักที่ชัง หรือดำเนินการเฉพาะแก่คนที่สนองต่อนโยบายของรัฐบาล แล้วก็ให้ความดีความชอบแก่คนเหล่านั้นเท่านั้น กระผมอยากจะชี้ให้เห็นว่าที่ผ่านมาข้าราชการในกลุ่มระดับล่างที่กำลังจะไต่เต้าขึ้นไประดับบนนั้นก็มีความเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในเรื่องของการประเมินผลงาน ในเรื่องของการที่จะขึ้นไปสู่ตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้ก็มีระบบระเบียบของ กพร. ในการที่จะเข้าไปควบคุมกำกับตรงนั้น รวมทั้งในเรื่องการประเมินหน่วยงานของรัฐบาลด้วย เป็นภาระกับหน่วยงานราชการแล้วก็ตัวบุคลากรของราชการเหลือเกินในการที่จะต้องประเมินผลงานขึ้นไปสู่ตำแหน่งต่าง ๆ รวมทั้งประเมินผลงานของหน่วยงานเพื่อที่จะรักษาองค์กรนั้นให้อยู่รอด เป็นภาระที่มีความเป็นกังวลจนกระทั่งเข้าไปในส่วนของการประจำ ที่ทำให้เกิดภาระในงานประจำขึ้นมาเป็นจำนวนมาก ตรงนี้ก็อยากจะให้รัฐบาลได้นำไปพิจารณาเพื่อไม่ให้เกิดแรงบีบคั้นหรือก่อภาระทุกข์ทรมานให้กับข้าราชการมาก กระบวนการในการประเมินนโยบายหรือการทำงานของข้าราชการนั้น -----

น่าจะมีวิธีการอื่น ๆ เข้ามาประกอบ เช่น ในยุคใหม่นั้นเราใช้การบริหารราชการแบบประชาชนมีส่วนร่วม น่าจะมีการรับฟังหรือนำผลความคิดเห็นของประชาชนเข้ามา ร่วมประเมินด้วย อย่างนี้เป็นต้น

ประเด็นที่ ๒ กระผมเข้าใจว่าในคณะรัฐบาลมีรัฐมนตรีจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นคนหน้าใหม่แต่จะต้องมาดำเนินนโยบายในนโยบายเดิม ๆ หรือจะเรียกว่าเป็น สมองลูกเก่าซึ่งมีการปลูกฝังไว้ในนโยบายที่มีแต่เดิมอาจจะมาขยายต่อ กระผมเอง ได้วิพากษ์วิจารณ์นโยบายออกไปทางสื่อบ้างว่าเป็นนโยบายที่ดีแล้วก็เห็นด้วยว่า การขยายต่อนโยบายบางอย่างนั้นก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ แต่อย่างไรก็ตามอยากจะทำให้ ความคิดเห็นเป็นข้อเสนอแนะในประเด็นนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติราชการของ ข้าราชการเช่นเดียวกัน รัฐบาลจะต้องให้ความสำคัญกับการบริหารงานอย่างมีส่วนร่วม จากการที่ปรึกษาหารือกับข้าราชการอย่างรอบคอบพร้อมกับร่วมกับประชาชนในการที่จะ ดำเนินนโยบายต่าง ๆ เข้าใจว่าทุกท่านก็ได้ศึกษาในเรื่องของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่งมี บทบัญญัติในเรื่องการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ซึ่งตรงนี้เป็นการบริหารแนวใหม่ที่ รัฐบาลควรจะทำให้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามการบริหารงานของรัฐบาลนั้น จะต้องมีการระมัดระวังอยู่ใน ๒-๓ เรื่อง ผมอยากยกตัวอย่างว่าเมื่อนโยบายของรัฐบาล มอบหมายไปแล้วอาจจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากทางราชการในการที่อาจจะสนอง รวมทั้ง เสนอกลับมาซึ่งความคิดเห็นในประสบการณ์ของการทำหน้าที่สมาชิกสภานิติบัญญัติ แห่งชาตินั้น ผมเห็นว่าในเรื่องของการออกกฎหมายบางเรื่องมีการครอบงำทางความคิด ของระบบราชการเข้ามาในรัฐบาลค่อนข้างมาก อย่างเช่นตอนที่เราไม่แน่ใจในเรื่องของ ระบบการค้าระหว่างประเทศที่อยู่ระหว่างการค้าเสรีกับการปกป้องความเข้มแข็ง ของการค้าในประเทศอย่างในเรื่องของโมเดิร์นเทรด (Modern trade) กับโชห่วย ซึ่งตรงนี้ ละครั้นในการพิจารณากฎหมายของรัฐบาลเองโดยกระทรวงพาณิชย์ได้นำเสนอประเด็น ซึ่งในความเห็นส่วนตัวของกระผมนั้นมองว่าเป็นเรื่องที่ขัดต่อหลักการการค้าเสรี แล้วนอกจากนั้นยังเป็นเรื่องของการที่พยายามจะดึงประเทศไทยเข้าไปสู่ในระบบล้าหลัง หรือในเรื่องที่ ๒ ก็คือในเรื่องนโยบายประชานิยม กระผมอยากจะเรียนถามรัฐบาล

๑๒๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ณัฐวัฒน์ ๕๙/๒

ผ่านท่านประธานไปครับว่า ในการบริหารนโยบายทั้งหลายของด้านประชานิยมนี้จะมีวิธีการในการบริหารจัดการอย่างไร มีแง่คิดอย่างไรครับ ในเรื่องของการบริหารนโยบายประชานิยมนี้จะต้องระลึกว่าอาจจะมี การดำเนินการในการจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานในการขับเคลื่อนนโยบายเหล่านี้ออกมาเป็นพิเศษอย่างนี้ก็เป็นไปได้ หรือแม้กระทั่งจะมีการดำเนินการในการจัดวางนโยบายนี้กระจายไปในกลุ่ม กระจายไปในพวกที่มีการจัดแจงแต่งตั้งกันไว้แล้วก็อาจจะเป็นได้ กระผมเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ล่อแหลม เป็นเรื่องที่ต้องไปในลักษณะของการที่จะทำให้นโยบายนี้บิดเบือนไป คงจะไม่ใช้ประชานิยมแล้วครับ แต่ก็คงจะเป็นในเรื่องรัฐบาลนิยมเพื่อให้รัฐบาลนั้นได้ประโยชน์ เป็นอย่างมากเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน มีอีกเรื่องหนึ่งในเรื่องของระบบราชการกับนโยบายรัฐบาล กระผมอยากจะพูดถึงหน่วยงานที่สำคัญเป็นต้นน้ำลำธารของระบบยุติธรรมอย่างตำรวจ ซึ่งเมื่อเข้านี้ต้องขอประทานโทษที่จะเอ่ยนามก็คือท่านอาจารย์สังคิดได้กล่าวไปบางส่วน กระผมเห็นว่าในเรื่องของตำรวจนั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลทั้งหลายพยายามจะใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก แต่เมื่อในสมัยรัฐบาลที่ผ่านมาพยายามที่จะแยก -----

๑๒๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ดวงใจ ๖๐/๑

ประโยชน์ของการเมืองออกจากประโยชน์ของตำรวจ ก็ปรากฏว่าถูกตำรวจนั้นเองคัดค้าน แล้วก็กลายเป็นประเด็นที่ยืดเยื้อไม่สามารถเสนอกฎหมายให้สำเร็จลุล่วงไปได้ทุกขั้นตอน อีกส่วนหนึ่งก็คือในเรื่องของกรมสอบสวนคดีพิเศษดีเอสไอ (DSI) กระผมเคยได้รับความกรุณาจากท่านอดีตรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมในรัฐบาลชุดก่อนโน้นให้เข้าไปเป็นคณะกรรมการคดีพิเศษ สมัยนั้นคดี มีประมาณ ๒๒๐ คดีสามารถสำเร็จไปได้ราว ๑๔-๑๕ คดี ปัจจุบันมีคดีไม่น่าจะต่ำกว่า ๓๐๐-๔๐๐ คดีแล้วที่รับเป็นคดีพิเศษ ตรงนี้ก็ไม่ทราบว่าได้ดำเนินการเป็นรูปธรรมสำเร็จไปอย่างไร น่าเป็นห่วงครับ องค์การนี้ตั้งขึ้นมาหวังว่าจะสร้างความยุติธรรมให้ในคดีใหญ่ ๆ คดีนักการเมือง คดีผู้มีอิทธิพล คดีที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของประชาชนจำนวนมาก เงินเป็นหลายร้อยล้านบาท สิบล้านบาท ที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่ว่ากลายเป็นความอืดอาดล่าช้า เป็นองค์กระบวนราชการขนาดใหญ่ขึ้นมาซึ่งน่าเป็นห่วง

เรื่องต่อไปก็คือ ในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมของข้าราชการ กระผมอยากจะกราบเรียนว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของแม่ปูกับลูกปู เป็นเรื่องที่น่าจะเริ่มต้นจากทางฝ่ายการเมืองที่จะต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย เพราะฉะนั้นกระผมได้ทราบจากท่านนายกรัฐมนตรีที่ได้กล่าวในการแถลงนโยบายว่าท่านจะเน้นย้ำในเรื่องนี้ก็รู้สึกสบายใจก็หวังว่าในการดำเนินการของรัฐบาลจะทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแล้วก็จะทำตัวควบคุมลูกปูคือข้าราชการนั้นให้อยู่ในแนวทางที่ดีด้วย กระผมเห็นว่าในเรื่องของการทำงานเพื่อให้ไปสู่คุณธรรมจริยธรรมที่ดีนั้น ระบบการตรวจสอบของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็ดี รวมทั้งภาคประชาชนที่กำลังเข้มแข็งเติบโตขึ้นมากก็ดี ล้วนแต่เป็นสิ่งที่อาจจะส่งเสริมโดยที่รัฐบาลต้องเข้าไปใช้ประโยชน์แล้วก็นำมาตระหนักใคร่ครวญเพื่อที่จะให้ภาคประชาชน รวมทั้งใช้องค์กรต่าง ๆ เข้ามาร่วมในการเสริมสร้างจริยธรรมให้แก่ระบบราชการด้วย ผมอยากจะได้เรื่องการทำงานของคณะกรรมการติดตามการบริหารงบประมาณ ซึ่งกระผมเป็นอยู่ในสถานิติบัญญัติแห่งชาติ ทราบว่าขณะนี้ก็เป็นกรรมาธิการที่ทั้งฝ่ายค้านแล้วก็ฝ่ายรัฐบาล กำลังจ้องมองแล้วก็หวังจะเข้าไปมีบทบาทในคณะกรรมการชุดนี้ กระผมอยากเห็นความร่วมมือร่วมใจกันของทั้ง ๒ ฝ่าย ในการที่จะใช้กรรมาธิการนี้ดำเนินการสร้าง

๑๒๔

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ดวงใจ ๖๐/๒

ความโปร่งใสสร้างประสิทธิภาพของการบริหารราชการ กระผมมีเรื่องค้างคาติดไว้ ๒-๓ เรื่องจากการทำงานของคณะกรรมการนี้ เช่น การตรวจสอบร่างรัฐธรรมนูญ ๒๐ ล้านฉบับ ซึ่งขณะนี้เรื่องอยู่ที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรก็อยากให้ท่านประธานฝากไปให้รัฐบาลผู้เกี่ยวข้องได้ดำเนินการต่อไปด้วย นอกจากนี้ก็ยังมีความในเรื่องของการตรวจสอบกรณีทุจริตต่าง ๆ อยู่อีกบ้าง ๒-๓ เรื่อง ซึ่งกระผมไม่มีเวลาที่จะเสนอรายละเอียดที่นี้ได้นำเสนอไปสู่รัฐบาลแล้ว จากผลการตรวจสอบ ๒๔ เรื่องได้รับคำตอบจากรัฐบาลเพียง ๒ เรื่อง เพราะฉะนั้นกรรมการเราจะมีความศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับการติดตามการบริหารที่รัฐบาลจะดำเนินการต่อไปด้วย

ประเด็นสุดท้าย ในเรื่องของการพัฒนาระบบราชการ กระผมอยากเห็นว่าในการที่เราจะพัฒนาระบบราชการนั้นจะต้องดำเนินการไปอย่างเป็นระบบ โดยที่จะต้องมีความนโยบายที่แน่ชัด ผมยกตัวอย่างมหาวิทยาลัยในกำกับในรัฐบาลที่ผ่านมาของ พลเอก สุรยุทธ์ ก็ได้ดำเนินการผลักดันไปบางส่วนแล้วก็ยังเหลืออีกบางส่วนที่ยังต้องดำเนินการต่อก็อยากทราบนโยบายที่ชัดเจนของรัฐบาลด้วยว่าจะดำเนินการอย่างไรในเรื่องนี้ อีกอย่างหนึ่งก็คือในเรื่องของอนาคตของระบบราชการ ผมได้ฟังท่านสมาชิกวุฒิสภาอภิปรายเมื่อวานหลายท่านพูดถึงว่าระบบราชการของเรามีความซ้ำซ้อน ขาดเจ้าภาพในนโยบายต่าง ๆ

กระผมก็อยากจะมีความคิดเห็นว่าที่จริงแล้วเราอาจจะไปปรับแก้โครงสร้างไม่ได้เพราะเราอาจจะไม่มีผู้นำที่เด็ดขาด เข้มแข็งมาพันธงเปลี่ยนแปลงได้จากหน้ามือเป็นหลังมืออย่างยุคก่อน แต่เราก็อาจจะใช้ลักษณะของการประสานประโยชน์ร่วมกันระหว่างองค์กรหน่วยงานรัฐบาลเหล่านั้นที่สามารถจะเป็นศูนย์กลางแล้วก็กระจายความร่วมมือเข้าไปด้วย กระผมเรียกว่าเป็นการบีบสมองแต่คลายมือ หมายถึงว่าช่วยกันคิดแต่ว่าต้องกระจายอำนาจและผ่อนคลายอำนาจ หน่วยงานราชการจะต้องไปสู่การอำนวยความสะดวก การประสานงานมากกว่าการควบคุมหรือการกำกับดูแล

ท่านประธานครับ กระผมมีประเด็นที่ทางข้าราชการฝากมาอีกประเด็นหนึ่ง ท่านสมาชิกทั้งหลายอย่างวันนี้เราประชุมนโยบาย และประมาณเดือนกรกฎาคม เดือนสิงหาคมก็จะประชุมงบประมาณ ข้าราชการจำนวนมากมาอัดกันแน่นอยู่ในสภา เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าน่าจะเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ เรื่อง อาจจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ แต่มันแสดงถึงความไม่ศิวิไลซ์ (Civilize) ในระบบงานของรัฐบาล ในการที่เราน่าจะมีการประสานโดยเทคโนโลยีบ้าง หรือในรูปแบบของการใช้คนให้น้อยแต่ได้งานมีประสิทธิภาพให้มากขึ้นนี้ก็อยากจะฝากเป็นเรื่องที่ต้องดำเนินการ อย่างเรื่องการพิจารณางบประมาณนั้นก็มีส่วนหนึ่ง จะพบว่าเวลาที่เราทำข้อสั่งเกิดมีข้อเสนอแนะอะไรไปก็มักจะถูกเพิกเฉย อย่างเช่นในเรื่องของการที่ให้หน่วยงานราชการปรับปรุงนโยบาย รวมทั้งการใช้จ่ายเงินต่าง ๆ ตรงนี้ก็อยากจะฝากทางรัฐบาลได้ไปดูแลกำกับให้เกิดขึ้นด้วย กระผมอยากจะพูดว่าในการบริหารราชการนั้นเราจะต้องทำให้ระบบอำมาตยาธิปไตยนั้นผ่อนคลาย อำมาตยาธิปไตยคือเรื่องของข้าราชการเป็นใหญ่ เมื่ออำมาตยาธิปไตยผ่อนคลายประชาธิปไตยก็จะเติบโต กระผมขอกราบเรียนว่าในเรื่องของการที่พวกเราซึ่งเป็นฝ่ายการเมือง แล้วก็ต้องไปกำกับดูแลข้าราชการนั้นก็คงจะต้องมีหลักเกณฑ์หลักการ มีอะไรที่น่าสนใจในการที่จะดำเนินการให้ถูกต้อง ผมเห็นอย่างหนึ่งที่ยังเป็นข้อบกพร่องตั้งแต่รัฐธรรมนูญนี้ แล้วก็ในข้อบังคับของสภาด้วย รัฐธรรมนูญนี้ในมาตรา ๑๗๖ พูดว่าเมื่อรัฐบาลรับหน้าที่แล้วภายในสิบห้าวันต้องแถลงนโยบายต่อสภานี้ใช่ไหมครับ แล้วก็จัดทำแผนการบริหารราชการแผ่นดินตามมา แต่ในข้อบังคับ ข้อ ๑๐๓ บอกว่า ในการชกถามนโยบาย

๑๒๖

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

นิรรา ๖๑/๒

ของรัฐบาลนั้นสมาชิกสภาอาจจะซักถามและอภิปรายแผนการปฏิบัติและวิธีการที่จะปฏิบัติตามนโยบายนั้น ๆ ด้วยก็ได้ นี่เราไม่มีแผนการไม่เห็นแผนของรัฐบาล ถ้าเป็นไปได้ฝากท่านประธานไปในการแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้ เมื่อรัฐบาลมีนโยบายควรมีแผนการบริหารราชการแนบพร้อมมาด้วยเพื่อให้เกิดการพิจารณาซักถามในแผนการปฏิบัติและวิธีการ กระผมได้วิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐบาลไปว่าเหมือนกับเป็นแผนที่ท่องเทียว คือเห็นแต่ภาพที่สวยงาม แต่ผมอยากให้เห็นนโยบายของรัฐบาลเป็นแผนที่ชุมชนทรัพย์ เป็นลายแทงชุมชนทรัพย์ที่เราจะได้เห็นผลหรือสิ่งที่เป็นความมั่งคั่ง ความรุ่งเรืองได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ก็อยากจะให้รัฐบาลนี้ได้ดำเนินการที่จะสร้างความหวังให้เกิดขึ้นเป็นจริง กระผมได้วิพากษ์วิจารณ์ตัวท่านประธานแล้วก็ตัวท่านนายกรัฐมนตรีในหลักการในเรื่องของคุณสมบัติมาครั้งหนึ่ง ตรงนี้ก็ขอเรียนย้ำว่าบ้านเมืองเราก็ควรมีหลักมีการ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมทำไปไม่ได้มีความขัดเคืองในส่วนตัว ก็ขอกราบเรียนครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เวลาพอดีนะคะครับ ขอขอบคุณครับ พรรคเพื่อแผ่นดิน ท่านนิมุคตาร์ วาบา เจ้าหน้าที่ดูไมโครโฟนให้ท่านนิมุคตาร์ วาบา ด้วยครับ

๑๒๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

เบญจมาภรณ์ ๖๒/๑

นายนิมุคตาร วาบา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ปัตตานี) : ท่านประธานรัฐสภา
ที่เคารพ กระผม นายนิมุคตาร วาบา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดปัตตานี พรรคเพื่อแผ่นดิน
วันนี้ผมจะขออภิปรายนโยบายของรัฐบาลในเชิงสนับสนุน เพียงแต่ว่าจะเป็นกาฝาก
ให้รัฐบาลดูแลในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ตามที่ทราบโดยทั่วไปว่าใน ๓ จังหวัด
ชายแดนภาคใต้นั้นระดับของคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับท้าย ๆ จังหวัดปัตตานีอยู่ใน
ระดับท้ายสุด ซึ่งรัฐบาลได้แถลงนโยบายในข้อ ๒.๑ นโยบายการศึกษา ๒.๑.๑ ยกระดับ
คุณภาพการศึกษาของคนไทยยังมีบูรณาการและสอดคล้องตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึง
อุดมศึกษาทั้งในและนอกระบบการศึกษา และสร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตนะครับ
การที่จะยกระดับคุณภาพการศึกษานั้น ความเป็นมาการศึกษาใน ๓ จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ ภาคเอกชนได้มีบทบาทตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ เป็นต้นมา ด้วยการสนับสนุนของรัฐบาล
ในการที่จะให้การศึกษาที่เป็นปอเนาะเดิมซึ่งเป็นปอเนาะให้มาช่วยสอนในภาคสามัญด้วย
เดิมที่สอนแต่ภาคศาสนาทำให้เยาวชนที่ไม่ได้เรียนสายสามัญและเรียนศาสนาอย่างเดียวนั้น
หันมาเรียนสายสามัญ ตอนนีก็ประมาณ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ของเยาวชนในพื้นที่ที่อยู่ในระบบ
การศึกษา เรียนอยู่ในสถาบันปอเนาะซึ่งปัจจุบันเรียกว่าโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
การที่จะยกระดับคุณภาพการศึกษาตรงนี้ในภาคปฏิบัตินั้นทางภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ได้ใช้ความพยายามเนื่องจากในพื้นที่เกิดเหตุการณ์ไม่ปกติมาหลายปีทำให้ยุ่งยาก
ในการที่จะดำเนินการให้ไปอย่างทันใจและรวดเร็ว ผมอยากจะเสนอว่ามีแนวทางหนึ่ง
ที่จะยกระดับคุณภาพการศึกษาในพื้นที่ ๓ จังหวัด จากอยู่ท้ายสุดให้พอที่จะดีขึ้น
โดยการที่ให้มีส่วนวิชาการ ศูนย์กีฬาซึ่งรัฐบาลอาจจะตั้งในแต่ละเขตการศึกษานั้น
สัก ๑ แห่ง โดยการที่รัฐบาลจะไปสนับสนุนทุกโรงเรียนนั้นคงเป็นสิ่งที่ต้องใช้งบประมาณมาก
และใช้เวลามาก การที่จะปรับปรุงให้เร็วขึ้นนั้นน่าจะเป็นศูนย์วิชาการในทุก ๆ วิชา
นักเรียนที่โรงเรียนรัฐบาลเองซึ่งก็มีปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาเช่นกัน ในระดับ
ประถมศึกษาที่ครูบาอาจารย์ไม่กล้าที่จะไปสอนอยู่ในขณะนั้นนั้นสามารถที่จะนำนักศึกษา
ไปเรียนที่ศูนย์ ไปเรียนแล้วก็ไปเกี่ยวกับเรื่องกีฬาด้วยนะครับ -----

๑๒๘

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๖๓/๑

ที่ศูนย์ซึ่งในต่างประเทศได้ทำมาได้ดำเนินการประสบผลสำเร็จจะครับ เราน่าจะลงทุน
ตรงนี้ให้เกิดอย่างน้อยเขตพื้นที่การศึกษาละ ๑ แห่ง โดยเฉพาะการที่จะจัดคอมพิวเตอร์
ให้แก่ทุก ๆ โรงเรียนคงเป็นไปได้ยาก ต้องใช้งบประมาณเยอะ การที่มาจัดให้มีคอมพิวเตอร์
เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในแต่ละเขตพื้นที่นั้นก็ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่น่าจะทำได้เร็วกว่าที่จะไปทำ
ที่จะไปจัดที่แต่ละโรงเรียนให้มีขึ้น แล้วสำหรับบุคลากรทางการศึกษาก็เช่นกัน การที่ศูนย์
สามารถที่จะมีครูที่ดี ๆ มีผู้สอนที่ดี ๆ นั้นนักเรียนเพียงแค่เดินทางมาที่ศูนย์ก็สามารถ
ที่จะเรียนรู้ที่ศูนย์ทำให้สามารถที่จะยกคุณภาพการศึกษาให้ดีขึ้นอย่างรวดเร็วจะครับ

อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับสังคมใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีปัญหา
อยู่ในขณะนี้ก็คือเกี่ยวกับการไม่ได้รับความเป็นธรรมในสังคม รัฐบาลได้แถลงนโยบาย
ในข้อ ๘.๒.๑ จะดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมายอย่างถูกต้องรวดเร็ว เป็นธรรม
และทั่วถึง ตรงนี้ในขณะนี้ที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ นั้น ตามที่ก่อนหน้านี้มีผู้อภิปรายว่า
ได้เกิดการละเมิดในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะฉะนั้นอยากจะฝากให้รัฐบาลช่วยดูแล
ในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้วย เหตุที่เกิดขึ้นเกิดมาจากอะไร เกิดมาจากเจ้าหน้าที่
ไม่พอ หรือไม่มีคนที่มาช่วยดูแล ใน ๓ จังหวัดนั้นส่วนใหญ่ไม่รู้เรื่องกฎหมาย เพราะฉะนั้น
ขอฝากผ่านท่านประธานไปสู่รัฐบาลจะครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : หมดเวลาแล้วครับ เมื่อกี้เผื่อให้
เรียบร้อยแล้วครับ

นายนิมิตตาร วาบา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ปัตตานี) : ขอบขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านศิริโชค โสภา เชิญท่านต่อ
เลยครับ

นายศิริโชค โสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) : กราบเรียนท่านประธาน
รัฐสภา กระผม นายศิริโชค โสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์
ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมได้รับมอบหมายจากพรรคประชาธิปัตย์ให้อภิปรายนโยบาย
ของรัฐบาลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเทคโนโลยี และสารสนเทศ ซึ่งต่อไปนี้จะเรียก
สั้น ๆ ว่า นโยบายไอซีที (ICT) ผมเองก็พยายามที่จะดูว่ารัฐบาลชุดนี้ให้ความสำคัญ

๑๒๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๖๓/๒

กับนโยบายด้านไอซีทีที่แคบเกินไปอย่างไร ก็พยายามพลิกอ่านในคำแถลงนโยบายของ
คณะรัฐมนตรีก็พบว่ารัฐบาลได้บรรจุไว้ในหน้า ๑๗ แต่ก็บรรยายไว้ใน ๓ หัวข้อสั้น ๆ
๓ ย่อหน้าก็คือ ๓.๕.๑ ๓.๕.๒ และ ๓.๕.๓ ซึ่งก็รู้สึกผิดหวังแล้วก็เสียตายน่ารัฐบาลนี้
ให้ความสำคัญกับนโยบายไอซีทีที่นี้น้อยมาก ซึ่งผิดกับขององค์การระหว่างประเทศ
อย่างเช่นของคณะกรรมการการค้าและการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติหรือที่
เรารู้จักกันในนามอังค์ถัด (UNCTAD) ซึ่งหน่วยงานนี้ให้ความสำคัญกับนโยบายในด้าน
ไอซีทีเป็นอย่างมาก มีรายงานหนาถึงเกือบ ๔๐๐ หน้า แล้วก็สรุปได้ชัดว่าเทคโนโลยี
ดังกล่าวจะเป็นแรงผลักดันที่สำคัญต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ นอกจากนี้ในรายงาน
ก็ยังคงกล่าวไปถึง -----

อันดับที่แต่ละประเทศประชาชนสามารถเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงได้ สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทยก็สามารถเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง หรือที่เรารู้จักกันในนามบอร์ด แบนด์ (Board band) นี้ก็คือที่อันดับประมาณ ๓ เฟอร์เซ็นต์ ซึ่งก็น่าเป็นห่วงครับ แต่ผมไม่แน่ใจครับว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงไอซีทีได้อ่านรายงานขององค์กรนี้หรือไม่ แต่ผมเชื่อว่าท่านยังไม่ได้อ่านหรือครับ เพราะท่านเองก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะเข้ามาในกระทรวงนี้ตั้งแต่ต้น ผมคงจะไม่ย้อนอดีตว่ามี การต่อรองตำแหน่งรัฐมนตรีไอซีทีในที่ฮองกงอย่างไร หรือมีการลงขันในประเทศไทยอย่างไร เพราะถือว่าเป็นเรื่องในอดีตไปแล้ว วันนี้เราจะมาพูดถึงปัจจุบัน เพราะปัจจุบันคนที่ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกระทรวงไอซีทีก็คือท่านมัน พัทโนทัย สิ่งที่ต้องไปท่านต้องทำคือ ท่านต้องสร้างความเชื่อมั่นให้กับแวดวงไอซีที สร้างความเชื่อมั่นให้กับข้าราชการ ในกระทรวงไอซีที ก็เป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างมาก เพราะวันแรกที่ท่านมัน พัทโนทัย เข้าไปรับตำแหน่ง เข้าไปทำงานในกระทรวง ท่านก็ได้ยอมรับสารภาพกับข้าราชการ ในกระทรวงไอซีทีแล้วที่ผู้บริหารในหน่วยงานที่อยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงไอซีทีว่า ท่านไม่ตั้งใจมารับตำแหน่งในกระทรวงไอซีที ยอมรับช่วยงานได้แค่บางส่วน ผมขออนุญาต ท่านประธานอ่านคำให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์แนวหน้าในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ท่านให้สัมภาษณ์อย่างนี้ ตอนแรกตนไม่ได้เตรียมตัว เนื่องจากไม่คิดว่าจะมาอยู่กระทรวงนี้ แต่ในเมื่อตกลงกันไม่ได้ตนจึงมาเอง ท่านประธานครับ ช่วยกราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่า วันนี้รัฐมนตรีไอซีทีชื่อ มัน พัทโนทัย ไม่ว่าท่านจะชอบหรือไม่ชอบ จะถูกบังคับหรือไม่ ท่านต้องเก็บไว้หัวใจ แต่ท่านกลับมายอมรับสารภาพต่อหน้าสื่อมวลชน ต่อหน้าสาธารณชน แล้วอย่างนี้ท่านจะสร้างความมั่นใจให้กับชาวไอซีทีอย่างไรครับ ซึ่งตรงนี้ผมเรียกว่า เป็นเวอร์กรมของกระทรวงนี้ เพราะตั้งแต่ต้นเกิดมาก็ไม่ใช่เพื่ออะไร เพื่อผลประโยชน์ ของประเทศชาติ เกิดมาก็เพื่อจะไปแก้ปัญหาให้กับบริษัทมือถือบริษัทหนึ่ง ซึ่งผมเอง ก็ไม่มีอคติกับบริษัทมือถือแม้ว่าจะมีบริษัทในเครือฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผม เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท แต่สุดท้ายก็มีการยืดเยื้อคดีไป ๔-๕ ปี แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่ ฟ้องเพื่อแก้แค้น เพราะสุดท้ายใจทักก็ถอนฟ้องไปโดยไม่มีเงื่อนไข แต่ในข้อเท็จจริง

๑๓๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

วันทนา ๒๔/๒

กระทรวงนี้ตั้งขึ้นมาเพื่ออย่างนี้จริง ๆ ครับ ไปแก้กฎหมายในเรื่องของภาษีสรรพสามิตแล้ว ก็ประสบความสำเร็จ ถือว่าเป็นชิ้นงานโบแดงสำหรับกระทรวงไอซีทีนี้ และเจ้ากระทรวง คนเดิมก็ได้รับปูนบำเหน็จบำนาญได้เป็นถึงเลขาธิการพรรค ได้เป็นถึงรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลังควบรองนายกรัฐมนตรี ท่านประธานที่เคารพครับ ผมกราบเรียนนี้ว่า ในเรื่องของภาษีสรรพสามิตเป็นเรื่องที่พรรคประชาธิปไตยติติงมาตลอด เราไม่เห็นด้วย แล้วเราก็ตัดค้าน แต่ว่าสรุปสุดท้ายวันนี้เกิดอะไรขึ้น ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน ไปถึงท่านรัฐมนตรีว่าเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรีของ พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้มีมติอย่างเป็นทางการให้ปรับลดภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคมเหลือ ศูนย์เปอร์เซ็นต์ และเหตุผลที่ให้ก็เป็นอย่างนี้ เนื่องจากกระทรวงไอซีทีที่เล็งเห็นว่า ตลอดระยะเวลา ๔ ปีที่ผ่านมา หน่วยงานทั้งสองหน่วยงานได้จ่ายภาษีสรรพสามิต ให้กับเอกชนเป็นเงินเกือบ ๕๐,๐๐๐ ล้านบาท โดยการออกพระราชกำหนดภาษีสรรพสามิต ในครั้งนั้นเป็นมติ ครม. ของ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งทำให้ หน่วยงานของรัฐเสียเปรียบเป็นอย่างมาก ผมก็ต้องถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ไอซีทีนี้ะครับว่าวันนี้ท่านกล้าลุกขึ้นยืนยันกลางสภาใหม่ว่าท่านจะยืนตามมติ ครม. ชุดนี้

๑๓๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทั่วไป)

รัชนีพร ๖๕/๑

หรือว่าท่านจะแก้อีกครั้ง แก้เพื่อเอื้ออำนวยผลประโยชน์ให้กับบริษัทมือถืออีกใหม่ ก็กราบเรียนท่านรัฐมนตรีช่วยยืนยันกับสภาแห่งนี้ด้วย แล้วเรื่องที่ผมต้องพูดต่อไปก็คือ เรื่องที่ทางกระทรวงไอซีทีนี้ได้ทำการส่งกฎหมาย ได้ทำการส่งสัญญาหลาย ๆ ฉบับ ให้กฤษฎีกาได้ตีความ แล้วกฤษฎีกาก็ได้ส่งกลับมาอยู่ ๒ เรื่องแล้ว ก็คือเรื่องสัญญา ร่วมทุนกับจัสมิน (Jasmin) แล้วอีกชุดหนึ่งก็คือสัญญาของบริษัททรู (True) ซึ่งทั้งสอง กฤษฎีกาเขาตีความหมายว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายนะครับ ก็ยังเหลืออีกหลาย ๆ สัญญา ไม่ว่าจะเป็นสัญญาของบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส (Advance Info Service) หรือเอไอเอส (AIS) สัญญาของบริษัท โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น (Total Access Communication) ในเรื่องการแก้ไขอายุสัญญาสัมปทานและส่วนแบ่งของรายได้ ก็อยากถามท่านรัฐมนตรีครับว่าเรื่องเหล่านี้ท่านจะจัดการอย่างไร กระจ่ผมกราบเรียน ท่านประธานไปถึงรัฐมนตรีว่ากระจ่ผมเป็นห่วงภาพพจน์ของกระทรวงไอซีทีเป็นอย่างมาก เพราะตั้งแต่ตั้งมามีแต่เรื่องฉาวโฉ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ไปค้าความฟ้องร้องกับเอกชน เป็นจำนวนมาก ทั้ง กสท. ทั้ง ทศท. นี้ฟ้องกันตะไปหมด เหตุที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่า ท่านไม่ได้ยึดหลักผลประโยชน์ของประเทศ ทุกโครงการส่วนใหญ่ที่ท่านลงทุนไปส่วนใหญ่ จะไม่คุ้มค่าแล้วก็ไม่โปร่งใส สุดท้ายแล้วสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือจะมีผู้รับเหมานี้แหละครับ มาล็อบบี้ (Lobby) มาวิ่งเต้นให้เกิดการล็อกสเปกขึ้น เมื่อล็อกสเปกแล้วก็ฮั้วการประมูล เมื่อฮั้วการประมูลเสร็จชนะการประมูลไปแล้ว ก็จะมีอีกฝ่ายหนึ่งมาร้องเรียนให้ล้ม การประมูล เมื่อล้มการประมูลเสร็จก็ฟ้องร้องเกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้แหละครับซึ่งเป็นปัญหา ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงไอซีทีคงจะต้องเข้ามาแก้ไขให้มันเกิดความชัดเจน เราจะได้ พัฒนาระบบสารสนเทศของประเทศไปได้ ผมก็ขออนุญาตท่านประธานยกตัวอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ให้ท่านประธานได้เห็นว่าจะเกิดขึ้นกับกระทรวงไอซีที เกิดอะไรขึ้นกับ ทศท. ในมือผมเป็นเอกสารฉบับหนึ่ง เป็นเอกสารลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ เลขที่ ทีโอที ชน ๔/๕๘๔ กว่าจะได้เอกสารนี้ด้วยความยากลำบาก เรื่องรายงานผลการจัดหางาน จำงเหมาะติดตั้งระบบโครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคม โครงการศูนย์ราชการกรุงเทพมหานคร ถนนแจ้งวัฒนะ ผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีคงทราบสิดีครับว่าศูนย์ราชการแห่งนี้จะเป็น

๑๓๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

รัชนีพร ๖๕/๒

จุดศูนย์รวมของหน่วยงานราชการที่จะต้องเข้าไปทำงาน ศูนย์ราชการนี้การวางระบบ
โครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคมต้องเสร็จภายในเดือนเมษายนนี้ เพราะว่าหน่วยงานแรก
ที่จะเข้าไปใช้ก็คือศาลปกครอง ท่านทราบไหมครับว่าเกิดอะไรขึ้น คณะกรรมการจัดซื้อ
จัดจ้างสรุปว่าจะต้องซื้อจากบริษัทบริษัทหนึ่งเรียบร้อยแล้วตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี ๒๕๕๐
แต่ปรากฏว่ามันไปขัดผลประโยชน์กับผู้มีส่วนได้เสีย เขาก็เลยจ้างที่จะล้มการประมูล
ก็เลยมีการยืดเยื้อจนถึงวันนี้ เดือนกุมภาพันธ์ก็ยังไม่มีการจัดซื้อจัดจ้าง ใครจะผิด
ใครจะถูกไปว่ากันครับ แต่สิ่งที่ตามมาก็คือว่าโครงการนี้เกิดความล่าช้า โครงการนี้
เกิดความล้มเหลวขึ้น วันนี้ถามว่าศาลปกครองจะเข้าไปอยู่เดือนเมษายนจะใช้โทรศัพท์
อะไรครับ จะใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไร เพราะผมถามเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องว่าหลังจากจัดซื้อ
จัดจ้างแล้วท่านต้องใช้เวลามากกว่าจะติดตั้งระบบเสร็จ เขาบอกว่าต้องใช้เวลา
อีก ๑๒๐ วัน นับจากวันนี้บวกไป ๑๒๐ วัน ก็เกือบเดือนมิถุนายนไปแล้ว เพราะฉะนั้น
ผมกราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงไอซีทีว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความ
เป็นอย่างมากกับการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพราะฉะนั้นผมอยากให้คุณตั้งสติให้มัน
เหมือนชื่อของท่าน มัน พัดโนทัย วันนี้ท่านจะต้องวางนโยบายระบบสารสนเทศ
เพราะถือว่าเป็นหัวใจหลักของประเทศ วันนี้ท่านจะต้องจัดการกับระบบความไม่โปร่งใส
วันนี้แอดวองไอซีทีที่เขาขนานนามกระทรวงไอซีทีว่ามีมาตรการอยู่ ๒ อย่างครับ เขาเรียกว่า
๒ ต ต แรก ตัดตอน ต ที่ ๒ ตีกิน -----

เพราะฉะนั้นวันนี้ท่านต้องสร้างปรากฏการณ์ใหม่ ๒ ป โปรงใสและปฏิบัติได้ ผมกราบเรียนท่านประธานไปถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงไอซีทีครับ เรื่องข่าวลือมันมีเยอะแล้วเยอะจริง ๆ เพราะหน่วยงานนี้เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มากมายมหาศาล แล้วล่าสุดก็มีข่าวมาถึงหูผมในฐานะที่เป็นฝ่ายค้านว่าจะมีการแข็งลิ้นตำแหน่งประธานบอร์ดกันครับ ทั้ง กสท. ทั้ง ทศท. ผมก็กราบเรียนท่านรัฐมนตรีช่วยไปดูหน่อยครับ เขาบอกมีมือที่ไม่เห็นเข้ามาจัด แล้วมือที่ไม่เห็นนี่ขอเงินด้วย แล้วขอเงินไม่ใช่บ่อย ๆ ประธานบอร์ดก็บอกว่าขอเงินตำแหน่งละ ๓๐ ล้านบาท ผมไม่ทราบว่าเป็นข้อเท็จจริงอย่างไร แต่เชื่อว่าภาพลักษณ์อย่างนี้ท่านควรจะจัดการให้เรียบร้อยเสีย ผมก็กราบเรียนท่านประธานอีกครั้งว่าพวกเราที่อยู่ในพรรคประชาธิปัตย์ เราตั้งใจครับ เรายึดมั่นในหลักการเพื่อรักษาผลประโยชน์ให้กับประเทศชาติ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนเลยว่าอันไหนที่ท่านทำดีเราก็สนับสนุน แต่อันไหนที่เราเห็นว่ามันส่อไปในทางทุจริตคอร์รัปชันเราติดตามแน่นอน แล้วก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผมกับท่านคงจะไม่เจอกันในงานอภิปรายไม่ว่างใจ ขอขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ต่อไปท่านอัศวิน วิภูศิริ

นายอัศวิน วิภูศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายอัศวิน วิภูศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบสัดส่วน พรรคชาติไทย ท่านประธานครับ เรื่องที่ผมจะพูดเป็นนโยบาย ข้อ ๔.๕ ๔.๖ และข้อ ๔.๗ ผมก็คงจะไม่ต้องเสียเวลาที่จะอ่านนโยบายในข้อนั้นให้ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้รับฟัง เพราะทุกท่านก็มีอยู่ในมือแล้ว ผมตั้งใจที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับด้านสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะเรื่องของเสียจากภาคอุตสาหกรรมที่เป็นขยะอันตราย ซึ่งมีทั้งที่เป็นอันตรายและไม่อันตราย ผมจะพูดเฉพาะเรื่องขยะอันตรายที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมการผลิตที่ทั่วโลกเรียกว่า ฮาซาร์ด เวสต์ (Hazard waste) ประเทศไทยได้มุ่งการพัฒนาประเทศและพัฒนาเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ มาจนถึงรัฐบาลปัจจุบัน เราก็ยังส่งเสริมการลงทุนทั้งด้านอุตสาหกรรมการผลิตต่าง ๆ อย่างมากมาย ท่านประธานครับ เมื่อเรามีอุตสาหกรรม มีการลงทุนมาก สิ่งก็ตามมากก็คือขยะที่เกิดขึ้นจากการผลิต มีทั้งขยะอันตรายและไม่อันตรายตามที่ผมกล่าวมาแล้ว

๑๓๕

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สุทธาทิพ ๖๖/๒

ขยะที่ไม่อันตรายนั้นไม่เป็นไรครับ แต่สำคัญอยู่ที่ขยะอันตรายนั้นมีความสำคัญมาก เราขาดการบริหารจัดการขยะอันตรายเหล่านี้อย่างถูกวิธี ปีหนึ่งเรามีขยะที่เป็นอันตราย ๑ ล้าน ๘ แสนตันต่อปี อันนี้เป็นข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่ขยะเหล่านี้เข้ามาบำบัดอย่างถูกวิธีเพียงประมาณ ๔ แสนตัน อันนี้เป็นข้อมูลจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม อีก ๑ ล้าน ๔ แสนตันหายไปไหน ๑ ล้าน ๔ แสนตัน เป็นสารที่ไม่สูญหายไปจากโลกแน่นอน สมมติว่าถ้าหากมีการนำไปฝังกลบอย่างไม่ถูกวิธี คือไม่ได้มีการบำบัดก่อน แล้วนำไปฝังกลบ ในอนาคตอาจจะเป็นภัยอย่างใหญ่หลวงจนสุดที่จะสามารถเยียวยาได้ ถ้าขยะเหล่านี้ถูกนำไปฝังกลบโดยไม่ทำลายฆ่าพิษเสียก่อน เช่น นำไปฝังกลบกับขยะบ้าน ขยะเทศบาลต่าง ๆ ซึ่งเราก็ไม่สามารถจะแยกแยะและดูแลได้ ในเมื่อมันปนกันไปแล้วหรือไปชุดหลุมฝังและซ่อนอยู่ในที่ใดที่หนึ่ง ในระยะเวลา ๑-๑๐ ปีอาจจะไม่เห็นผลแต่อาจจะต้องใช้เวลา ๑๐-๒๐ ปี เมื่อสารพิษเหล่านี้ได้ละลายและซึมลงไปดินจนลงไปถึง -----

ชั้นน้ำใต้ดินเจือปนกับน้ำใต้ดินและทำให้น้ำใต้ดินนั้นเป็นพิษ น้ำใต้ดินนั้นเชื่อมโยงถึงกัน
ทั่วไปหมด แล้วเมื่อนั้นน้ำใต้ดินก็ไม่สามารถจะนำขึ้นมาใช้ได้ก็จะสร้างความเดือดร้อน
แก่ประชาชนที่จะต้องบริโภคน้ำใต้ดิน หรือเมื่อบริโภคไปแล้วก็จะได้รับสารพิษนั้นเข้าไป
ทำให้เกิดเป็นโรคมามากมายและเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อสุขภาพ ผมจะยกตัวอย่าง
ในต่างประเทศซึ่งเป็นตัวอย่างสารพิษจากปรอท เช่น โรคมินาโมตะในญี่ปุ่น ปี ค.ศ. ๑๙๕๙
หลังจากสิ้นสุดสงครามโลกได้มีการพัฒนาประเทศโดยการพัฒนาอุตสาหกรรม
อย่างมากมาย และมีหมู่บ้านหนึ่งชื่อหมู่บ้านมินาโมตะเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ทางตอนใต้
ของเกาะประเทศญี่ปุ่นซึ่งชาวบ้านส่วนใหญ่นั้นก็มีอาชีพเป็นชาวประมง แต่ในขณะที่เดียวกัน
ก็มีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่มากมายบนเกาะนั้น วันหนึ่งมีชาวบ้านมาหาหมอเป็นโรค
ประหลาดเกิดขึ้นซึ่งไม่เคยพบมาก่อน บางคนก็เดินทรงตัวไม่ได้ แขนสั้น ขาสั้น ปวดท้อง
ชาตามแขนตามขาทั่วไปก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร จนกระทั่งมีชาวบ้านสังเกตเห็นว่าปลา
ในน้ำว่ายหงายท้อง นกกินปลาที่บินอยู่บินแล้วหัวที่มลงน้ำ แมวของชาวบ้านที่เลี้ยงไว้
เดินสั้นแล้วก็เซก็เป็นเหมือนกับประชาชนบนเกาะนั้นเช่นกัน สุดท้ายก็ไปตรวจพบว่า
ปลาเหล่านั้นได้รับสารพิษไปอย่างมาก เนื่องจากว่ามีโรงงานแห่งหนึ่งได้ปล่อยน้ำเสีย
ลงไปในทะเลและทำให้เกิดเป็นพิษแก่ปลาที่อยู่ในน้ำ แล้วประชาชนก็ไปจับปลามากิน
ก็ทำให้เกิดเป็นโรคซึ่งเรียกว่า โรคมินาโมตะ คือทั้งหมู่บ้านเป็นหมดและไม่สามารถ
ที่จะรักษาหายได้ นี่ผมชี้ให้เห็นว่าเป็นภัยอย่างใหญ่หลวงจากสารพิษอันตรายเหล่านี้
ที่ประชาชนจะบริโภคเข้าไปแล้วเราก็สุดท้ายที่จะเยียวยาได้ ประเทศไทยก็มีเช่นเดียวกัน
ที่ห้วยคลิตี้ ห้วยคลิตี้นี้อยู่ที่อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรีเรานี่เอง มีการทำเหมืองแร่
อยู่บนเหนือห้วยแล้วก็ใช้น้ำแต่งแร่ เขาเรียกว่าแต่งแร่ก็คือโดยการล้างแร่ให้สะอาดก่อน
เพื่อที่จะลดน้ำหนักในการขนบรรทุก แล้วน้ำเหล่านั้นก็ไหลมาตามห้วยนั้นเรียกว่า
ห้วยคลิตี้ ชาวบ้านที่อยู่ข้างล่างห้วยก็บริโภคน้ำนั้นก็ก็เป็นลักษณะเดียวกัน ก็มีอาการ
แขนขาสั้น บริโภคอาหารกินอาหารไม่ได้เพราะเนื่องจากว่าถ้าได้เกิดการบีบตัวจาก
สารตะกั่วที่รับเข้าไป ทุกวันนี้ที่กระทรวงอุตสาหกรรมก็ยังมีกองทุนห้วยคลิตี้ที่อยู่ที่จะต้อง
เยียวยาคนเหล่านี้ และมีข้อมูลว่าหากจะย้ายชาวบ้านเหล่านี้ออกไปโดยใช้เงินไข

๑๓๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สถิติมา ๖๗/๒

เดียวกันกับที่เขื่อนราษีไศลต้องจ่ายเงินถึง ๗๐๐ กว่าล้านบาท นี่แหละครับจึงเห็นว่าเป็น การเสียหายอย่างใหญ่หลวงถ้าหากว่าเราไม่มีการบริหารจัดการขยะอย่างถูกต้อง ขยะเหล่านี้มีทิ้งอยู่ดาษดื่นทั่วไปเพราะเราขาดการที่จะจัดการ ในโรงงาน ๆ หนึ่งนั้น เมื่อมีวัตถุดิบเข้ามาจำนวนกี่ตัน เช่น วัตถุดิบเข้ามา ๑๐๐ ตัน แล้วผลิตเป็นสินค้าออกไป ๙๕ ตัน เราสามารถคำนวณได้แน่นอนครับว่าอีก ๕ ตันนั้นจะต้องเป็นขยะหรือเป็นสิ่งที่เหลือ ที่จะต้องนำไปทิ้ง ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่เป็นพิษก็ต้องนำไปกำจัดอย่างถูกวิธี ถ้าสิ่งที่ไม่เป็นพิษ ก็ไม่เป็นไรนำไปฝังกลบได้ ดังจะเห็นเคยมีข่าวอยู่เรื่อย ๆ ที่จังหวัดอยุธยาที่มีการทำ ลักษณะเช่นนี้ที่มีได้กับจ้างลงไปลอกท่อแล้วตายในท่อของโรงงาน ๓ คน นั้นแหละครับ คือการฝังกลบที่ไม่ถูกวิธีและทิ้งเรี่ยราดทั่วไป มันอาจจะแสดงผลในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า แล้วจะเยียวยาไม่ได้ ข้อเสนอแนะครับ ปัจจุบันนี้มีกรมอยู่ ๒ กรมที่รับผิดชอบคือ กรมโรงงานอุตสาหกรรมและกรมควบคุมมลพิษซึ่งอยู่คนละกระทรวง กรมควบคุมมลพิษ อยู่ที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ที่ กระทรวงอุตสาหกรรม อะไรที่ออกจากท่อ ซึ่งทั้ง ๒ กรมนี้ก็ยังไม่ทำงานไม่ได้ไปในทางเดียวกัน

โดยกรมควบคุมมลพิษนั้นถือว่าอะไรที่ออกจากท่อของโรงงานไปแล้ว เช่น ถ้าปล่อยน้ำ ออกจากท่อไป ควันพิษที่ปล่อยออกจากท่อไปแล้วเป็นหน้าที่ของกรมควบคุมมลพิษ จะต้องไปควบคุม แต่อะไรที่อยู่ในโรงงานที่ยังไม่ออกจากท่อไปเป็นหน้าที่ของกรมโรงงาน อุตสาหกรรม เพราะฉะนั้นเมื่อกรมควบคุมมลพิษไปตรวจพบว่าโรงงานนี้ได้มีการปล่อย น้ำทิ้งที่เป็นของเสียอันตรายเกิดขึ้น กรมควบคุมมลพิษก็ต้องรายงานไปยังกรมโรงงาน อุตสาหกรรม แล้วกรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงจะเข้าไปดำเนินการตรวจสอบและอาจจะ สั่งปิดโรงงานนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมโรงงานอุตสาหกรรมไม่ได้เป็นอำนาจหน้าที่ ของกรมควบคุมมลพิษ เพราะฉะนั้นผมมีข้อเสนอแนะคือควรจะต้องบูรณาการงาน ด้านการจัดการบริหารกาก เราต้องยอมรับว่ากากขยะอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายนั้น นับวันจะเพิ่มมากขึ้นจะต้องมีการบริหารจัดการอย่างถูกต้องเพื่อเป็นผลประโยชน์ ในอนาคตข้างหน้าที่ไม่ให้ลูกหลานเราจะต้องมารับชะตากรรมอย่างนี้ต่อไป

ส่วนที่ ๒ รัฐบาลจะต้องส่งเสริมให้มีการวิจัย พัฒนาในเรื่องของการรีไซเคิล (Recycle) หรือรียูส (Reuse) นำกลับมาใช้ใหม่ หรือจะแปรรูปไปในสภาพอย่างไรให้เกิด ประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะภาคเอกชนนั้นไม่สามารถที่จะทำการวิจัยได้ด้วยตนเอง ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ เพราะเครื่องมือและผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ นั้น ในประเทศไทยก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำงานด้านนี้ อันนั้นเป็นเรื่องของข้อ ๔.๕ และข้อ ๔.๖

อีกข้อหนึ่งที่ผมสนใจมากคือเรื่องข้อ ๔.๗ ผมขออนุญาตอ่านให้ท่านประธาน ได้ฟัง ข้อ ๔.๗ ส่งเสริมการสร้างความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการดำเนินกิจกรรม และการปรับพฤติกรรมการผลิตและการบริโภค เพื่อบรรเทาผลจากการเปลี่ยนแปลง ของสภาพภูมิอากาศ ตลอดจนสนับสนุนการดำเนินการตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ที่จะนำมาสู่การเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ อันนี้ที่ผมจะเน้น ตรงที่ว่าสนับสนุนการดำเนินการตามพันธกรณีระหว่างประเทศ นั่นคือผมจะกล่าวถึง อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลภาวะจากเรือ ค.ศ. ๑๙๗๓ และ ค.ศ. ๑๙๗๘ หรือเราเรียกกันว่า มาร์โพ ๗๓/๗๘ มาร์โพนั้นย่อมาจาก มารีน พอลลูชัน (Marine pollution) ก็คือมลพิษที่มากับเรือ ในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ และปี ค.ศ. ๑๙๗๘ ได้มีการจัดทำอนุสัญญาขึ้น

๑๓๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พัชรี ๖๘/๓

ภายใต้การอุปถัมภ์ขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศเพื่อป้องกันการรักษาสภาพแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่งให้ปลอดภัยจากมลภาวะที่เกิดจากเรือทุกประเภทที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางทะเลและมลภาวะจากน้ำมันหรือสารเป็นอันตราย เริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี ๒๕๒๖ ปัจจุบันมีประเทศที่เป็นภาคีสมาชิก ๑๔๓ ประเทศ ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกด้วยคณะรัฐมนตรีและรัฐสภามีมติเห็นชอบให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิกเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๐ เดือนกุมภาพันธ์ และเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ตามลำดับ โดยต้องมีการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องบางฉบับเพื่อให้เป็นไปตามข้อบังคับของอนุสัญญาคือปี ๒๕๕๐ เราจะเข้า แต่เรายังไม่สมบูรณ์จนกว่าเราจะแก้ไขกฎหมายได้นะครับ ได้มีการดำเนินการแก้ไขและเพิ่มเติมข้อบังคับให้สอดคล้องกัน คือข้อบังคับว่าด้วยการตรวจเรือตามมาตรา ๑๖๑ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย และการแก้ไขพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. ๒๔๘๑ เพื่อให้สามารถลงโทษเรือไทยที่ไปกระทำความผิดยังนอกประเทศได้ อนุสัญญานี้ก็มีข้อบังคับเกี่ยวกับมลพิษทั้งจากน้ำมัน มลพิษจากสารเหลวมีพิษ มลพิษจากสารอันตราย มลพิษจากน้ำเสียในเรือ มลพิษจากขยะในเรือ และมลพิษทางอากาศ โดยหลักการก็คือว่ามีการจำกัดปริมาณของเสียที่เรือนั้นจะสามารถปล่อยทิ้งลงทะเลได้ มีมาตรการนะครับ การก่อสร้างคือเรือจะต้องติดตั้งอุปกรณ์ที่เหมาะสมเพื่อให้สามารถเก็บของเสียไว้ในเรือได้อย่างปลอดภัย และเมื่อเข้าถึงท่าเรือจะต้องสามารถสูบน้ำเสียลงน้ำขึ้นมาสู่อุปกรณ์รองรับบนฝั่งเพื่อกำจัดอย่างถูกต้องต่อไป -----

ก็คือเรือใดที่สร้างมาก่อน ค.ศ. ๑๙๗๓ และ ค.ศ. ๑๙๗๘ นั้นก็จะต้องไปดำเนินการแก้ไขปรับปรุงเรือ สร้างห้องเก็บขยะ เก็บสิ่งปฏิกูลและของเสียอันตรายเหล่านี้ไว้ในเรือให้เพียงพอ และที่สำคัญคือ ข้อกำหนดให้ท่าเรือทุกท่าเรือที่เป็นภาคีต้องจัดเตรียมอุปกรณ์รองรับให้เพียงพอโดยไม่ต้องเสียเวลานาน ก็คือว่าท่าเรือทุกท่าเรือที่เป็นภาคีนี้จะต้องสร้างเครื่องดูดของเสียออกจากเรือ โดยมีการต่อท่อไปยังท่าเทียบเรือทุกท่า แล้วก็พร้อมกันมีโรงงานที่จะดูดเรือเข้ามาอย่างรวดเร็ว ยกตัวอย่างสิงคโปร์ เมื่อเรือจอดเทียบท่าบับก็จะมีการดูดกำจัดของเสียได้ทันที และทางการท่าเรือของสิงคโปร์จะซาร์จ (Charge) ค่าบำบัดทันทีเลย เช่น เรือขนาดนี้มีระวางขับน้ำขนาดนี้จะเดินทางมาเป็นระยะเวลาเท่านี้ จะต้องมีของเสียกี่ตัน สามารถกำหนดได้ เช่น ๑๐๐ ตัน เขาจะซาร์จทันทีเมื่อเรือเทียบท่า เช่น ๑๐,๐๐๐ เหรียญ โดยที่จะมีของเสียมาหรือไม่ นั่นคือ มิเนียม (Minimum) ขั้นต่ำจะต้องมีทันที แต่ถ้ามากกว่านั้นก็ต้องจ่ายค่าบำบัดตามความเป็นจริง นี่ละครับคือมาตรฐานของท่าเรือทั่วไปที่เขาได้ทำกันแล้ว แต่ประเทศไทยเรายังไม่มีสิ่งนี้เกิดขึ้นทั้งที่เราได้ไปเซ็นสัญญา อนุสัญญาภาคีตรงนี้เรียบร้อยแล้วเรียกว่า อนุสัญญามาร์โพล (Marpol) แต่ยังไม่มีการปฏิบัติเกิดขึ้นทุกท่าเรือ เพราะฉะนั้นถามว่าแล้วขยะที่มากับเรือทุกวันนี้อย่างไร ก็คือเมื่อเรือระหว่างรอเทียบท่าอยู่ก็จะมีการปล่อยปละละเลยให้นำเรือเล็กไปรับจ้างขนถ่ายขยะกัน ที่สำคัญคือนำไปบำบัดอย่างไม่ถูกวิธี ไม่มีการบำบัดทำลายฆ่าพิษต่าง ๆ และรวมทั้งเราก็ต้องสูญเสียเงินตราระหว่างประเทศที่เราจะได้รับเข้ามาเป็นของรัฐบาลในการท่าเรือที่จะนำไปกำจัดอย่างถูกวิธีได้ และที่สำคัญคือเราจะไม่ถูกชาวโลกตำหนิเราว่าเราเป็นท่าเรือที่ไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งอันนี้ผมก็จะขอฝากไปยังรัฐบาลว่าขอให้ให้ความสำคัญกับเรื่องของอนุสัญญามาร์โพล หรือมารีน พอลลูชัน อันนี้จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทยอย่างยิ่ง และที่สำคัญคือเราก็จะได้รับการขีดหน้าชูตาว่าเป็นประเทศที่ทันสมัยของโลก เวลานี้มีเพียงไม่กี่ประเทศเท่านั้นที่ไม่มี ในท่าเรื่อนั้นไม่ได้ติดตั้งสิ่งเหล่านี้ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศนั้นครับ นอกนั้นทุกท่าผมเคยศึกษามามีหมดแล้วทั่วโลก และที่มาตรฐานที่สุดถ้าหากว่าจะไปดูงาน ดูได้ที่ประเทศสิงคโปร์ครับ มีระเบียบและมีแบบแผนมีการปฏิบัติงานอย่างดี มีมาตรฐานที่ทั่วโลกยอมรับ ขอขอบคุณครับ

๑๔๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

บุญรินทร์ ๖๙/๒

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ลำดับต่อไป ในส่วนของสนช.
พลตำรวจโท สมศักดิ์ แขวงโสภา เขียวศรี

พลตำรวจโท สมศักดิ์ แขวงโสภา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภา กระผม พลตำรวจโท สมศักดิ์ แขวงโสภา สมาชิกสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติ ทำหน้าที่วุฒิสมาชิกและสมาชิกรัฐสภา ในช่วงนี้ผมขออภิปรายในนโยบายเร่งด่วน
ที่จะดำเนินการในปีแรก คือปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ของรัฐบาลใน ๒ หัวข้อด้วยกันครับ
ข้อที่ ๑ ก็คือการสร้างความปรองดองสมานฉันท์ของคนในชาติและฟื้นฟูประชาธิปไตย
และข้อที่ ๒ ก็คือการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จริง ๆ แล้ว
ในข้อที่ ๑ กับข้อที่ ๒ มีความเกี่ยวข้องกัน ถ้าเผื่อว่ายังไม่มีความรัก ความสามัคคี ยังไม่มี
ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีทางที่จะแก้ไขปัญหาวิกฤติของชาติได้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งปัญหาวิกฤติในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ประเด็นที่ ๑ ในเรื่องของการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดน
ภาคใต้ ผมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ทางรัฐบาลได้น้อมนำเอาแนวทางพระราชทานในเรื่องของ
การเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนามาปฏิบัติภารกิจในด้านของความมั่นคงในด้านการพัฒนา
โดยมีความสอดคล้องในเรื่องของลักษณะพื้นที่ วิถีชีวิต วัฒนธรรมและความเชื่อของ
ประชาชนในพื้นที่

๑๔๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กมลมาศ ๗๐/๑

ประเด็นที่ ๒ ในเรื่องของการอำนวยความสะดวกและเป็นธรรมและความยุติธรรม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ประเด็นที่ ๓ ก็คือการสร้างความสมานฉันท์และสันติสุขให้เกิดขึ้น ในจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเร็วที่สุด อันนี้ก็นับว่าเป็นการกำหนดนโยบายและแนวทางในการทำงานค่อนข้างจะครอบคลุม

แต่อย่างไรก็แล้วแต่ ผมมีความไม่ค่อยจะมั่นใจสักนิดหนึ่งก็คือในเรื่องของความสมานฉันท์ อาจจะเป็นเรื่องใหม่ในการที่กำหนดศัพท์นี้ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพราะว่าผมอยู่ที่นั่นมา ๒๐ กว่าปีก็ยังไม่เคยได้มีคำนี้แต่เป็นคำที่มีความหมายมาก เพราะฉะนั้นแนวทางในการสร้างความสมานฉันท์นี้ นะครับ ผมขอเรียนว่าจะมี ๙ เรื่องที่มีความสำคัญ ๆ แล้วแต่ละเรื่องนี้ผมคิดว่าไม่ใช่เรื่องง่าย นะครับ

ประเด็นที่ ๑ คือการเปิดเผยความจริงและการทำความจริงให้ปรากฏ ถ้าไม่มีตรงนี้ก็สมานฉันท์กันไม่ได้

ประเด็นที่ ๒ คือความยุติธรรม ซึ่งก็มีเพื่อนสมาชิกได้อภิปรายกันไปบ้างแล้ว ในเรื่องของความไม่เป็นธรรม ซึ่งเป็นปัญหาที่ค่อนข้างสำคัญ

ประเด็นที่ ๓ คือความพร้อมรับผิด

ประเด็นที่ ๔ คือการให้อภัย

ประเด็นที่ ๕ คือการเสริมสร้างการเสวนาระหว่างกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

ประเด็นที่ ๖ คือต้องใช้แนวทางสันติวิธีเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา จะไม่ใช่ความรุนแรง

ประเด็นที่ ๗ คือความทรงจำ ความทรงจำในอดีตก่อให้เกิดอคติอะไร ทั้งหลายนี้ต้องลดลงไป

ประเด็นที่ ๘ คือการใช้จินตนาการในการแก้ไขปัญหา ไม่ใช่จะใช้วิธีการเดิม ๆ ต้องมีแนวคิดใหม่ ๆ ในการที่จะแก้ไขปัญหา

ประเด็นที่ ๙ ประเด็นสุดท้ายของการสมานฉันท์นี้ก็คือการยอมรับความเสี่ยงใด ๆ ที่อาจจะต้องร่วมรับผิดชอบ เพราะฉะนั้นใน ๙ ประเด็นนี้ ถ้าดูแล้วผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่ค่อนข้างใหญ่ เพราะฉะนั้นสมานฉันท์ในข้อ ๑.๑ ของนโยบายเร่งด่วนนี้ก็บอกว่า จะสร้างความปรองดองสมานฉันท์ของคนในชาติ และการฟื้นฟูประชาธิปไตย สมานฉันท์ ๑ แล้วนะครับ สมานฉันท์ ๒ นี้ก็คือสร้างความสมานฉันท์และสันติสุขให้เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเร็วที่สุด เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นนโยบายที่ผมชื่นชม แต่ก็คิดว่าไม่ง่ายในการที่จะสู่การปฏิบัติ เพราะฉะนั้นก็คงเป็นการบ้านของทางรัฐบาลในการที่จะต้องดำเนินการต่อไปนะครับ

เรื่องที่ ๒ ผมเรียนว่าในการกำหนดนโยบายคราวนี้นั้นมีประเด็นที่ยังขาดความสำคัญอยู่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งนับว่ามีความสำคัญยิ่ง ซึ่งก็คือในเรื่องของหลักรัฐประศาสนโยบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในหลวงรัชกาลที่ ๖ ซึ่งท่านได้เขียนเป็นพระราชหัตถเลขา ที่ ๓/๗๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ปี ๒๔๖๖ ตรงนี้มีความชัดเจนในประเด็น ๖ ข้อด้วยกัน ผมคงไม่พูดในรายละเอียดครับ

ข้อที่ ๑ อย่างสรุป ๆ ก็คือการจะต้องละเว้นในการที่จะกดขี่ศาสนาอิสลาม

ข้อที่ ๒ คือการเก็บภาษี ต้องมีความเป็นธรรม และถ้าตัวกันนี้จะต้องไม่สูงกว่าที่รัฐบาลอังกฤษเก็บ

ข้อที่ ๓ พยายามที่จะไม่ให้มีการกดขี่ข่มเหงพี่น้องประชาชนพลเมืองในพื้นที่

ข้อที่ ๔ ต้องบริการ ดูแล อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน อย่าให้ต้องเสียเวลา การปฏิบัติในจังหวัดชายแดนภาคใต้ในขณะนี้ ผมคิดว่าเจ้าหน้าที่ ข้าราชการ รวมทั้งข้าราชการ ในกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้สังกัดในกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน เป็นหน่วยปกติที่อยู่ในพื้นที่ มีความเข้าใจครับ ผมคิดว่าตรงนี้ข้อผิดพลาดแทบจะไม่ค่อยมี เพราะว่ามีการประชุมอบรมสัมมนากันอยู่ตลอดเวลา แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บังคับหน่วย ยิ่งผู้บังคับหน่วยทหาร ผู้บังคับหน่วยตำรวจ อาสาสมัครก็จะมี การกวาดขันกันอยู่เสมอครับ

แต่ที่สำคัญก็คือในข้อที่ ๕ กำหนดไว้ว่าในการที่จะส่งข้าราชการไปปฏิบัติงานในมณฑลปัตตานี ฟังเลือกเฟ้นแต่คนที่มีนิสัยซื่อสัตย์สุจริต สุขุม เยือกเย็น สงบเสถียร มีใช้ส่งไปให้เต็มตามอัตราหรือส่งไปให้เพราะเลว อันนี้เป็นในรัฐประศาสนโยบาย เป็นพระราชหัตถเลขาเลยนะครับ และก่อนจะส่งไปนั้นต้องอบรมให้เข้าใจในขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมความเชื่อของพี่น้องในมณฑลปัตตานี และเมื่อส่งไปแล้วเป็นหน้าที่ของทุกกระทรวง ทบวง กรม จะต้องเข้าไปกำกับดูแลชี้แนะ ถ้ายังขาดตกบกพร่องหรือขาดตกบกพร่องมาก ๆ ก็จะต้องมีการลงโทษ ลงทัณฑ์กัน นี่ละครับตรงนี้ผมคิดว่ายังขาดแทบทุกกระทรวง ทบวง กรม ส่งไป เคยมีข่าวนะครับ ผมยังนึกอึด ๆ มีอธิบดีท่านหนึ่ง ท่านบอกว่าลูกน้องท่านไม่ค่อยเอาไหนเลยเดี๋ยวจะส่งไปจังหวัดชายแดนภาคใต้ ถ้าอย่างนี้นั่นคือการไปซ้ำเติมให้เกิดความบอบซ้ำ ให้เกิดความเสียหายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งตรงนี้จะต้องระมัดระวังอย่างมากนะครับ

และในประการที่ ๖ ผมก็เรียนให้จบเสียเลยว่าเป็นลักษณะของการที่จะกำหนดกฎเกณฑ์อะไรก็แล้วแต่ ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับความสุขของพี่น้องประชาชน ให้ปรึกษากับสมุหเทศาภิบาลเสียก่อน เมื่อเห็นแล้วชอบจึงประกาศใช้ลงไปได้ อันนี้ผมคิดว่า เป็นพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในหลวง รัชกาลที่ ๖ ที่ทรงเห็นปัญหานี้ตลอด แล้วในปัจจุบันนี้ก็ยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนตรงนี้เลยครับว่า ในข้อที่ ๕ นั้นก็อยากจะฝากท่านประธานไปยังคณะรัฐมนตรีว่าช่วยกรุณาตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรมของท่านช่วยพิจารณาตรงนี้เถอะครับ จะเกิดกุศลและจะเกิดความสมานฉันท์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ที่นี้ประเด็นต่อไปผมขอกราบเรียนก็คือว่า ในขณะนี้ก็ต้องยอมรับกำลัง ตำรวจ ทหาร เจ้าหน้าที่อาสาสมัครต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่นี้ครับ ผมคิดว่ามากพอเพียงครับ ในการที่จะปฏิบัติงาน แต่ไม่ค่อยแน่ใจว่าข้าราชการที่อยู่ในพื้นที่จะขาดอัตราแค่ไหน อย่างไร โดยเฉพาะครูนี้ขาดแน่นอนครับ เพราะว่าพี่น้องครูก็ประสบภัย ในการระเบิดบ้าง ยิงบ้าง บังคับชู้เชิญบ้างอะไรต่าง ๆ นี้เสียชีวิตกันไปมากมายผมเห็นใจ แต่อย่างไรก็ถือว่าขาด และหน่วยอื่น ๆ ก็คิดว่าขาดเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

หน่วยพลเรือน ตรงนี้ก็คงจะต้องดูแลให้ครบถ้วน เพราะมีฉะนั้นแล้วเสียหาย เสียชีวิตไปแล้วไม่มีคนมาทดแทน ผมคิดว่าในการทำงานทำไป ๆ คนก็จะทำถอย แล้วก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติการกิจที่สำคัญ ๆ ได้ เพราะว่าได้พูดกันว่ามันจะต้องใช้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการที่จะแก้ไขปัญหาในการรักษาความสงบเรียบร้อย การพิทักษ์ทรัพย์สินและความปลอดภัยของพี่น้องประชาชนนะครับ ตรงนี้ผมคิดว่าฝ่ายทหาร ฝ่ายที่ปฏิบัติในสังกัดของกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในถือว่าเพียงพอ แต่อย่างไรก็แล้วแต่ก็ต้องมีการระดมกันทั้งประเทศในการที่จะต้องส่งตำรวจทหารต่าง ๆ ลงไป เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่าห่วงของกระผมก็คือเรื่องเอกภาพในการบังคับบัญชา ผมเองก็ต้องฝากทางรัฐบาลไปด้วยช่วยดูเอกภาพในการบังคับบัญชา ส่วนในเรื่องอื่นเดี๋ยวผมจะค่อยกราบเรียนต่อไปนะครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของแนวทางที่จะต้องแก้ไขปัญหาผมคิดว่ามันเป็นทั้งข้อคิด ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของผมรวม ๆ ไปเลยเรื่องแรกพูดไปแล้วก็คือในเรื่องของเอกภาพในการบังคับบัญชา

เรื่องที่ ๒ ก็คือเรื่องของการข่าวที่มีความแม่นยำ ถูกต้อง ทันเวลา เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการที่เราจะแยกมิตร แยกศัตรู แยกคนดี คนไม่ดี ในการที่จะปิดล้อม ล้อมจับ หรือการเข้าปฏิบัติการต่าง ๆ ที่ใดก็แล้วแต่ ถ้าเผื่อว่าข่าวที่มีความแม่นยำ ชัดเจนแล้วมันก็จะทำให้ทำงานได้ไม่ผิดพลาด มันก็ไม่มีเสียงออกมาว่าเป็นการจับผิดตัวหรืออะไรก็แล้วแต่ อันนี้ผมขอเรียนฝากไว้ด้วยนะครับ

ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่าอย่าประเมินขีดความสามารถของผู้ก่อความไม่สงบต่ำกว่าที่เป็นจริงโดยเด็ดขาดครับ เพราะว่าไม่ว่าจะเรื่องยุทธวิธีการวางระเบิด การแทรกซึมเข้าไปในหน่วยราชการต่าง ๆ ความแนบเนียนในการที่สร้างข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือนที่เป็นเท็จหลอกลวง ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะเกิดความสับสน ผมคิดว่ามีอยู่ตลอดแล้วก็ทำได้อย่างแนบเนียน อย่างที่ท่านก็คงจะมีข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์มาแล้ว เพราะฉะนั้นอย่างไรก็แล้วแต่ในข้อนี้ผมเห็นว่าอย่าประมาท ชาตินิยม ไร้ยุทธวิธีโดยเด็ดขาด อย่าประเมินขีดความสามารถของฝ่ายตรงข้ามต่ำจนเกินไปนะครับ

๑๔๖

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทั่วไป)

พระราชวรรณ ๗๑/๓

ประเด็นที่ ๓ ผมขอเสนอว่าอย่าเชื่อคำขั้ดทอดของผู้ต้องหา หรือผู้ต้องสงสัย ให้มากนัก อาจถูกหลอกหลวงแล้วก็อย่าช้้อมหรือทรมานผู้ต้องสงสัย หรือผู้ถูกกล่าวหา ให้รับสารภาพโดยเด็ดขาดนะครึบ ต้องยึดถือหลักกฎหมาย -----

- ๗๒/๑

อันนี้ผมคิดว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งเลยนะครับ เพราะว่าตรงนี้ก็คือศัตรูของความสมานฉันท์ และสันติวิธี อย่าทำเลยครับ ซ้อมไปอย่างนี้ ปล่อยออกมาคนอาจจะเข้าไปอยู่กับ ผู้ก่อความไม่สงบอีกเป็นสิบเป็นร้อย เพราะว่าในความผูกพันในเครือญาติในองค์ภระอะไร ก็แล้วแต่ผมคิดว่ามีอยู่ เพราะฉะนั้นอันนี้ต้องกำชับกันอย่างเป็นเรื่องที่สำคัญเลยนะครับ

ประเด็นที่ ๔ ข้าราชการกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ที่ส่งไปปฏิบัติในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้ขอให้คัดกรองให้ดี คัดคนที่ดี มีความรู้ มีความประพฤติดี และยิ่งถ้าเป็นคนที่มีความประพฤติดี ไม่ใช่ว่าส่งไปโดยเพราะว่าสมัครใจจะไป พอเสร็จแล้วก็เลือนยศ ไม่รู้ว่าติดใจอันนี้ไปด้วยหรือเปล่า ต้องเป็นความเสียสละ เป็นความที่จะเห็นแก่ชาติบ้านเมือง แล้วถ้ามีความประพฤติด้วยดี แต่ไม่เป็นไรครับ เรื่องประสพการณ์นี้ ถ้ามีความตั้งใจดีอยู่แล้ว ถ้ามีสถาบันการฝึกอบรมอย่างดีมีชั้นมีตอนแล้ว แล้วมีการตรวจสอบ มีการประเมินผลก็สามารถที่จะส่งลงไปปฏิบัติงานได้ และอีกประการหนึ่ง ก็คือว่าข้าราชการเหล่านี้ต้องมีการกวดขันกำชับไม่ให้ก่อเงื่อนไข หรือปัจจัยอันเป็นเงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบ เพราะว่าแค่ข้าราชการที่ไม่รับผิดชอบเพียงคนเดียวนั้น อาจก่อให้เกิดความเสียหายทั้งประเทศได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเขาทำในทางตรงกันข้ามก็จะทำให้พี่น้องประชาชนเกิดความอบอุ่น เกิดความรัก เกิดความเชื่อถือไว้วางใจไม่หวาดระแวง เพราะประเด็นก็คือความไม่เข้าใจ และความหวาดระแวง เพราะว่าถ้ามีข้าราชการดี ๆ แล้วผมมีความมั่นใจครับ ตรงนี้ก็จะเป็นไปในหลักข้อที่ ๕ ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งผมได้กราบเรียนไปแล้ว แล้วก็ต้องเรียนเป็นคำเตือนครับว่า ถ้าผู้หลักผู้ใหญ่ ทางคณะรัฐมนตรีหรือท่านรัฐมนตรี ท่านนายกรัฐมนตรี เดินทางไปตรวจเยี่ยมในพื้นที่ ถ้ามีใครรายงานว่าหน่วยใดก็แล้วแต่ในสถานการณ์ในจังหวัดชายแดนใต้ขึ้นเรามาถูกทางแล้ว อะไรทำนองนี้ ท่านก็พึงหูไว้หูนะครับ อย่าเพิ่งเชื่อทั้งหมด จะต้องมีการตรวจสอบกัน เพราะว่าปัญหานี้เป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อนซับซ้อน แล้วก็เกี่ยวเนื่องกันด้วยหลายปัญหา ผมเรียนว่าปัญหาในเรื่องของผู้ก่อความไม่สงบในการที่จะแบ่งแยกสังคมมันก็เกี่ยวเนื่องเรื่องยาเสพติด มันก็เกี่ยวเนื่องผู้มีอิทธิพล มันต้องแยกแยะกันให้ชัดเจน บางทีมันผสมกลมกลืนอยู่ในตัวตนคนเดียวกัน เพราะฉะนั้นอันนี้ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบนะครับ

๑๔๘

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กุลนิษฐ์ ๗๒/๒

ที่นี้ในเรื่องของขวัญกำลังใจ ขวัญกำลังใจของข้าราชการที่ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่รวมทั้งพี่น้องประชาชนต่าง ๆ เหล่านี้ ผมคิดว่ามันจะต้องสร้างขวัญสร้างกำลังใจ และโดยเฉพาะข้าราชการที่ทำงานที่เสี่ยง อันนี้ผมหมายถึงข้าราชการทุกส่วนเลยนะครับ ทุกกระทรวง ทบวง กรม จะต้องมีการให้สวัสดิการ มีการตอบแทน ที่ค่อนข้างจะเป็นที่น่าพอใจ

ประเด็นต่อไปก็คือในเรื่องของการส่งกำลังบำรุงและงบประมาณ โดยเฉพาะหน่วยที่ปฏิบัติต้องใช้กำลังมาก ๆ ต้องใช้งบประมาณนี้ ก็มีค่ากล่าวทางการทหารเขาบอกไว้เนะครับว่า การส่งกำลังบำรุงนี้ไม่ใช่ปัจจัยชี้ขาดในชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ แต่ถ้าหน่วยใดขาดการส่งกำลังบำรุงนี้แพ้ทันที เพราะฉะนั้นอันนี้ผมก็ขอฝากเรียนท่านประธานไปยังผู้รับผิดชอบด้วยว่าอย่างไรก็แล้วแต่งบประมาณ เงินทอง เครื่องมือเครื่องใช้ วัสดุอุปกรณ์ น้ำมันรถอะไรอย่าให้ขาดแคลน ให้ไปเถอะครับ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเบี้ยเลี้ยงของทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในพื้นที่ หรือเงินตอบแทนพิเศษอะไรก็แล้วแต่ พวกนี้ไม่เอาไปไหนหรอกครับ เวลาตั้งฐานปฏิบัติการก็ไปซื้อข้าวของของพี่น้องประชาชนในพื้นที่นั้นละครับ ถึงรากหญ้าเลย และน้ำมันก็แพงไม่ซื้บรถออกมาซื้อข้างนอกที่ตลาด ที่อำเภอ ที่อะไรหรอกครับ ซื้บรถออกมาเปลอ ๆ ถูกดักซุ่มยิงอีก เพราะฉะนั้นเขาจะซื้อแล้วก็ใช้จ่ายในผลผลิตในพื้นที่ของพี่น้องประชาชนนั่นเอง เพราะฉะนั้นอันนี้ผมก็ขอกราบเรียนไว้ด้วยครับ

ในเรื่องของข้อเสนอแนะต่อไปในการแก้ปัญหา ผมเรียนว่าในคณะกรรมการธิการ ความมั่นคงของผม ซึ่งมีทางท่าน พลเอก ไชคชัย หงส์ทอง ท่านเป็นประธานคณะกรรมการ ความมั่นคงสามัญประจำสภานี้เนะครับ -----

ท่านก็จัดทำรายงานการศึกษาการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งผมคิดว่า เป็นรายงานที่น่าสนใจอย่างยิ่ง มันจะมีเรื่องหลัก ๆ อยู่ ๒ ประเด็นครับ ๑. นโยบาย ระดับชาติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นตรงนั้นนโยบายแห่งชาติจะต้องมีความชัดเจน อย่างไรก็ตามแล้วแต่ตั้งแต่ผู้บริหารจนผู้ปฏิบัติระดับรากหญ้า ถ้าเป็นหน่วยปฏิบัติก็บอก ระดับผู้บังคับหมู่ หมู่นี้สามารถเข้าใจตรงนี้ต้องมีความชัดเจน แล้วต้องมีการทำงาน อย่างต่อเนื่องไม่ใช่เปลี่ยนแปลงบ่อย ๆ เมื่อทำไประยะหนึ่งก็ต้องมีการตรวจสอบติดตามผล และมีการประเมินผลแล้วก็กลับเข้ามาในการที่จะแก้ไขปรับปรุงนโยบายให้มันสอดคล้อง ต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ตรงนี้ขอกราบเรียนในประเด็นที่ ๑ ที่เป็นเรื่องหลัก ๒. เรื่องยุทธศาสตร์ ๓ ประสานกันจะมีในเรื่องของการสร้างเสริมความเข้มแข็งของฝ่ายเรา ๒. ก็เป็นการเอาชนะฝ่ายก่อความไม่สงบทางด้านความคิด การทหาร และยุทธศาสตร์ที่ ๓ การขจัดปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขของปัญหา ผมทิ้งไว้แค่นี้ครับ เอกสารมีความสมบูรณ์แล้ว ท่านประธานคณะกรรมการธิการของกระผมก็จะแจกจ่ายแล้วก็ให้รัฐบาลด้วยครับ

อีกอันหนึ่งเป็นรายงานการศึกษา การสอบสวนและศึกษาสถานการณ์ ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งตรงนี้ก็ มี พลเอก ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์ ท่านเป็นประธาน แล้วต่อมามีท่านลาออกไปก็จะมี พลเอก สนั่น มะเรงสิทธิ์ เป็นประธาน ซึ่งมีข้อเสนอแนะที่สำคัญ ๆ อยู่ ๘ ข้อด้วยกัน ผมเอาย่อ ๆ เพราะเวลาใกล้หมด ก็คือ ในเรื่องของการพัฒนาอำนวยความสะดวกธรรมในเรื่องของการฟื้นฟู ความไว้วางใจ ด้วยกระบวนการการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม การพัฒนาคุณภาพชีวิต การพัฒนา ทรัพยากรบุคคล การสร้างความสามัคคีและสันติสุขตามแนวทางของอิสลาม การเสนอ ร่างพระราชบัญญัติเพื่อลดเงื่อนไขความรุนแรงและพัฒนาการใช้สันติวิธี อันนี้มี ๘ ประการ รายละเอียดอยู่ในเอกสาร เอกสารสมบูรณ์น่าสนใจเช่นเดียวกันเหมือนกับฉบับที่แล้ว

อีกเรื่องหนึ่งผมอยากจะเสนอก็คือการที่จะต้องจัดตั้งโรงเรียนสมานฉันท์ ดีกว่าครับ เพราะผมก็ชอบใจนโยบายของรัฐบาลว่ามีสมานฉันท์ ๒ ข้อ มี ๒ ข้อเลย อันนี้ก็เป็นจัดตั้งโรงเรียนสมานฉันท์แล้วกัน โรงเรียนสมานฉันท์นี้ก็คือการสร้าง ความเข้าใจ ให้กับประชาชนในเรื่องของความคิดความเชื่อเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชาติพันธุ์ ศาสนา

และวัฒนธรรมเพื่อที่จะให้พี่น้องประชาชนคนไทยซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลายอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขแบบในอดีตที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นตรงนี้อาจจะไปเรียกว่าโรงเรียนการเมือง แต่ผมว่าไม่ถนัด ผมว่าโรงเรียนสมานฉันท์นี่เข้าท่า ก็ขอเสนอไว้ล่ะครับ

ประการสุดท้าย การที่จะอยู่ร่วมกันบนวัฒนธรรมที่หลากหลายโดยไม่ถือเอาถือเราแต่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเมตตาต่อกัน ผมคิดว่ามันเป็นวัฒนธรรมไทยโดยรวมของบ้านเรา ผมคิดว่าวัฒนธรรมตรงนี้หายไปควรจะต้องทวงกลับคืนมานะครับ

ในท้ายที่สุดผมเรียนเลยนะครับว่า ผู้ก่อความไม่สงบเที่ยวได้ฆ่าผู้บริสุทธิ์ เด็กเล็ก ผู้หญิง ครูบาอาจารย์ ผมเรียนว่าไม่มีสงครามที่ใดแล้วที่จะฆ่าผู้บริสุทธิ์แล้วจะประสบความสำเร็จ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ต่อไปในส่วนของพรรคประชาธิปัตย์ ท่านลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ เชิญครับ ผมขออภัยครับท่านลาภศักดิ์ ผมลืม ๒ ครั้งแล้ว ผมขออภัยด้วยนะครับวันนี้

นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) : ไม่เป็นไรครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : จริง ๆ แล้วท่านรัฐมนตรีขอชี้แจงเมื่อสักครู่นี้ ๒ ครั้งแล้ว ผมขออภัยท่าน ท่านรอสักครู่นะครับ เดี่ยวขอท่านมัน แล้วก็ ท่านสุวิทย์ คุณกิตติ ๒ ท่านถัดมาเลยนะครับ

นายมัน พัทโนทัย (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม มัน พัทโนทัย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระผมต้องกราบขอโทษที่ขัดลำดับของผู้ที่จะอภิปราย เนื่องจากว่ากระผมถูกพาดพิง ความจริงท่านศิริโชค โสภา ขอโทษที่ต้องเอ่ยนาม ได้พูดจบผมก็จะพยายามได้ชี้แจงเพราะว่าเป็นเรื่องพาดพิงส่วนตัว บางประการ สำหรับเรื่องนโยบายนั้นผมก็กะว่าจะพูดทีเดียวหลังจากที่หลาย ๆ ท่าน ได้พูดถึงนะครับ -----

๑๕๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ดวงใจ ๗๔/๑

ท่านประธานก็ได้กรุณาทำโน้ตตอบมาบอกว่าขอโทษ ผมมีปัญหาตาที่มองไม่เห็นครับ ก็เลยต้องผ่านไป ๒ ท่านกว่าจะมาถึงตาผม ผมขอพูดในเรื่องของการพาดพิงส่วนตัวก็พอ เพราะว่าจะได้ไม่ต้องใช้เวลามาก เข้าใจว่าท่านศิริโชคได้พูดถึงว่ามีกรลงขันเพื่อตำแหน่งนี้ ที่ฮ่องกงอะไร ผมขอยืนยันต่อพระสาทิสลักษณะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า ไม่เป็นความจริง ผมอยู่ในพรรคก็เป็นผู้ใหญ่ที่ได้รับความนับถือ แล้วก็กระทรวงของเรา ได้รับการจัดสรรมาจากการเป็นพรรคร่วมรัฐบาล เพราะฉะนั้นก็ไม่มีกรไปตกลง เราได้มี คณะกรรมการที่เป็นตัวแทนของพรรคเข้าไปตกลงว่าจะเอากระทรวงใดกันบ้าง เสนอกันไป เสนอกันมาเป็นธรรมดาของการต่อรองในการร่วมรัฐบาล

เรื่องที่ ๒ ที่ท่านศิริโชคเรื่องฮ่องกงเสรีก็เรื่องที่ผมไม่มีความรู้ อันนี้จริงครับ ผมไม่ได้คิดว่าจะมาเป็น แต่ผมรู้ว่าผมเป็นรัฐมนตรีแน่แต่ไม่รู้กระทรวงไหนครับ ที่นี้ในคืนนั้นก็เลยบอกว่าเอา คือต่างก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่กระทรวงนี้มีปัญหาหลายประการ ผมก็เลยบอก ผมมาเป็นเอง แต่ผมมาพูดกับข้าราชการที่ประชุมครั้งแรก ผมก็บอกว่าผมไม่มีพื้นความรู้ จริง ๆ แต่ผมเป็นนักกฎหมาย ผมจบรุ่นเดียวกับอาจารย์ชุมพล ศิลปอาชา เป็นรุ่นน้อง ท่านชวน ท่านสมัครปีหนึ่ง ท่านสมัครจบพร้อมผม ผมได้ที่ ๑ ของรุ่น และผมขอยืนยันว่า เมื่อตอนที่พูดกันนั้นผมบอกผมไม่มีความรู้ แต่ผมมีทั้งจุดอ่อนและจุดแข็ง จุดอ่อนคือ ไม่ค่อยรู้เรื่องว่าโลกไอทีมันไปถึงไหน อันนี้ต้องยอมรับ ส่วนจุดแข็งของผมนั้นก็คือว่า ผมไม่มีเบื้องหลังของใครมาเป็นแบค (Back) ไม่มีบริษัทมือถือ ไม่มีผู้ค้าประกอบกิจการ มาหนุนหลังให้ผมได้เป็น ผมมาเพราะผมตัดสินใจว่าผมจะมา อันนี้ก็คงจะเคลียร์ใจ ท่านศิริโชคและท่านสมาชิกและผู้ฟังทางบ้านว่ามันก็มีทั้งอ่อนและแข็ง แล้วผมก็จะใช้ ความเป็นจุดแข็งของผมที่ท่านศิริโชคฝากความหวัง ผมจะทำให้ดีที่สุด ดีได้แค่ไหนยังไม่รู้ เพราะรัฐมนตรีกระทรวงนี้ไม่มีใครอยู่เกิน ๖ เดือนนะครับ ผมพูดไปแล้วเขาก็หัวเราะกัน แต่แล้วมีสหภาพคนหนึ่งบอกว่ากระทรวงนี้มันแปลก ถ้า ส เสื่อนี่อยู่ไม่เกิน ๖ เดือน ท่านนับดูสิตั้งแต่คนแรกมาจนผมบอกว่าถ้า ม ม้าอาจจะอยู่นานหน่อย ก็ไม่รู้จะครับ ก็ฝากไว้ในการดูแลของฝ่ายค้านและสื่อและประชาชนทั่ว ๆ ไป ผมก็ฝากนโยบายกับ ข้าราชการในชั้นต้น เพราะว่าตอนนี้ยังพูดว่าเราจะทำนโยบายอย่างไรอย่างนี้ยังพูดไม่ได้

๑๕๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ดวงใจ ๗๔/๒

เพราะว่าต้องมาขอذنทานุมัติจากสภาก่อน ผมก็บอกว่าแนวทางของเรา ผมต้องการ วิน วิน วิน เกม (Win Win Win Game) วินแรกคือพับลิก (Public) ต้องได้ ผู้ใช้ต้องได้ ประโยชน์ วินที่ ๒ คือรัฐต้องได้ประโยชน์ และอันที่ ๓ ผู้ประกอบการก็ต้องได้ประโยชน์ด้วย เมื่อ ๓ ประโยชน์ประสานได้ ก็กิจการไอทีของเราก็จะเจริญก้าวหน้า เราห่างมานานแล้ว ล้าหลังเขา ผมพูดในที่ประชุมก็ไม่อยากจะเอ่ยชื่อประเทศในที่ประชุมแห่งนี้ ผมบอกว่า เราล้าหลังแล้วนะ เมื่อ ๘ ปีที่แล้ว เพื่อนบ้านเรามาเรียนการสื่อสารจากเรา มาแปลหนังสือ จากเรา เราแปลจากฝรั่งมาผิด เขาก็แปลผิดไปเหมือนกัน แต่หลังจากบิลเกตส์ (Bill Gates) ไปประเทศของเขาแล้ว ณ บัดนี้เขาเจริญกว่าเรา เขาก้าวหน้ากว่าเรา เราจะพูดถึงว่า เขาไปกันถึง ๓ ปี ไปถึงอะไรต่าง ๆ เรา ๒ ครั้งยังไม่ถึง อันนี้สูตรของผมก็จะฝากไว้ว่า ก็ดูว่าผมทำได้แค่ไหน เพราะว่าเราไม่พึ่งผู้ลงทุนต่างประเทศก็เป็นไปไม่ได้ เราจะกลับไปสู่ ความเป็นผูกขาดก็ทำไม่ได้ และอีกประการหนึ่งถ้าเราเร่งแกเอกชนมาก เขาก็ไปลงทุนที่อื่น บางบริษัทก็บอกว่าไปทำที่ประเทศนั้นได้กำไรดีกว่า -----

๑๕๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

นิวรา ๗๕/๑

ที่นี้กฎเกณฑ์ของรัฐบาลมีมากผมก็เป็นห่วง วันหนึ่งจะต้องคุยกับท่านนายกรัฐมนตรี และสมาชิกฝ่ายค้านให้ทราบว่า ระเบียบจัดซื้อของสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นตัวที่ถ่วงให้ ทีโอที (TOT) ทีเอที (TAT) ทำงานไม่ได้ เพราะว่าขั้นตอนการประมูลบางทีปีหนึ่งยังไม่เสร็จ ประมูลแล้วคนแพ้ก็มาร้องขึ้นศาลกันอย่างที่ท่านเห็นเนื่องจากติดเรื่องกฎเกณฑ์ของวัสดุ ในขณะที่บริษัทผู้ประกอบการเอกชนเขาอยากจะทำซื้อวัสดุอันนี้ เครื่องมืออันนี้ที่จะทันสมัย ทันเขาก็ตัดซื้อได้เลย เราก็ชักว่าเขาตลอด เพราะฉะนั้นทำไมรัฐเดินช้ากว่าเขาเพราะอย่างนี้ นี่คือหลักการง่าย ๆ ที่ผมเรียนด้วยความจริงใจ ตรงไปตรงมาว่ามันเป็นอย่างนี้นะครับ แต่จะแก้ได้แค่ไหนก็ยังไม่ทราบ

ประการสุดท้ายเรื่องบอร์ด ท่านศิริโชคบอกว่าเวลานี้มีการวิ่งเต้นมาจริงครับ มีนะครับ ในบอร์ดทีโอที บอร์ดทีเอทีนั้น ผมให้สัมภาษณ์ไปแล้วว่าผมไม่กดดันใคร ทุกคนต้องมีความสามารถถึงจะมาเป็นบอร์ดได้ ฉะนั้นเวลานี้ก็มีเพียงบอร์ดทีเอทีลาออกเท่านั้นเอง บอร์ดทีโอทีที่ท่าน พลเอก สพรัง อยู่ ท่านก็บอกว่าจะออกวันศุกร์นี้หรืออย่างไร ผมไม่ได้กดดันท่าน ผมบอกว่าถ้าจะอยู่จะทำก็มาคุยกัน เพราะว่าจุดเชื่อมเก่ากับใหม่น่าจะไปด้วยกัน เราสะดุดกันมาทุกที ทุก ๖ เดือนเปลี่ยนรัฐมนตรีก็เปลี่ยนนโยบาย เปลี่ยนอะไร ที่ท่านผู้อภิปรายบอกว่ามันไม่เดิน ไม่อะไร ก็อย่างนี้นะครับ ไทย ๆ ก็ตั้งใจว่า บอร์ดต่าง ๆ เมื่อสภากฎหมายเรื่องการแถลงนโยบายของเราไปแล้ว ก็จะจัดสรรหา ซึ่งรัฐธรรมนูญใหม่ให้กระทรวงการคลังเป็นคนคัดเลือก ๑ ใน ๓ เพราะฉะนั้นใครจะเอา สตางค์มาให้คงยังไม่มี ยังไม่มีนะครับ ผมก็สาบานต่อหน้าพระสาทิสถลักษณ์ ผมใส่สะอาด ไม่มีปัญหาเรื่องเงินเรื่องทอง เพราะฉะนั้นก็คิดว่าพรรคเพื่อแผ่นดินได้ส่งผมมาก็ น่าจะส่งถูก แต่จะถูกใจท่านพี่น้องแค่ไหนก็ต้องดูอีกที แล้วก็ขอกราบขอบพระคุณท่านประธาน ที่ให้เวลา เพื่อให้ดำเนินการเข้าลำดับผู้ที่อภิปราย ส่วนประเด็นที่เป็นเรื่องนโยบายอะไรต่าง ๆ ที่ท่านถามมาผมก็จะขอถามรวมตอบในที่เดียวเลยก็แล้วกัน อาจจะเป็นพ่วงนี้ครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านลาภศักดิ์เชิญครับ ต่อเลยครับ

๑๕๔

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

นิวรา ๗๕/๒

นายลามศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายลามศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
ขออภิปรายเกี่ยวกับนโยบายที่ ๖ ของรัฐบาลที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้แถลงต่อที่ประชุม
แห่งนี้ นั่นก็คือนโยบายการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ท่านประธานครับ
คนที่จะมาเป็นเจ้ากระทรวงการต่างประเทศเป็นคนที่สำคัญและมีความหมายมาก
กระทรวงการต่างประเทศนี้เป็นกระทรวงคือหน้าตาของประเทศ ผู้ที่จะมาอยู่ในด้านนี้
หรือจะมาทำในหน้าที่นั้นนอกจากการบริหารกระทรวงแล้ว ต้องมีบุคลิก ต้องมี
จริยธรรม ต้องมีคุณธรรม ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อประเทศ เพราะฉะนั้นผมก็หวังว่า
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่มารับตำแหน่งนี้ก็จะได้ฟังปัญหา
ของพวกเราที่ประชุม โดยเฉพาะนโยบายเกี่ยวกับการต่างประเทศ และเศรษฐกิจ
ต่างประเทศ สิ่งหวังที่สุดนั่นคือท่านรัฐมนตรีอย่าเลือกปฏิบัติเป็นอันขาด มิฉะนั้น
จะเสื่อมเสียถึงประเทศชาติมาก ท่านต้องใช้วุฒิภาวะที่ท่านได้เรียนสูง และได้ทุน
อันมีเกียรติ เพราะฉะนั้นผมก็หวังว่าประเทศชาติโดยเฉพาะหน้าตาเขาเหล่านี้กำลังฝาก
ความหวังกับท่านครับท่านประธาน

ในนโยบายของรัฐบาลโดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับทีมเศรษฐกิจ ทีมประเทศไทยนั้น ผมว่าเป็นนโยบายที่ดีมาก ถ้าท่านประธานจำได้ช่วงนั้นในปี ๒๕๔๒ ท่านรัฐมนตรีปัจจุบันนั้นก็เคยเป็นเลขานุการของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ นั่นก็คือช่วงนั้นเป็นช่วงรัฐบาลชวน ๒ นโยบายนี้ได้นำมาปฏิบัติต่อเนื่องเป็นที่ค่อย ๆ แพร่หลาย โดยเฉพาะทางรัฐบาลพรรคไทยรักไทยก็ได้นำมาต่อยอดเป็นอย่างดีแต่ก็ไปสะดุดไประยะหนึ่ง อย่างไรก็ตามทีมประเทศไทย หรือว่าทีมไทยแลนด์นี้ ผมก็หวังว่าทางรัฐบาลต้องทำให้เป็นประโยชน์มาก ไม่ว่าจะเป็นการเจรจากรอบการค้าเสรีระหว่างประเทศเอฟทีเอหรืออื่น ๆ โดยเฉพาะเรื่องเอฟทีเอนั้นก็คือบางประเทศ ซึ่งเมื่อวานก็มีสมาชิกบางท่านก็ได้กล่าวไว้แล้ว นั่นก็คือความเสียเปรียบในด้านสินค้าทางด้านเกษตร เช่น เอฟทีเอระหว่างไทยกับออสเตรเลีย โคนม โคเนื้อนี้เราเสียหายไปมาก เกษตรกรผู้เลี้ยงโค ผู้ผลิตโคนมเสียหายมาก เพราะฉะนั้นก็อยากจะฝากท่านคำนึงถึงทีมไทยแลนด์นี้ให้ดีขึ้น และให้มาดูแลผลักดันอย่าให้เราเสียเปรียบมากนัก

และอีกเรื่องหนึ่งที่ผมจะยกตัวอย่างให้เห็น นั่นก็คือแฮปปี้ ไวเอท (Happy Wyeth) ระหว่างไทยกับจีน ความจริงเป็นเรื่องที่ดีครับเราได้ดุลมาจากประเทศจีนมากขึ้น แต่มันก็มีพืชเกษตรบางรายการ ถึงแม้จะไม่อยู่ในกรอบเอฟทีเอเราก็เสียหายมาก เช่น หอมแดงและกระเทียมราคาตกต่ำ ขณะเดียวกันช่วงตรุษจีน ถ้าท่านประธานสังเกตผลไม้จากประเทศจีนทะลักเข้ามาสู่ประเทศไทยมาก ส่วนผลไม้ของเราที่จะขายเข้าสู่ประเทศจีนนั้นต้องใช้เวลาขนส่งเป็นระยะเวลาอันยาวนาน บางครั้งเมื่อไปถึงแล้วเสียหายครับ แล้วก็โดนการกีดกันถึงแม้จะเป็นเอฟทีเอระหว่างประเทศแต่ก็ยังโดนการกีดกันทางมาตรการต่าง ๆ เพราะฉะนั้นทีมไทยแลนด์นี้ หรือทีมประเทศไทยก็ต้องทำการบ้านให้มากขึ้น โดยเฉพาะทราบว่าปี ๒๕๕๐ นี้ ทางสำนักงานประมงได้ให้งบประมาณถึง ๒,๐๐๐ ล้านบาท เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเงินนี้สามารถจะทำเชิงรุกให้กับประเทศไทยได้อย่างดี อีกอย่างหนึ่งก็ต้องฝากด้วยครับเรื่องสินค้าโอท็อปซึ่งไม่ได้บรรจุไว้ในนโยบายแต่ก็ได้บรรจุในนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล เพราะทางรัฐบาลได้เขียนชัดเจนเลยครับว่าจะเข้าสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะฉะนั้นหน้าที่ของทีมไทยแลนด์

๑๕๖

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

เบญจมาภรณ์ ๗๖/๒

ก็จะต้องผลักดันสินค้าโอท็อปไปด้วย ความจริงสินค้าโอท็อปนี้เป็นนโยบายที่พอใช้ได้
ที่ผมว่าพอใช้ได้เพราะทำบางส่วนก็ขาดทุน บางส่วนก็มีกำไร แต่ส่วนมากสิ่งที่ขาดทุน
ก็เพราะการตลาดไม่ดีครับ

ท่านประธานครับ ด้วยเวลาจำกัดผมก็ขอเข้ามาสู่นโยบายเรื่อง ๖.๑ ก็คือ
นโยบายส่งเสริมความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ผมว่าเป็นนโยบายที่ถูกต้อง
โดยเฉพาะกรอบยุทธศาสตร์ความร่วมมือเศรษฐกิจอิระวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง
หรือความร่วมมือเศรษฐกิจในอนุภาคกลุ่มแม่น้ำโขง และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
ระหว่างอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย หรือที่เราเรียกว่า ไอเอ็มที-จีที (IMT-GT) เพราะเป็น
เรื่องที่ดีมาก โครงการเหล่านี้เป็นโครงการที่ดีและได้รับความสนใจ แต่ขอโทษครับ
ไม่ได้รับความสนใจจากรัฐบาลชุดที่แล้วโดยเฉพาะรัฐบาลพรรคไทยรักไทยเท่าที่ควร -----

๑๕๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๗๗/๑

เช่น โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจอินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทยนี้ ความจริงเกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๖ ช่วงนั้นท่านประธาน ประธานโทษศรี ก็เป็น ส.ส. สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ร่วมกับผม เพราะท่านคงจะจำได้ดี โครงการนี้เกิดขึ้นก็เพราะเรามีปัญหาเขตแดนทับซ้อนไม่ว่าจะเป็นทางพื้นดินหรือทางทะเล นั่นก็คือทางภาคใต้ นะครับ ผลที่สุดด้วยความเข้าใจทั้ง ๓ ประเทศ ท่านอดีตนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย ก็ได้ไปพบปะหารือกับท่านอดีตนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ดอกเตอร์มหาธีร์ และอดีตนายกรัฐมนตรีอินโดนีเซีย ท่านซูฮาร์โต ทั้ง ๓ ท่านนี้ได้ตกลงกันเลยจัดตั้งองค์กรไอเอ็มที-จีที หรือว่าความร่วมมือสามเหลี่ยมเศรษฐกิจระหว่างประเทศขึ้น ประกอบด้วยภาคใต้ ๕ จังหวัด ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สงขลา สตูล และ ๔ รัฐจากทางมาเลเซีย ประกอบด้วย รัฐเคดาห์ รัฐเปอร์ลิส รัฐเปรัก แล้วก็รัฐปีนัง และอีก ๒ เกาะของอินโดนีเซีย นั่นคือเกาะอาแจห์และเมดาน โครงการนี้ที่ผมชี้ให้เห็นชัดที่สุดที่ได้ผลนั่นก็คือท่อก๊าซ เรามีแหล่งก๊าซธรรมชาติที่อยู่ในเขตทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทยกับมาเลเซีย ด้วยโครงการนี้การเจรจาระหว่างไทยกับมาเลเซียก็ได้ผลเป็นอย่างดี ปัจจุบันแหล่งก๊าซธรรมชาติที่อยู่ในละแวกนี้ ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า เจดีเอ (JDA) นี้ ได้นำออกมาใช้เป็นประโยชน์มหาศาลกับประชาชนชาวไทยและประชาชนชาวมาเลเซีย ท่านประธานครับ โครงการดี ๆ นี้ผมก็อยากฝากทางท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศให้สานต่ออย่างต่อเนื่อง และท่านก็พอรู้ว่าโครงการนี้ทำให้เกิดมิติต่าง ๆ ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นมิติทางด้านเศรษฐกิจ มิติทางด้านการท่องเที่ยว วัฒนธรรม สังคม และความมั่นคง ถ้าท่านจำได้ช่วงรัฐบาลชวน ๑ นั้นเหตุก่อการร้าย เหตุไม่สงบในภาคใต้มีประมาณ ๗๐ กว่าครั้ง แต่ด้วยโครงการนี้

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านลาภศักดิ์ครับ ผมเต็มเวลาให้ท่านเพื่อให้ท่านสรุปนะครับ ผมขอให้ท่านสรุปเลย

นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) : ต้องยอมรับว่าหลังจากที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ใช้โครงการนี้มาเมื่อปี ๒๕๔๓ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ๗๐-๘๐ ครั้ง ก็เหลือไม่เกิน ๗ ครั้ง ความจริงเราไม่ต้องมาพูดถึงเรื่องความมั่นคงเลย ความมั่นคงนี้ถ้าเราใช้โครงการนี้ให้เป็นหลักให้เป็นประโยชน์ ทุกอย่างผมเชื่อว่าดีแน่นอน

๑๕๘

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สายชล ๗๗/๒

แต่ที่น่าเสียดายรัฐบาลก็มองว่าใครไม่เลือกเราก็ไม่พัฒนา ใครไม่เลือกเราก็ไม่อยากจะใช้ของของคนก่อน ๆ คิดว่าดีแล้วมาสานต่อ เพราะฉะนั้นผมฝากท่านนายกรัฐมนตรีครับ ในเมื่อท่านมาแล้วก็อย่าลืมครับ จะเลือกเขาเลือกเรา เพราะผู้ที่ใช้สิทธิเลือกตั้งเลือกเรา มาเป็นตัวแทนหรือเป็นผู้แทนราษฎรนั้นทุกคนก็คือคนไทย เราไม่มีสิทธิที่จะเลือกปฏิบัติ ผมขอท่านประธานแถมอีกหนึ่งมีคนแฟกซ์ (Fax) มาให้ผม ฝากไปทางท่าน มท. ๑

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านมีเอกสารเพิ่มเติมอย่างไร เดี่ยวเอามาฝากถึงรัฐบาลได้ครับ

นายลามศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) : มีครับ เพราะว่าฝากท่าน มท. ๑ ว่า โดยเฉพาะเรื่องประเด็นการตั้งและการปกครองพิเศษ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าเรื่องทำนองนี้นั้นไม่ยากให้เป็นนโยบายรายวัน แต่ต้องมีข้อมูลที่ถูกต้องและรอบคอบ เพราะมีผลกระทบต่อความรู้สึกของคนไทยทั่วประเทศ ผมขอฝากเพียงเท่านี้ครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านปวีณ แซ่จิ่ง ครับ

นายปวีณ แซ่จิ่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพครับ ผม ปวีณ แซ่จิ่ง เขตเลือกตั้งที่ ๑ จังหวัดศรีสะเกษ พรรคพลังประชาชน

กระผมขอสนับสนุนนโยบายที่รัฐบาลได้เขียนไว้อย่างครอบคลุมทุกด้านและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และขอเสนอแนะในเรื่องนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลในข้อ ๑.๑๑ ที่ท่านได้เขียนว่า การสร้างระบบประกันความเสี่ยงให้แก่เกษตรกรและลดความเสียหายจากภัยธรรมชาติ และการสร้างกลไกในการสร้างเสถียรภาพเรื่องราคาของสินค้าให้เป็นธรรม กระผมอยากจะกราบเรียนว่าเกษตรกรนั้นเป็นผู้ที่ด้อยโอกาสอยู่แล้ว การที่ได้ให้ความช่วยเหลือในขณะที่เกิดภัยธรรมชาติขึ้นก็ดี ควรจะให้ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนและทันต่อเหตุการณ์และตรงเป้าหมายที่เกษตรกรต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการสร้างเสถียรภาพของราคาสินค้านั้น เนื่องจากว่าภาคเกษตรกรรมนั้นเป็นผู้ที่จะเสียเปรียบในเรื่องของการกำหนดราคาอยู่เป็นประจำ เพราะฉะนั้นรัฐบาลควรจะได้เข้าไปดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เกษตรกรผู้ที่มีส่วนที่จะต้องได้รับประโยชน์จากรัฐบาลในเรื่องนี้ เช่น เรื่องข้าว เรื่องอ้อย เรื่องกระเทียมและพืชเศรษฐกิจตัวอื่นที่เกษตรกรควรจะได้รับการดูแล และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือควรจะได้มีการคำนึงถึงต้นทุนในการผลิตที่เกษตรกรได้ลงทุนไป

ข้อ ๑.๑๗ คือวางระบบการถือครองที่ดินและกำหนดแนวเขตในการใช้ที่ดินให้ทั่วถึงและเป็นธรรม ในเรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ผู้ที่มีโอกาสจะเข้าถึงในเรื่องนี้ เกษตรกรส่วนหนึ่งก็คือเกษตรกรที่อยู่ในเขตการปฏิรูปที่ดิน นอกจากนั้นก็จะเป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ถือครองที่ดินโดยไม่มีเอกสารสิทธิ และไม่ได้อยู่ในเขตที่สาธารณะ และผู้ที่มีเอกสารสิทธิที่เป็น น.ส. ๓ ที่ต้องการจะเปลี่ยนเป็นโฉนดที่ดิน เราต้องยอมรับว่าการที่ได้มีโอกาสได้มีกระดาษสักแผ่นหนึ่ง ได้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองว่าเรามีกรรมสิทธิ์เหนือพื้นดินนี้ก็เกิดความภูมิใจ นอกจากนั้นแล้วเอกสารสิทธิเหล่านี้ก็นำไปเป็นหลักประกันในการที่จะเปิดโอกาสและในการที่จะนำไปเพื่อที่จะให้มีทุนในการประกอบอาชีพของตัวเองต่อไป กระผมอยากจะกราบเรียนว่าการปฏิรูปที่ดินในจังหวัดศรีสะเกษนั้นได้ปฏิรูปที่ดินไปเป็นจำนวนประมาณ ๑ ล้านไร่เศษ จึงจะเหลืออยู่ประมาณ ๗๐,๐๐๐ กว่าไร่ และนอกจากนั้นก็ยังมีเขตพื้นที่ที่ได้เตรียมการไว้แล้วหลายปี ได้ผ่านกระบวนการของท้องถิ่นและจังหวัด ยังรอการประกาศพระราชกฤษฎีกาอยู่ ๖ โครงการด้วยกัน ก็คือ

ป่าโนนลาน อี (E) ปาดงใหญ่ อี ปาโนนทราย อี ป่ายางชุมน้อยและทุ่งมั่ง อี ป่าแดงแซง อี และปาดงใหญ่ อี ซึ่งอยู่ในเขตของอำเภอโพธิ์ศรีสุวรรณ อำเภอบึงบูรพ์ อำเภอยางชุมน้อย อำเภอกันทรารมย์ อำเภอเมือง อำเภออุทุมพรพิสัย ซึ่งมีเกษตรกรที่ยังรอที่จะได้มีโอกาสเข้าไปใช้พื้นที่ มีโอกาสที่จะได้รับแจกเอกสารเข้าไปประกอบอาชีพทางการเกษตร ซึ่งมีหลายตำบลด้วยกัน ก็คือตำบลอิเซ ตำบลเสียว ตำบลเปี๊ยะ ตำบลลิ้นฟ้า ตำบลเมืองชุมน้อย ตำบลคูซอด ตำบลรังแร้ง ตำบลอี่ปาด ตำบลบึงบอน ตำบลคอนกาม และลิ้นฟ้า ยางชุมน้อย ซึ่งพื้นที่เหล่านี้เท่าที่ทราบขณะนี้เกษตรกรได้เข้าไปประกอบอาชีพในการปลูกหอม กระเทียม ซึ่งเป็นแหล่งที่ผลิตหอมกระเทียมที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดศรีสะเกษ ก็อยากจะกราบเรียนรัฐบาลว่าควรจะได้เร่งรัดติดตามโครงการเหล่านี้เพื่อให้เกษตรกรเหล่านี้ได้มีโอกาสที่จะได้รับการแจกเอกสารสิทธิและเอกสารที่เข้าไปประกอบอาชีพในที่ดินเหล่านั้น

ท่านประธานที่เคารพครับ นอกจากนั้น ข้อ ๑.๑๘ การขยายพื้นที่ชลประทานและเพิ่มประสิทธิภาพระบบชลประทาน ซึ่งผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งในเรื่องนี้

เพราะว่าทุกสิ่งทุกชีวิตน้ำเป็นประโยชน์ และสิ่งที่จำเป็นและสำคัญที่สุดแก่เกษตรกรก็คือน้ำ ซึ่งถือว่าน้ำเพื่อการเกษตรก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเหมือนกัน กลุ่มน้ำทั่วประเทศไทยมีทั้งหมด ๒๕ กลุ่มน้ำขนาดใหญ่ กลุ่มแม่น้ำมูลก็เป็นอีกกลุ่มน้ำหนึ่งที่ไหลพาดผ่านหลายจังหวัด ในจังหวัดภาคอีสาน เริ่มตั้งแต่จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งในตัวลำนํ้ามูลเองได้มีการจัดระบบการเก็บกักน้ำไว้เรียบร้อยแล้วเหลืออยู่เพียงโครงการเดียวก็คือ โครงการฝายห้วยนา ซึ่งได้ก่อสร้างเสร็จไปประมาณ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ เหลือเพียงการปิดกั้นลำนํ้าเดิมเท่านั้นก็สามารถที่จะเก็บกักน้ำเพื่อการเกษตรและเพื่อการบริโภคได้อย่างเพียงพอ เนื่องจากว่าอำเภอที่อยู่เหนือเขตฝายห้วยนาที่ตั้งอยู่ที่อำเภอกันทรารมย์นั้น มีอำเภอเมือง อำเภอกันทรารมย์ อำเภอ양งชุมน้อย อำเภอราชันีไฮล และอำเภออุทุมพรพิสัย ซึ่งก็อยากจะกราบเรียนฝากทางรัฐบาลว่า ควรที่จะได้เร่งรัดในการที่จะปิดฝายห้วยนาแห่งนี้ เพื่อที่จะให้เกษตรกรได้ใช้พื้นที่เพื่อการเกษตรและเป็นการขยายเขตพื้นที่ชลประทาน ซึ่งถือว่าในภาคอีสานของเรานั้น เรามีพื้นที่เพื่อการเกษตรในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาจากชลประทานแล้วเพียง ๖ ล้านไร่เศษ ถือเป็นเพียง ๒๑ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเอง ภาคเกษตรที่เป็นเกษตรกรของภาคอีสานทั้งหมด ๑๔ ล้านคนเศษ ถ้าเทียบกับ ๖ ล้านไร่ก็ถือว่าคนหนึ่งจะมีพื้นที่ชลประทานที่พัฒนาให้ได้ใช้น้ำอย่างสมบูรณ์เพียงคนละ ๐.๔๓ ไร่เท่านั้นเองไม่ถึงคนละ ๑ ไร่ เพราะฉะนั้นโอกาสที่เกษตรกรจะได้มีรายได้เพื่อที่จะได้ดูแลตัวเองได้นั้นก็คงจะเป็นเรื่องของน้ำเป็นใหญ่ เรื่องที่ ๒ ที่อยากจะฝากในเรื่องของการพัฒนาก็คือการขยายเขตไฟฟ้าเพื่อการเกษตรเป็นการลดต้นทุนการผลิต

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านปวีณอีกยาวไหมครับพอดีเวลาหมด แต่เต็มเวลาให้ ผมอยากให้ท่านสมาชิกได้กรุณาดูที่ไฟด้วยนะครับ ท่านจะได้มีเวลาสรุปสัก ๑ หรือ ๒ นาที ผมเปิดไฟ ถ้าไม่นานท่านต่อเลยนะครับ

นายปวีณ แซ่จิ่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ต้องขอบพระคุณมากครับที่ต่อไม่อย่างนั้นผมคงไม่หมดประเด็น การที่เราจะขยายเขตไฟฟ้าเพื่อการเกษตรนั้นไม่ได้หมายความว่าจะให้เฉพาะในพื้นที่

๑๖๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ราชันีพร ๗๙/๒

จังหวัดศรีสะเกษ ในพื้นที่ใดทุกภาคส่วนของประเทศไทย ในเขตที่มีเกษตรกรที่ปลูกพืชไม่ว่าจะเป็นหอม กระเทียม พริกและพืชเศรษฐกิจอื่นนั้นล้วนแล้วแต่ต้องการน้ำทั้งนั้น การใช้ไฟฟ้าเพื่อทดแทนน้ำมันนั้นเป็นการแก้ปัญหาให้ประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของราคาน้ำมันที่สูงขึ้น มลภาวะและโลกร้อน นอกจากนั้นก็จะเป็นการลดต้นทุนการผลิตให้กับเกษตรกรของเรา ซึ่งผมถือว่าในเรื่องนี้เราควรจะได้ให้ความสำคัญ ผมขอยกตัวอย่างที่อำเภอขามเฒ่า กิ่งอำเภอกันทรารมย์ อำเภอราษีไศล ที่ได้เคยมีการขยายเขตไฟฟ้าเพื่อการเกษตร บริเวณเหล่านี้ผลิตหอมแดง ผลิตพริก ถ้าใช้น้ำมันต่อผลผลิตต่อครั้งต่อไร่เราจะลงทุนไปถึงไร่ละ ๔,๐๐๐ กว่าบาท แต่ถ้าหากว่าได้ใช้ไฟฟ้าในการผลิตนี้ไร่หนึ่งต่อผลผลิตต่อครั้งก็จะเพียง ๓๐๐ บาทเศษเท่านั้นเอง เป็นการช่วยเหลือและเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนและเป็นการสร้างโอกาสให้กับเกษตรกรของเราอย่างทั่วถึงทุกคน

ท่านประธานที่เคารพครับ ผมดีใจที่สภาแห่งนี้ถึงแม้ว่าเพิ่งจะได้เข้ามาก็ตามที่ได้มองเห็นภาพของท่านสมาชิกทุกท่านที่ได้พยายามปฏิบัติภารกิจและหน้าที่ เราทุกคนก็พูดถึงเรื่องสมานฉันท์ แต่ผมอยากจะกราบเรียนว่าอยากจะฝากให้ทุกท่านได้ใช้เพียงความคิดระลึกว่าก่อนที่จะเกิดความสมานฉันท์นั้นอยากจะฝากว่า ขอให้ทุกคนนั้นเพียงแต่ได้มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เรายังการเมืองทุกคนเรามีภาระหน้าที่ ต่างคนก็ต่างมีประชาชนที่จะต้องรับผิดชอบ-----

๑๖๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สุทธาทิพ ๘๐/๑

สิ่งที่เราจะต้องทำก็คือภารกิจและหน้าที่ของเราที่เราจะต้องปฏิบัติให้ลุล่วงไปด้วยดี ไม่ว่าพรรคใดก็ดีเมื่อกลับไปที่บ้านแล้วเราก็ต้องดูพื้นที่ของเราเองความคาดหวังของท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคการเมืองไม่ว่าพรรคใดพรรคหนึ่ง

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เอาจบเลยดีไหมครับ

นายปวีณ แซ่จิ่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) : เดียวก็จบแล้ว ท่านประธานครับ ก็คือความสงบสุขของบ้านเมืองและความผาสุกของประชาชน ขอขอบคุณมากครับท่านประธาน

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ผมอะลุ่มอล่วย เพราะว่าเป็นนัดแรก ท่านสมาชิกใหม่ซึ่งเข้ามาในสภานั้นก็เป็นความรู้สึกที่ผมเคยบางครั้งก็ต้องใช้เวลาหนึ่ง ผมพยายามที่จะจัดเวลา บางท่านใช้เวลาไม่หมด ผมก็เอามาเฉลี่ยให้ แต่จะบริหารไม่ให้เกิน ๓๐ ชั่วโมง อย่างที่เราตกลงกันไว้ ก็เรียนท่านผู้ประสานงานทุกฝ่าย ท่านดอกเตอร์วุฒิพงษ์ครับ เชิญเลยครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภา กระผม นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภาครับ เพื่อไม่ให้เสียเวลาผมขออนุญาตเข้าในสิ่งที่ผมต้องการ จะอภิปรายเลย วันนี้มีประเด็นอยู่แค่ ๓ ประเด็นด้วยกันนะครับ

ประเด็นแรก เกี่ยวกับเรื่องการแถลงนโยบาย สิ่งแรกก็คงต้องบอกว่าชื่นชม ทำการบ้านการชั่งมาตีทีเดียวถึงแม้ว่าจะค่อนข้างจะยาวหน่อย เอกสารเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ วันนี้หนักกว่าเยอะกว่า ๒๖ หน้า เอ ๕ ๒๘ หน้า เอ ๔ หัวข้อก็ละเอียดกว่า คราวที่แล้วแยก ๕ หัวข้อ ออกมาเป็น ๔๑ หัวข้อย่อย อันนี้ ๘ หัวข้อใหญ่ ๑๙๖ หัวข้อย่อยมีแยกทั้งเร่งด่วน แล้วก็ที่จะทำให้เสร็จใน ๔ ปีหรือว่า ๘ ปี ในอนาคต แต่ประเด็นแรกที่ผมเป็นห่วงก็คือว่า ผมคิดว่าท่านรัฐบาลหรือท่านผู้นำรัฐบาลอาจจะตีโจทย์ผิดเหมือนกับรัฐบาลที่แล้ว โจทย์นี้ไม่ใช่โจทย์ ๔ ปี ผมคิดว่าอันนี้เป็นโจทย์ ๙ เดือน ที่เขียนตั้งแต่หน้า ๗ ถึงหน้า ๒๗ ที่จะทำใน ๔ ปี ใช้หน้ากระดาษไป ๒๑ หน้า หรือ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ผมคิดว่าเพื่อเป็นการสงวนเวลาเพื่อสมาชิกไม่ต้องอ่านก็ได้

๑๖๔

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สุทธาทิพ ๘๐/๒

ผมคิดว่าไม่ได้ใช้หรอกครับ แล้วที่พูดมาทั้งหมดนี้ก็ได้มีเจตนาจะแข่ง แต่เป็นการบอกกล่าว
เล่าสืบจากการพยากรณ์ด้วยการวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์บ้าง ทางรัฐศาสตร์บ้าง
บวกกับทางโหราศาสตร์บ้าง คิดว่าคงไม่พ้นสิ้นปีนี้ก็คงจะต้องมีรัฐบาลใหม่ ท่านผู้นำ
รัฐบาลอายุ ๗๓ แต่ก็ยังดูเข้มแข็ง มีน้ำมีนวล ชีวิตท่านคงจะยืนยาว แต่ผมเกรงว่า
ชีวิตของรัฐบาลท่านคงไม่ยืนยาวเท่ากับชีวิตท่านหรอกครับ ในอีก ๙ เดือนผมคิดว่า
เราอาจจะต้องกลับมาปรับแผนอันนี้กันใหม่อีกสักครั้งหนึ่ง เพราะว่าผมว่าถ้าพ่อบ้าน
ทราบว่าตัวเองเป็นมะเร็งขั้นสุดท้ายอยู่ได้อีกไม่กี่เดือน ผมว่าอย่าไปคิดเรื่องการขยาย
ธุรกิจการค้าเลย น่าจะคิดว่าจะเอาเวลาไม่กี่เดือนที่เหลือมาอยู่กับครอบครัวอย่างไร
จัดแจงพินัยกรรมอย่างไรดี ผมคิดว่าอันนี้น่าจะเป็นหน้าที่ที่เหมาะสมกว่า เพราะในทาง
การเมืองแล้วผมคิดว่าวันนี้รัฐบาลนี้คงจะจบก่อนสิ้นปี ไม่ได้แข่งนะครับ อันนี้เป็น
การพยากรณ์ แต่จะจบอย่างไร แล้วจะจบอย่างไรให้สวย แล้วจะจบอย่างไรเกิดประโยชน์
กับประเทศชาติมากที่สุด ผมก็มองเห็นว่าท้ายสุดมันน่าจะจบลงได้ ๓ ทาง

ทางที่ ๑ ก็คือท่านผู้นำรัฐบาล หรือว่ารัฐบาลเป็นฝ่ายเลือกเอง ก็คือจัด
ยุบสภา มีการเลือกตั้งใหม่ จัดรัฐบาลกันใหม่ จะเป็นรัฐบาลของท่านหรือรัฐบาลของ
ฝ่ายอื่นก็แล้วแต่ นั่นก็เป็นทางที่ ๑

๑๖๕

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สตีมา ๘๑/๑

ทางที่ ๒ ก็คือถ้าเกิดความวุ่นมาก แล้วอันนี้ก็ไม่จะดูหมิ่นดูแคลนใคร
๖ พรรคการเมืองเดี่ยวแบ่งเค้กกันไม่ลงเดี่ยวก็วุ่นวายหรือครับ

ท้ายสุดไม่เกินสิ้นปีก็คงจะเห็นคนแห่ลงมาที่ถนนราชดำเนินหรือ
ท้องสนามหลวงกันเป็นการใหญ่จะแก้ปัญหาด้วยการ

(นายสถาพร มณีรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำพูน) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วงครับ สักแป๊บหนึ่ง
ท่านอาจารย์วุฒิพงษ์ครับ เดี่ยวท่านผู้กำลังประท้วงท่านลำดับถัดไปกรุณานั่งก่อน
เอาเป็นที่ละท่าน เชิญครับ

นายสถาพร มณีรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำพูน) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สถาพร มณีรัตน์ ในนามสมาชิกรัฐสภา ขอประท้วง
ตามข้อบังคับ ข้อ ๔๓ ในการอภิปรายต้องอยู่ในประเด็นหรือเกี่ยวกับประเด็นที่กำลัง
ปรึกษากันอยู่ ผมเห็นว่าผู้อภิปรายกำลังเป็นนักโหราศาสตร์ไม่ใช่นักรัฐศาสตร์ ผมขอให้
ท่านประธานวินิจฉัยครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญนั่งครับ ผมวินิจฉัย
ท่านอาจารย์ครับ เมื่อกี้ก็ถือว่าเป็นอารมณ์ปกติไปนิดหนึ่ง ผมว่าเดี่ยวเข้าประเด็น
ในเนื้อหาเรื่องการแถลงนโยบาย เมื่อกี้ก็ไปนิดหนึ่งครับ เดี่ยวขยับเข้ามาใกล้หน่อย
เชิญครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ
ขอบพระคุณมากครับ ประเด็นหลักก็คือว่าวันนี้ถ้าทางเลือกที่ ๑ ไม่เกิดขึ้นก็คงจะไปสู่
ทางเลือกที่ ๒ ถ้าสมมุติเกิดความวุ่นวายในช่วงนั้น รัฐบาลก็มีทางอยู่ ๒-๓ ทาง จะจัดการ
กับคนที่เต็มท้องถนนกันอย่างไร จะเอาม็อบ (Mob) ชนม็อบหรือไม่เอามาชนม็อบ
เอาแค่มีม็อบมาแหย่ม็อบ แล้วเอาทหารมาตะปบม็อบอีกที อันนั้นก็เป็นที่ทำได้ แต่ก็ไม่ได้

(นายทองดี มนิสสาร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุดรธานี) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วง อาจารย์ครับ
เป็นสิทธิของสมาชิกนะครับ ผมปฏิบัติตามข้อบังคับก็ไม่อยากให้ทวนใจท่านอาจารย์
เดี่ยวท่านลองบอกประเด็นของท่านในการที่ประท้วง

นายทองดี มนิสสาร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุดรธานี) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ทองดี มนิสสาร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคพลังประชาชน อุดรธานี ท่านประธานที่เคารพครับ ขอประท้วงผู้กำลังอภิปรายไม่อยู่ในประเด็นและเสียดสี ตามข้อ ๔๓ วรรคสอง เพราะฉะนั้นขอให้อภิปรายในประเด็น ตรงนี้ถือว่าสภาอันทรงเกียรติ เรากำลังเดินทางมาดีแล้ว ผมนั่งฟังทั้งวันไม่มีอย่างนี้ครับ เพราะฉะนั้นท่านผู้ทำหน้าที่ วุฒิสมาชิกขอให้อยู่ในประเด็นด้วย ขอขอบคุณมากครับ ให้ท่านประธานวินิจฉัยด้วยครับ

นายยงยุทธ ตีระไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญนั่งครับ ผมวินิจฉัย ประเด็นที่ผมจะลุ่มอล่วยนะครับ แต่ว่าก็ไม่อยากให้ไกลแล้วก็ไม่ต้องให้ต่อเนื่อง เพราะถ้าไกลแล้วต่อเนื่องอีกก็จะมีผู้ประท้วงต่ออีก ผมขอท่านอาจารย์ได้กรุณาเข้าประเด็น ในเรื่องของการวิพากษ์หรือการอภิปรายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย ส่วนเรื่องอายุ ของรัฐบาลนั้น เดียวเรามีเวลาสัปดาห์ถัดจากที่แถลงนโยบายแล้ว เรายังมีการพูดคุย กันได้อีกเยอะครับ ขอความกรุณาท่านอาจารย์นะครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอบพระคุณมากครับท่านประธานรัฐสภา ผมก็จะพยายามอยู่ในประเด็น เดียวถ้าท่านมี ความอดทน มีขันติธรรมสักนิด ทั้งหมดโยงกันหมดละครับ นี้ได้เขียนมาเรียบร้อยแล้ว มันเกี่ยวโยงกันอย่างไร ถ้าท่านใจเย็นสักนิดเดี๋ยวก็จะเห็นว่ามันเกี่ยว

ทางที่ ๒ ผมขอขออนุญาตหนึ่งเสียเวลาเพราะว่าโดนประท้วงหลายครั้ง ถ้าสมมุติว่าออกมาเป็นรูปนั้นผมก็คิดว่าสถานการณ์ก็คงจะอัปลักษณ์พอสมควรนะครับ คงมีคนเจ็บตัว มีความวุ่นวาย จะเสียเลือดเสียเนื้อกันหรือเปล่าผมก็ไม่ทราบ

ทางที่ ๓ ที่อาจจะเกิดขึ้นก็คงจะเป็นภาคสองของ ๑๙ กันยายน แต่ผมว่า อาจจะไม่ต่างกันเล็กน้อยก็คือว่า วันนั้นประชาชนเอาข้าวเอาดอกไม้มาให้ทหาร วันนี้ผมว่า ถ้าจะเกิดภาคสองของ ๑๙ กันยายน วันนี้เราคงจะเห็นมูลสุนัขวปไปใส่รถถึงกัน ๓ ทางนี้ ผมคิดว่าท้ายสุดเราคงต้องพยายามหมุนพวงมาลัยไปหาทางเลือกที่ ๑ ให้ได้ นั่นก็มาสู่ ประเด็นที่ ๒ จะทำอย่างไรให้ไปถึงที่นั่น

๑๖๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

สถิติมา ๘๑/๓

ประเด็นที่ ๒ ของผมก็คือว่าสมานฉันท์ไม่ใช่คำตอบ ที่ผมบอกว่าสมานฉันท์ไม่ใช่คำตอบก็เพราะว่า ๑. ทำไม่ได้ ๒. ไม่จำเป็นต้องทำ ๓. ทำไปก็ไม่เกิดประโยชน์ที่ว่าทำไม่ได้แค่เห็นบรรยากาศในห้องประชุมนี้หรือว่าในห้องอาหาร ผมก็รู้แล้วว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้หรอกครับ โธ่ ๆ กันแล้วอย่าหลอกกันเลย คนดูที่วิพากษ์มากมาย ประชาชนก็ไม่ได้ทานเกลือ เพราะฉะนั้นไม่มีทางทำไม่ได้ ๒. ไม่จำเป็นเรื่องสมานฉันท์ ผมก็ดูบอลพรีเมียร์ลีก (Premier league) อยู่บ่อย ๆ ก็สนุกสนาน ผมก็ไม่เคยเห็นว่าลิเวอร์พูลกับแมนยูจะต้องมาสมานฉันท์กัน เกมก็สามารถจะสนุกสนานได้อยู่ในเกม -----

- ๘๒/๑

ตราบเท่าที่ทุกคนมีกติการ่วมกัน เคารพกติกา มีกรรมกรที่ทั้งฝ่ายยอมรับนับถือร่วมกัน และที่สำคัญที่สุดและผมว่าลืมนกันอยู่บ่อย ๆ คือการให้เกียรติคนดู เกรงใจแฟนบอลบ้าง เพราะฉะนั้นมาถึงประเด็นนี้ผมอยากเรียนว่าในฐานะของคนซึ่งเป็นคอกการเมือง แต่ต้องเรียนว่าเป็นคอกการเมืองอิสระ เราไม่ได้ฝักฝ่ายพรรคใด ไม่ว่าจะพรรคพลังประชาชน พรรคชาติไทย พรรคประชาธิปัตย์หรือพรรคเพื่อแผ่นดินหรืออะไรก็ตามแต่ แล้วเราก็มีประวัติที่แจ่มชัดเจน เราไม่ได้สู้กับพรรคไทยรักไทยเมื่อปี ๒๕๔๙ เท่านั้น ปี ๒๕๔๒ ปี ๒๕๔๓ เราก็สู้กับพรรคประชาธิปัตย์เรื่อง พรส. เรื่องกฎหมายชายชาติ ๑๑ ฉบับ แล้วก็เรื่องการขายรัฐวิสาหกิจ ก่อนหน้านั้นก็เคยสู้กับรัฐบาลชวลิตมาเรื่องการปิดไฟแนนซ์ (Finance) เมื่อปีกลายก็ชนกับผู้มีอำนาจใน คมช. เพราะฉะนั้นสถาบันเล็ก ๆ ของเรา สหสวรรษ ผมเรียนได้ว่าเราไม่ได้ฝักฝ่ายข้างใด แต่ที่อยากจะเรียนเพราะว่าด้วยความเป็นห่วง ก็คือว่าวันนี้ผมคิดว่าเรามุ่งกันที่เรื่องสมานฉันท์ แต่ผมอยากเรียนและเรียนด้วยความจริงใจว่าสมานฉันท์ไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะที่นั่งกันอยู่ในห้องนี้ไม่ใช่ทั้งหมดของประเทศไทย ประเทศไทยไม่ใช่มีเพียงแค่ ๖ หรือ ๗ พรรคการเมือง ผมเรียนท่านได้ แล้วก็ไม่ได้คิดจะดูแคลนใคร พรรคของท่านที่จะโอ้อวดได้ ส.ส. มา ๑๖๐ กว่าคน หรือว่า ๒๐๐ กว่าคนหรืออะไรก็แล้วแต่ คนจำนวนมากเลือกท่านไม่ได้เพราะรักท่าน แต่อาจจะเพราะข้างอีกฝ่ายหนึ่งมากกว่า คนจำนวนมากเลือกท่านเพราะถูกบังคับให้เลือก ผมคิดว่า กต. บางทีอาจจะต้องนำเขียนกฎหมายกันใหม่ว่า การเลือกตั้งเป็นสิทธิไม่ใช่หน้าที่ เพียงเพราะต้องการยอดตัวเลขสวย ๆ บังคับให้คนไปเลือกตั้งไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร ถ้าอยากให้มีการมีส่วนร่วม ไม่ใช่บังคับให้คนไปเลือกตั้ง ต้องกระตุ้นให้เขาไปเลือกตั้ง วันนี้ขอพูดกันตรง ๆ จะกระทบน้ำใจใครบ้างก็ไม่มีไร เพราะว่าชีวิตนี้ก็มีศัตรูมาพอสมควรแล้วจะเพิ่มอีกเล็กน้อยก็คงไม่น่าจะเปลี่ยนแปลงมาก เรียนได้ว่าวันนี้สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ

(นายจตุพร พรหมพันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาจารย์ครับ มีผู้ประท้วง

๑๖๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พัชรี ๘๒/๒

นายจตุพร พรหมพันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ขออนุญาต
ท่านประธาน คือความจริงแล้วผมมีควิตั้งใจจะพูดในวันพรุ่งนี้ แต่ว่าพยายามฟังอภิปราย
ตามที่มีเพื่อนได้ร่วมประท้วง เพราะว่าผู้อภิปรายได้พูดในสิ่งที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี คือผมฟังนะครับ ความจริงแล้วก็ให้ท่านพูดสิ่งนั้นก็
เพราะว่าทำหน้าที่เพียงไม่กี่วัน แต่ทว่าเวทีนี้ สภาแห่งนี้ไม่ใช่ที่ออกมาพูดในสิ่งที่ตัวเองคิด
หรือกระทำการที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องี่พูด ท่านเองเป็นคนเขียนหนังสือคู่มือพรรค
แต่ ๑๙ กันยายน ท่านก็ไปอยู่กับพรรค ท่านนั่งอยู่ในบอร์ดที่ไอที รักษาการกรรมการ
ผู้จัดการ มีปัญหา กับ พลเอก สพรัง เขารู้กันทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นผมบอกว่าจะไป
ก็ขอให้ไปดี ๆ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านจตุพรครับ ผมวินิจฉัยได้แล้ว
เชิญนั่งครับ

นายจตุพร พรหมพันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ก็ขออนุญาต
ท่านประธานว่า ถ้าจะพูดก็ขอให้อยู่ประเด็นคำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี แล้วผม
ไม่ต้องการที่จะมีปัญหาเลย

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เชิญนั่งครับ ท่านอาจารย์ครับ
ผมขอความร่วมมือท่านอาจารย์ประเด็นที่พูดถึงก็เป็นที่น่าสนใจนะครับ แล้วก็ผมคิดว่า
เวลาเราจำกัดมาก เราจะมุ่งประเด็นในเรื่องเกี่ยวกับการอภิปรายในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
กับนโยบายของรัฐบาลที่แถลงไว้ ส่วนเรื่องความคิดเห็นหรือความเป็นห่วงบ้านเมืองนั้น
เรามีวิญญูสภา เรามีอะไรต่าง ๆ เราใช้ช่องทางในการที่จะออกความเห็น คือเมื่อสักครู่
ผมฟังประมาณสัก ๑๐ นาที เพื่อให้ท่านอาจารย์ได้โยงว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องนโยบาย
รัฐบาลอย่างไร ประมาณ ๑๐ นาที พอไม่ถึงแล้วมีเพื่อนได้ลุกขึ้นมาประท้วงกันเป็นระยะ
แล้วก็ใจผมเองผมก็อยากให้บรรยากาศในสภานั้นเป็นไปด้วยความเรียบร้อย -----

แล้วก็คิดว่าที่ท่านอาจารย์พูดมีสาระ แต่ว่าเดี๋ยวเราหาเวลาอื่นได้พูดคุยกัน แต่ตรงนี้เรามีเวลาจำกัดในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแถลงนโยบาย อยากให้ท่านอาจารย์ได้ทำหน้าที่ตรงนี้ เชิญต่อเลยครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบเจริญวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : กราบขอบพระคุณมากครับ ผมก็พยายามที่จะอยู่ในประเด็นนะครับ แต่ก็คงต้องเรียนว่าความคิดเห็นบางคราวมันก็อาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องเหมือนกับสมาชิกท่านอื่น แล้วบางคราวการอ่านในเอกสารนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดอาจจะไม่ได้ปรากฏในเอกสารเสียด้วยซ้ำ หรือบางคราวปรากฏก็อยู่ระหว่างบรรทัด ผมขอเรียนอย่างนี้ว่าวันนี้ในฐานะของนักต่อสู้ทางการเมืองซึ่งอาจจะไม่ใช่เป็นนักการเมือง เพราะนักการเมืองต่อสู้เพื่อแสวงหาตำแหน่งและผลประโยชน์ทางการเมือง แต่นักต่อสู้ทางการเมืองต้องการเห็นความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เพราะฉะนั้นความคิดเห็นนี้อาจจะแตกต่างกันได้ แต่วันนี้สิ่งที่อยากจะเรียนคือว่า

(ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านเขาวรินมีอะไรครับ

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาจารย์รอสักครู่ครับ เชิญท่านเขาวรินครับ

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานครับ ผมเองไม่ชอบรับบทเรื่องประท้วง เพราะว่าผมเกินวัยตรงนั้นไปแล้ว อ้ายตรงนี้นั้นไม่ไหว ที่ท่านอภิปรายว่านักการเมือง อ้ายประโยคเมื่อไหร่ผมไม่อยากจะพูดไม่เป็นมงคลกับปากผม ผมขอร้องให้ถอนเสีย ผมลาออกจากตำรวจปี ๒๕๑๙

๑๗๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

บุญยรินทร์ ๘๓/๒

สมัครรับเลือกตั้งเป็นนักการเมืองมาจนถึงปัจจุบันนี้ ๓๒ ปี ประวัติผมไม่มีต่างพร้อย แล้วไม่ใช่ทำอย่างที่สมาชิกผู้อภิปรายนี้พูดเลย แล้วขอประท้วงอีกประเด็นหนึ่ง การอภิปรายกับประธานต้องอภิปรายด้วยความเคารพ นี่ยื่นล้วงกระเป่าออกลูกนกเง ไม่ถูกครับ ขอให้ประพฤติใหม่ แล้วก็แก้ไขคำพูดเมื่อก็ด้วย ขอขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ผมวินิจฉัยได้แล้วนะครับ ท่านอาจารย์ครับ เมื่อสักครู่นี้พูดถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองเลวร้าย ซึ่งกราดไป ทัวไปก็ทำให้เพื่อนสมาชิกไม่สบายใจ ขอถอนคำพูดตรงนั้นนะครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ยินดีครับ ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์ถอนนะครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์ครับ เราต่อเข้าไป เลยไหมครับ เราเหลือเวลาน้อย ๑๐ นาทีครับ อาจารย์วิพากษ์นโยบายแล้วอภิปราย เชิญครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ดีครับ แล้วที่นี้ถ้าจะมีใครประท้วงก็เชิญทีเดียวเลย

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เพื่อนสมาชิกขอความร่วมมือ ฟังท่านอีกสักนิดหนึ่ง วันนี้เราอะลุ่มอล่วยกันเพราะว่าเป็นบรรยากาศใหม่ แต่เดี๋ยว ผมจะดูว่าอะไรที่เป็นประเด็นที่เกิดความเสียหาย ผมก็จะช่วยดูแลให้ จะใช้ข้อบังคับ แต่ว่าถ้าเป็นเรื่องทัวไป ลองฟังดูครับ เผื่อจะได้ความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้นบ้าง บางทีอาจจะ นอกนิดหน่อยแต่ว่าอย่าให้ไกลมากนัก เชิญครับ

ร้อยตำรวจโท เซาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานครับ ผมยังมีอีกประเด็นหนึ่ง ท่านกรุณาด้วยนะครับว่า ท่านสมาชิก ที่อภิปรายอย่าเอามือล้วงกระเป่าครับ เพราะข้อบังคับบอกว่าจะอภิปรายพูดกับประธาน ต้องพูดด้วยอาการสุภาพ ขอนะครับ ขอครับ

๑๗๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

บุศยรินทร์ ๘๓/๓

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านอาจารย์ครับ ไม่ล้วงกระเป๋าคุดได้ใช่ไหมครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ใต้ครับ ยินดีครับ ขออนุญาตต่อแล้วกันนะครับ วันนี้ผมขอเรียนด้วยความกังวลว่าสำหรับคนที่คอกการเมืองที่ไม่ใช่แฟนคลับของพรรคใดพรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น ๖ - ๗ พรรค ที่นั่งอยู่ในนี้เป็นคอกการเมืองอิสระ สิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้คือความเบียดเบียนการเมือง อิดหนาระอาใจแล้วก็เกิดความเก็บกดทางการเมือง จนผมว่าตอนนี้อาจจะอยู่ในระยะเป็นโรคซึมเศร้าทางการเมืองขั้นสุดท้าย ซึ่งอันนี้เป็นความน่ากลัว เพราะมันอาจจะเป็นเชื้อเพลิงทางการเมืองซึ่งนำไปสู่ความรุนแรงได้ สิ่งที่เป็นความรู้สึกร่วมกันก็คือว่า เอ๊ะ วันนี้บ้านเมืองนี้กลายเป็นว่าความวุ่นวายทั้งหมดที่เกิดขึ้น มันเกิดจากการต่อสู้กันของกลุ่มผู้มีอำนาจเพียง ๒ กลุ่ม แล้วก็เป็นคนกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มก็มีคนคงไม่เกินสัก ๑ เพอร์เซ็นต์ของประชากร แต่วันนี้ความวุ่นวายที่มันเกิดขึ้นนี้คนที่ต้องแบกรับคือคนอื่นอีก ๙๙ เพอร์เซ็นต์ที่เหลือ เราเอา ๙๙ เพอร์เซ็นต์ที่เหลือนี้กลายเป็นพรมเช็ดเท้าทางการเมือง อันนี้เป็นความอึดอัดได้ว่า เอ๊ะ อ้ายเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะว่าผู้มีอำนาจ ๒ กลุ่ม ไม่ว่าจะเรียกว่าทุนเก่า ทุนใหม่ เศรษฐีใหม่ เศรษฐีเก่า ขุนนางกับขุนศึก หรือว่าทุนใหม่ นายทุนขุนศึกอะไรก็แล้วแต่ -----

๑๗๓

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กมลมาศ ๘๔/๑

แต่เรื่องวุ่นวายทั้งหมดที่เกิดขึ้นมันเกิดขึ้นเพียงเพราะว่า ผู้มีอำนาจในแผ่นดิน ๒ กลุ่ม ตกลงกันไม่ได้ว่าคนไทยควรจะตีมีเปียร์ข้างหรือเปียร์สิงห์ดี ถ้าจะใช้โทรศัพท์ควรจะใช้อะไอเอส (AIS) หรือดีแทค (DTAC) หรือว่าทรู มูฟ (True move) ดี ถ้าจะซื้อหอยควรจะซื้อหอยบนดินของคุณทักษิณหรือว่าจะเป็นหอยออนไลน์ (Online) ของ พลเอก สุรยุทธ์ ดี รัฐบาลหนึ่งก็ไปยึด กฟผ. เพื่อจะมาขายทำกำไรมากมาย ส่วนอีกรัฐบาลหนึ่งก็ทำให้ กฟผ. เดี้ยง แล้วทำยสุตก็เอาเอกชนผู้ผลิตไฟฟ้าที่เราเรียกว่าไอพีพี (IPP) เข้ามายึดครองแทน ทางเลือกของประชาชนมีแค่นี้หรือ ประชาชนมีทางเลือกเพียงแค่ว่าจะเสียชีวิตด้วย เชี่ยวเสื่อหรือว่าซากกรไกรจะเข้แค่นี้หรือ ประชาชนเป็นเพียงกบตัวน้อย ๆ มีทางเลือกเพียงว่าตกลงจะให้คนกระสาสี่เขี้ยวกิน หรือนกกระสาสี่แดงกิน หรือว่าจะเอาคนกระสาสี่กาก็ หรือนกกระสาสี่เขี้ยวขี้มั่วดี ทางเลือกของประชาชนมีแค่นี้หรือ แล้วผมว่าวันนี้ ความอดทนระอาใจอันนี้บ่มเพาะมาเป็นระยะเวลาานพอสมควร ผมเกรงว่าวันนี้ ถ้าเรียงตรง ๆ ผมว่ามันมีกลุ่มคนที่ไม่พอออกพอใจการเมืองในขณะนี้เลย แล้วก็ไปที่ฟุ้งเข้ามา ขออภัยนะครับ ไม่ใช่ฟุ้งมาเข้าที่แค่พลังประชาชน ผมไม่ได้มีเจตนาจะมาดูหมิ่นดูแคลนพรรคพลังประชาชน แต่ผมมีเจตนาที่จะดูหมิ่นดูแคลนพรรคการเมืองทุกพรรค แล้วผมว่าวันนี้แหละครับเรามาถึงจุดหนึ่งแล้ว การเพียงแต่เปลี่ยนตัวละคร เปลี่ยนพระเอกลิเก พระรอง เปลี่ยนคนรำ ไม่เวิร์ค (Work) อีกต่อไป วันนี้สิ่งที่ประชาชนต้องการเห็นคือการเปลี่ยนบทบาทละคร คงจะต้องถึงเวลาเขียนสคริปท์ (Script) กันใหม่แล้ว ผมว่าความล้มเหลวของรัฐบาลที่แล้วเกิดเพราะว่าความไม่เข้าใจว่าถึงเวลาแล้วแฟนบอลขอเปลี่ยนบทบาทละคร ไม่ใช่เปลี่ยนตัวละคร แล้วผมว่าเมื่อมาถึงจุดนั้น

ประเด็นที่ ๓ ก็คือว่า แล้วเราจะทำอย่างไรต่อไป ผมก็ขอไว้ ๒-๓ อย่าง

อันที่ ๑ ถ้าเราจะเตะบอลกันใหม่ ผมว่าสนามนี้รกรุงรัง ไม่เรียบ อาจจะต้องตีเส้นกันใหม่ ปลุกหญ้ากันใหม่ วันนี้สิ่งแรกก็คือขอให้เขียนกฎหมายกติกาใหม่ รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ แม้ผมอยู่ใน สนช. กฎหมายลูก ๓ ฉบับ ไม่ว่าจะเป็กฎหมายเลือกตั้ง กฎหมาย กกต. และกฎหมายพรรคการเมือง ต่างเขียนมาเพื่อให้ทับซ้อนเกินเหตุ ด้วยเจตนาซึ่งผมก็อนุมานเอาเองว่า เพื่อที่ผู้คุมกฎจะได้ใช้ประโยชน์จากความซับซ้อนนั้น

๑๗๔

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กมลมาศ ๘๔/๒

ผมว่าน่าจะรื้อรัฐธรรมนูญใหม่ แก้กฎหมายลูก ๓ ฉบับใหม่ เปลี่ยน กกต. ใหม่ ตัวกรรมการให้ทั้ง ๒ ฝ่าย หรือ ๓ ฝ่าย หรือ ๗ ฝ่ายสบายอกสบายใจ อันที่ ๒ ผมว่าควรจะต้องถึงเวลาที่จะต้องทำการล้างป่าช้าทางนิติบัญญัติ ช่วงเวลาสุดท้ายของ สนช. มี พ.ร.บ. เข้าไปมากมาย เป็น พ.ร.บ. สำคัญ ๆ ก็มากมาย ผ่านไปแบบรวบรัด

นายยงยุทธ ตริยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์ ผมไม่อยากจะขัดใจบางที่ถ้อยคำก็ตื่นเต้นไปนิดหนึ่ง อย่างล้างป่าช้านิติบัญญัติอย่างนี้ซึ่งมันเกี่ยวข้องกับหลายองค์กร เรื่องของนิติบัญญัติไม่ใช่เฉพาะสภาเราเท่านั้น เราคิดว่าเราควรจะต้องสังคายนาฝ่ายนิติบัญญัติ ผมขอเปลี่ยนคำนี้ได้ไหมครับ เพราะไม่อย่างนั้นเดี๋ยวคนอื่นฟังก็จะมีประท้วงกันอีก เดี่ยวเชิญนั่งครับ ผมคิดว่าพอแล้ว เดี่ยวใกล้จบแล้ว เหลือเวลาอีกไม่กี่นาที เหลือเวลาสรุปครับอาจารย์ เชิญต่อเลยครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ประเด็นที่ ๒ ที่ค้างอยู่เมื่อสักครู่นี้ก็คือล้างกฎหมายซึ่งถูกผ่านไปอย่างรวบรัด รีบเร่ง และลูกลี้ลูกกลนมีประมาณสัก ๑๐ ฉบับ ซึ่งผมขอเรียกรวม ๆ ว่า พ.ร.บ. แฮลโลวีน (Halloween) แล้วกัน ก็จะมี พ.ร.บ. ความมั่นคงบ้าง พ.ร.บ. การประกอบวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ พ.ร.บ. การใช้ทรัพยากรน้ำ เขามหาวิทยาลัยออกนอกระบบ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ และอะไรอีกมากมาย คุณหมอบจอน อึ้งภากรณ์ ได้พูดถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นผมก็จะไม่ขยายความ แต่ผมคิดว่าอาจจะต้องใช้คำของท่านประธาน สังคายนาตรงนี้ น่าจะยกเลิก พ.ร.บ. ซึ่งเกิดกลายเป็นแผลเล็ก ๆ ในจิตใจของประชาชนคนไทยจำนวนมาก ควรจะเอาออก

๑๗๕

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พระราชวรรณ ๘๕/๑

๓. เพื่อให้เกมการต่อสู้ในพรีเมียร์ลีก ลีคนัดหน้าแฟร์ (Fair) ผมคิดว่าฝ่ายรัฐบาลควรจะยกไม่ดำเนินการทางการเมือง ๒-๓ อัน ซึ่งเป็นคำถามมากมาย คือเรื่องของกองทุนหมู่บ้าน เรื่องเอสเอ็มแอลและอะไรอีกหลาย ๆ อย่าง ซึ่งหลายคนมีความสงสัยว่าโครงการประชานิยมนี้เป็นโครงการประชานิยมเพื่อที่จะซื้อเสียงอย่างถูกกฎหมาย ท่านจะประท้วงก็คงจะว่ากันไปอีกที แต่ผมคิดว่าอันนี้จะทำให้สนามมันเรียบแล้วก็เป็นที่ยอมรับ ทั้ง ๒ ฝ่าย

ข้อสุดท้ายนะครับ ผมมีความเห็นว่าบางที่ฝ่ายการเมืองของเราอาจจะต้องถึงเวลาที่จะต้องสำรวจตัวเอง ที่ฝรั่งเขาเรียกว่า โซล เซิร์ชซิง (Soul searching) วันนี้ผมเรียนท่านได้ จะผัดใจอะไรกับใครก็แล้วแต่ แต่ก็คงต้องเรียนได้ว่ามีคนจำนวนมากไม่ต้องการจะเลือกใครเลย วันนี้เราถูกขุดเยียดมาว่ามันมีอยู่ ๕-๖ พรรค เพราะฉะนั้นก็ต้องเลือกกันแค่นี้ ผมว่ามันอาจจะถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องสำรวจตัวเราเองว่าแท้จริงสินค้าทางการเมืองที่เรานำเสนอต่อผู้บริโภคเขาต้องการจริงหรือเปล่า ผมว่าบางที่การเลือกตั้งคราวหน้าจะต้องเปิดโอกาสให้กลุ่มโน โหวต (No vote) มาหาเสียงด้วย ถ้าท่านเปิดให้มีแอร์ไทม์ (Air time) สำหรับคนที่จะมาจากพรรคพลังประชาชน มาจากพรรคประชาธิปัตย์ มาจากพรรคชาติไทยและพรรคเพื่อแผ่นดิน ควรจะมีสล็อต (Slot) เวลาแอร์ไทม์ ให้กับคนที่เขาจะมาหาเสียงโน โหวต เพื่อจะบอกท่านว่ามีคนจำนวนเท่าไรในเมืองไทยที่ไม่ต้องการที่จะเลือกนักการเมืองที่พรรคการเมืองทั้งหลายรวม ๆ กันเสนอเข้ามา ถ้าจะไปไกลกว่านั้น ผมก็คิดว่าคงจะขอไม่ได้หรอกครับ แต่ก็ไหน ๆ แล้วก็ขอพูดเลยแล้วกันว่า

(นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : มีผู้ประท้วงครับ ท่านสุนัยครับ ท่านอาจารย์รอสักครู่ครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบเจริญวัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๒ ประโยค ก็จบแล้วครับ ถ้าสมมุติเป็นไปได้

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ก็มันเป็นตามข้อบังคับครับ

นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านสุนัยมีประเด็นอะไรครับ

นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ขออนุญาตนิดเถอะครับ ผมส่งสารอาจารย์มากเลย ผมเข้าใจว่า คมช. ตั้งท่านมาทำงานร่วมด้วยอย่างไรสงสัยจะบ้าด้วยกันทั้ง คมช. เลย

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ผมขอถอนคำพูดคำว่า บ้า

นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ขอโทษครับ เผลอไปท่านประธานครับ คืออย่างนี้ครับ คือผมเข้าใจว่าอาจารย์กำลังหลงมิติบางเรื่อง ผมอยากจะสนับสนุนอาจารย์นะ คือความคิดของอาจารย์มันเลยกรอบไปเยอะทีเดียว แล้วก็ผมก็อัศจรรย์ใจว่าอยากจะให้ สนช. ตรวจสอบสิดคนอย่างนี้มีเยอะไหมที่ไม่ยอมรับระบบประชาธิปไตยเลย

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เอาละ พอแล้วครับ เชิญนั่งเดี่ยวผมวินิจฉัยครับ เชิญนั่งครับ ผมขอวินิจฉัยนะครับ เพื่อให้การประชุมสภาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยนะครับ ขอให้อาจารย์วุฒิพงษ์พูดได้อีก ๑ นาทีครับ หมดเวลาครับ ท่านสรุปเลยครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจรรย์วัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านประธานครับ ผมเหลืออยู่ ๑ นาที ๔๗ วินาที ขออนุญาตใช้เท่าที่มี ทำยสุดถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะขอเพิ่มเติมว่าไม่ใช่เพียงแคให้โอกาสกับการหาเสียงแบบโน โหวตเท่านั้น แต่การโน โหวต แท้จริงถ้าพรรคไม่ว่าจะเป็นพรรคพลังประชาชน หรือพรรคประชาธิปัตย์ หรือพรรคอะไรก็ตามแต่ ถ้าใจกว้างพอบอกกับประชาชนสิดกนิดเถอะครับ ถ้ามันมีโน โหวตเยอะ ๆ แล้วหมายความว่าประชาชนอาจจะต้องการคนอื่นเข้ามาใน ครม. อาจจะต้องจัดสรรสัดส่วนโควตาของ ครม. ให้กับ ครม. คนนอกตามโน โหวตด้วย อันนั้นก็จะเป็นการทำทายระบบการเมืองในปัจจุบันอยู่พอสมควร ส่วนว่าจะเป็ใครก็ให้ประชาชนเขาทำการชวเสี่ยงกันเอง สวณดุสิตโพลก็มี เอแบค โพลล์ก็มี รามคำแหง โพลล์ก็มีว่าใครเหมาะที่เป็นรัฐมนตรีคนนอกที่จะเข้ามา ทำยสุดโดยสรุปผมอยากจะเรียนว่ามันมีความจำเป็น

๑๗๗

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

พระราชวรรณ ๘๕/๓

และผมว่าสิ่งเหล่านี้บางท่านอาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องนอกกรอบและไกลตัว หลายท่านอาจจะรับไม่ได้ แต่ผมเรียนนะครับ ก็ที่เรียนท่านตั้งแต่ต้นแล้วแต่ต้องพูดอีกครั้ง ผมไม่ใช่แฟนคลับพรรคประชาธิปัตย์ ผมก็เคยสู้กับพรรคประชาธิปัตย์ เหมือน ๆ ที่ผมเคยสู้กับพรรคไทยรักไทย ผมเคยสู้กับพรรคชาติไทยก็สู้มาแล้ว สู้กับพรรคความหวังใหม่ก็สู้มา เราไม่ได้ฝักฝ่ายพรรคใดพรรคหนึ่ง เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นข้อเสนอเพื่อ ๓ ประโยชน์

อันที่ ๑ ลดการเผชิญหน้าในอนาคต แล้วผมเชื่อว่าจะทำให้กติกาเป็นที่ยอมรับมากขึ้น -----

- ๘๖/๑

๑๗๘

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กุลนิษฐ์ ๘๖/๑

๒. สะท้อนความเป็นจริงในสังคมว่ามันไม่ใช่มีแค่พรรคการเมืองเท่านั้นที่เสนอ ถ้าสมมุติว่าเสนอสินค้าซึ่งประชาชนไม่รับ เขาก็สามารถที่จะโน โหวตได้ และท้ายสุดที่สำคัญผมว่ามันจะเป็นการกระตุ้นพรรคการเมืองในระยะยาว เพราะว่าจะเห็นว่าโน โหวตมีอยู่มากมาย

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านพูดกับประธานครับ
ท่านหันหน้ามาทางประธานครับ

นายวุฒิพงษ์ เจริญวิวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : แล้วก็พยายามที่จะหาสินค้าทางการเมืองเพื่อมาสวมโน โหวต อันนี้

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์วุฒิพงษ์หันหน้าพูดกับประธานครับ

นายวุฒิพงษ์ เจริญวิวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ขอขอบคุณครับ
เรียนร้อยครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : เดี่ยวจะกลายเป็นอันนี้กันไป
ท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ท่านอภิสิทธิ์ครับ เชิญครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์
ที่จริงก็ไม่อยากจะรบกวนเวลาของสภา เพราะว่าเราก็กำลังพิจารณานโยบายของรัฐบาล
แต่คิดว่าจำเป็นต้องใช้สิทธิพาดพิงครับ เพราะว่าท่านผู้อภิปรายได้แสดงเจตนาชัดเจนว่า
วันนี้ท่านมาดูหมิ่นดูแคลนทุกพรรคการเมือง ผมกราบเรียนท่านประธานว่า ไม่ได้อยาก
ใช้สิทธิในการประท้วงเพราะว่าอยากจะฟังให้ครบถ้วนใจความที่ท่านจะนำเสนอ แล้วก็
กราบเรียนว่าพวกเราหลายคนที่อยู่ในการเมืองเราทราบดี ทุกวงการมันไม่ได้มีแต่คนดี
แต่ผมก็ไม่ค่อยเชื่ออาชีพที่เป็นอาชีพที่สุจริตนี้จะมีแต่คนเลว แล้วก็ไม่ได้หมายความว่า
ผมเองจะมองว่าคนที่ประท้วงท่านหรือท่านดีกว่ากัน แต่ต้องอยู่ในหลักการครับ กระผม
กราบเรียนว่าผมเองก็เป็นนักการเมืองมา ๑๕ ปี อยากมาเป็นนักการเมือง แต่ไม่ได้อยากมา
แสวงหาผลประโยชน์ ถ้าจะแสวงหาตำแหน่งก็มาโดยวิธีการที่ชอบธรรมที่ผมเชื่อ

๑๗๙

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

กุลนิษฐ์ ๘๖/๒

คือผ่านกระบวนการของการเลือกตั้งที่สุจริต แม้แต่การปฏิวัติรัฐประหารที่ผ่านมา แน่แน่นอน
ผมยืนอยู่คนละข้างกับรัฐบาลชุดก่อนหน้านั้น และไม่ว่าใครจะกล่าวหาอย่างไรผมไม่เคยมี
ความคิดสนับสนุนแนวทางการเปลี่ยนแปลงนอกระบบ และถ้าเขามาให้ตำแหน่งผม
ผมก็ไม่รับหรอกครับ นั่นคือจุดยืนของผม แล้วผมก็ยอมรับว่านักการเมืองก็ควรจะสำรวจ
ตัวเองอย่างที่ท่านพูด แล้วผมเชื่อว่าหลายคนทำครับ แต่การที่จะมาสรุปในทำนองที่ว่า
กติกาสั่งของเราจะขาดจะเกินแต่ก็เป็นกติกาที่คล้ายคลึงกับวิถีประชาธิปไตยในระบบ
สากล เป็นกติกาที่ใช้ไม่ได้เลย แล้วก็มีแต่คนที่ใช้ไม่ได้เลยนี้ผมคิดว่ามันไม่เป็นลักษณะ
ของการที่จะทำให้บ้านเมืองเราเดินไปข้างหน้าได้ ท่านอาจจะกล่าวถึงคนกลุ่มหนึ่ง
ซึ่งไม่พอใจพรรคการเมืองใดเลยก็ตาม กระผมต้องยอมรับว่ามี แล้วประชาชนเหล่านั้น
ก็มีสิทธิไปกาในช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ใครอยู่แล้ว แล้วถ้าหากว่าเขาเป็นกลุ่ม
เป็นก้อนขึ้นมาเหมือนปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งวันที่ ๒ เมษายน
หรือการลงมติไม่รับรัฐธรรมนูญในวันที่มีการลงประชามติ ผมก็คิดว่าคนที่มีอำนาจ
คนที่แก่นักการเมืองก็ต้องรับฟัง บ้านเมืองถึงได้มีการปรับมาทุกครั้งที่มีการแสดงออก
เช่นนั้น แต่กระผมคิดว่าอันนี้เป็นคนละเรื่องกับการที่จะมาดูหมิ่นดูแคลนกัน ผมกราบเรียนว่า
ถ้าท่านลองมาทำพรรคการเมืองท่านจะทราบว่ามันยากลำบากแค่ไหนในการที่เรา
อยากได้บุคลากรที่ดี ที่ผมคิดว่าท่านมองว่าเป็นคนที่ควรจะมานั่งตรงนั้นตรงนี้มันไม่ง่าย
อย่างที่คิดนะครับ ท่านเห็นไหมครับว่าพอเราเปิดให้มีการสรรหา สว. คนลงเลือกตั้ง
ในกรุงเทพมหานครไม่ถึง ๓๐ วึ่งไปสรรหากันเป็นพัน เพราะอะไรครับ เพราะถ้าท่านมา
ลงเลือกตั้งท่านจะรู้ว่า ๑ คะแนนกว่าจะได้มานี้ครับ โดยเฉพาะพวกเราที่มาด้วยวิถีทาง
ที่บริสุทธิ์นี้มันหนักหนาสาหัส เองง่าย ๆ ว่าถ้าผมจะไปขอคะแนนท่านผู้อภิปรายนี้
ผมไม่รู้ว่าต้องใช้เวลากี่วัน แต่ ๑ คะแนนนั้นไม่มีทางเลยที่จะชนะการเลือกตั้ง พวกเรา
หลายคนที่นั่งในที่นี้มากันด้วยคะแนนเป็นแสนนะครับ ไม่ว่าจะคนที่อยู่ในพรรคผม ไม่ว่าจะ
คนที่อยู่คนละฝั่งกับพรรคประชาธิปไตย อย่างน้อยผมก็เคารพ -----

ในความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะยึดถือวิถีทางที่ยึดโยงกับประชาชน ผมกราบเรียนครับว่าถ้าท่านจะเสนอในเรื่องของการปฏิรูปการเมืองหรืออะไรก็ตามก็เป็นสิทธิของท่าน ที่จริงท่านมีโอกาสดีกว่าพวกเราปีที่ผ่านมา การมีส่วนร่วมในการเขียนกติกาทั้งหมด พวกเราแทบไม่มีโอกาสเลย แต่เราก็พยายามประคับประคองว่าอย่างไรที่จะให้มันกลับมาสู่กระบวนการที่มันถูก ที่มันดี ที่มันงามนี้ในระยะเวลาประมาณ ๑ ปีแล้วก็ให้ประชาชนตัดสินใจ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนว่าที่ลุกขึ้นมาไม่ประสงค์ที่จะให้เป็นเรื่องตอบโต้ต่อปากต่อคำกันไม่จบนะครับ แต่ขอความกรุณาว่าให้ความเป็นธรรมกับพวกเราบ้าง ไม่ใช่ทุกคนที่เลวร้ายและอีกหลาย ๆ คนพยายามจะทำครับ ถ้าเราจะได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วนของสังคมงานของเราก็จะง่ายขึ้นและความสำเร็จก็เกิดขึ้นได้ อย่าคิดว่าเป็นเรื่องที่จะต้องมาล้างบางหรือมาล้างอะไรกัน เป็นเรื่องที่เราทุกคนมีหน้าที่ต้องทำอย่างสร้างสรรค์ ขอบพระคุณครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ต่อดีเนะครับ ดอกเตอร์รัชดาครับ ท่านเขาวรินครับ

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ท่านประธานผมขอใช้เวลาเพียงสั้น ๆ นิดเดียวครับ การอภิปรายของสมาชิกที่ก่อนหน้านี้ได้สร้างความเสียหายให้กับคนที่มาอาชีพเป็นนักการเมือง อีกครั้งหนึ่งที่ผมต้องขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านผู้อภิปรายว่า ผมลาออกจากตำรวจแล้วและมีอาชีพเดียวคืออาชีพนักการเมือง บ่อยครั้งก็ลำบากอยู่เหมือนกัน ผมขออนุญาตท่านประธานตรงนี้ขอเอาคำพูดทุกคำพูดของท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์เป็นคำอภิปรายของผมและขอต่อท้ายนิดเดียว ท่านประธานครับ หลังจากมีการเลือกสมาชิกวุฒิสภา วันที่ ๒ มีนาคมแล้ว ขอเสนอแนะด้วยความรักนะครับในฐานะเป็นสมาชิกวุฒิสภาด้วยกัน ท่านควรจะหาหมอด้วยครับ ขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อันนี้ขอได้ไหมครับ ขอถอนครับ ถอนแล้วก็จบแล้วกันครับ

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (แบบสัดส่วน) : ผมแนะนำท่านเอง แต่ถ้าท่านประธานคิดว่าไม่เหมาะสม ผมก็ถอนครับ ขอบคุณครับ

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เดี่ยวอาจารย์วุฒิพงษ์ครับ วันนี้ผมอะลุ่มอล่วยนะครับ ถ้าใช้ข้อบังคับนี้สภาก็จะวุ่นวาย ไม่มีการยอมกัน แต่ว่าเพื่อให้มีรูหายใจได้ออกความคิดเห็นกัน ผมคิดว่าความคิดเห็นที่ต่างกันนั้นในสังคมประชาธิปไตยนั้นเราก็ต้องยอมรับนะครับว่าประชาชนที่อยู่ทางบ้าน รับชม รับฟังก็จะได้รู้ข้อเท็จจริง ถ้าผมใช้ข้อบังคับทุกกรณีผมคิดว่าบรรยากาศก็จะแย ผมต้องขออนุญาตนะครับ ขอถืออำนาจของประธานสภาในการที่จะดูแลรักษา ความเรียบร้อยในสภา ท่านอาจารย์วุฒิพงษ์ครับ ท่านสั้นนะครับ ถ้าท่านยาวผมขออนุญาต ตัดไม้ค้เลยนะครับ สั้น ๆ แล้วก็จบ ก็ให้โอกาสทุกฝ่าย เชิญครับ

นายวุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัฒน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขออนุญาตเรียนนิดเดียวครับ ไม่ได้เป็นการตอบโต้อะไร เพียงแต่ต้องการที่จะเคลียร์ (Clear) ประเด็น เพราะผมเกรงว่าท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์อาจจะเข้าใจผมผิด ความจริงแล้วผมไม่ได้ตีชลุ่มทั้งหมดเรื่องของการเมือง ผมอยากจะเรียนว่าในวันนี้ เราต้องยอมรับว่าการเมืองส่วนหนึ่งมันกลายเป็นธุรกิจที่เราเรียกว่า ธุรกิจการเมือง เพราะฉะนั้นอันนี้ก็เป็นการที่จะต้องบอกว่าเราคงจะต้องสำรวจตัวเราเอง แล้วสิ่งที่อยากจะบอกเป็นประเด็นใหญ่ไม่ได้หมายความว่านักการเมืองเลวร้ายอะไร แต่ผมกำลัง บอกว่านักการเมืองกำลังเหมารวมและตีชลุ่มว่าเป็นประเทศไทย ซึ่งผมบอกว่าไม่ใช่ เพราะว่ามีคนอีกจำนวนมากที่อยู่

นายยงยุทธ ตียะไพรัช (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์ครับ เดี่ยวจะมีผู้ลุกขึ้นมา ถามว่านักการเมืองที่ตีชลุ่มนั้นคือใคร อันนี้อาจารย์เข้าใจเอาเอง เพราะฉะนั้นเดี่ยวประเด็น มันจะไม่จบ ผมคิดว่าท่านอาจารย์พยายามจะอธิบายเพื่อให้รู้ในแนวคิดของท่านอาจารย์เองนะครับ ผมคิดว่าพอแล้วสมาชิกรับทราบแล้ว แต่ถ้าพูดไปขยายความต่อก็จะกลายเป็น มีคำถามขึ้นมาอีกว่าเป็นใครจะไม่จบครับ เชิญอาจารย์นั่งครับ ผมอนุญาตให้อาจารย์ นานแล้ว ผมขอความร่วมมือ เคลียร์แล้วครับ อันนี้ชัดเจนแล้ว พอแล้วครับ ถือโอกาสหน้า เราจะได้อภิปรายกันต่อ เชิญนั่งครับ เชิญุดอกเตอร์รัชดา ธนาดิเรก เชิญอภิปรายต่อเลยครับ

๑๘๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

ณัฐวัฒน์ ๘๗/๓

นางรัชดา ธนาดิเรก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
เรียนท่านประธานรัฐสภา ดิฉัน รัชดา ธนาดิเรก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร
พรรคประชาธิปัตย์ ขอมีส่วนร่วมในการอภิปรายครั้งนี้แบบสมานฉันท์นะคะ จากการศึกษา
ศึกษาคำแถลงนโยบายด้านการต่างประเทศของรัฐบาล ดิฉันมีข้อสังเกตอยู่ ๒-๓ ประการ
ในภาพรวมนะคะ ส่วนในเรื่องของสิทธิมนุษยชนและเอฟทีเอที่เอนั้นเพื่อนสมาชิกท่านอาจารย์
ไกรศักดิ์จะอภิปรายในคำของคืนวันนี้คะ

- ๘๘/๑

ประการที่ ๑ ข้อสังเกตที่พบเกี่ยวข้องกับความสามารภในการผลักดันนโยบายการต่างประเทศที่ได้กล่าวไว้ว่าจะดำเนินบทบาทเชิงรุกในการส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติ ดิฉันได้ไปทบทวนนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบันนี้กับยุคก่อน ๆ ที่ผ่านมา ดิฉันพบว่ามีความคล้ายคลึงกับสมัยนายกรัฐมนตรีทักษิณเป็นอย่างยิ่ง ไม่ผิดหรือยกเว้นนโยบายที่ได้กำหนดมาก่อนนั้นเป็นนโยบายที่ดีมีความเหมาะสม และสามารถผลักดันให้เกิดผลงานอย่างเป็นรูปธรรมได้ แต่ข้อสังเกตที่ดิฉันค้นพบก็คือว่านโยบายที่ได้ผลักดันสู่การปฏิบัติในช่วง ๔-๕ ปีที่ผ่านมา นั้นยังขาดความเป็นรูปธรรม นโยบายเชิงรุกบางเรื่องหากไม่พิจารณาถึงความพร้อมของรัฐบาลและบุคลากรอย่างจริงจังแล้ว สิ่งที่จะคิดว่าจะผลักดันให้เป็นเชิงรุกอาจจะเป็นล้มลุกคลุกคลานได้ ข้อสังเกตที่พบก็คือว่ารัฐบาลมีความตั้งใจดีที่จะสร้างสัมพันธภาพ สร้างมิตรภาพกับภาคีต่าง ๆ แต่ว่าในความเป็นจริงเราคงไม่สามารถผลักดันทุกอย่างให้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันได้ ไม่ว่าจะเป็นการเป็นสมาชิกในประเทศอาเซียน อาเซียนบวกหนึ่ง อาเซียนบวกสาม มีบิมสเทค (BIMSTEC) คือ ความริเริ่มแห่งอ่าวเบงกอล มีแอกเมคส์ (ACMECS) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิระวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง ไอเอ็มที (IMT) มีภาคีมากมายที่รัฐบาลของเราได้ไปเซ็นลงนามความร่วมมือไว้แล้ว แต่เราทำพร้อม ๆ กันทุกอย่างได้ในเวลาเดียวกันหรือจะ ดิฉันเป็นกำลังใจให้กับรัฐบาลที่อยากจะเห็นผลงานให้เกิดขึ้นมาอย่างเป็นรูปธรรม แต่อยากจะเสนอว่าท่านน่าจะจัดลำดับความสำคัญในนโยบายต่างประเทศให้ชัดเจน ในข้อ ๖.๒ ระบุไว้ว่าต้องการที่จะส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศในเอเชีย ในเอเชียนี้มีประกอบด้วยประเทศมากมาย เอเชียกลุ่มไหนเป็นอาเซียน เป็นเอเปค (APEC) ก็ใช่ เป็นบิมสเทคก็ใช่ ถ้าจัดลำดับความสำคัญแล้วกำหนดยุทธศาสตร์ให้ชัดเจน ดิฉันคิดว่ายุทธศาสตร์เชิงรุกของเราในอนาคตน่าจะเห็นผลงานได้เป็นรูปธรรมมากกว่านี้

อีกเรื่องหนึ่ง ในการที่เราจะผลักดันนโยบายให้เกิดขึ้นเป็นรูปธรรมนั้น จะต้องพิจารณาถึงความพร้อมของบุคลากรในกระทรวงการต่างประเทศด้วย บุคลากรในกระทรวงการต่างประเทศเป็นที่ตระหนักดีว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความพร้อมมีศักยภาพสูง

แต่ว่าบทบาทของกระทรวงการต่างประเทศในปัจจุบันนี้ไม่ได้มีเพียงเฉพาะในเรื่องของการทูตเท่านั้น แต่ยังมีในเรื่องของเศรษฐกิจ ในเรื่องของกฎหมายเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงของมนุษย์ แต่ว่ารายงานในแผนแม่บทของกระทรวงการต่างประเทศประจำปี ๒๕๔๕-๒๕๕๔ พบว่าบุคลากรของกระทรวงการต่างประเทศบางส่วนยังขาดความรู้เฉพาะด้าน อย่างเช่น ในเรื่องเศรษฐกิจ ในเรื่องกฎหมาย และยังพบอีกว่ามีการจัดสรรบุคลากรไม่ตรงกับตำแหน่ง ซึ่งประเด็นนี้ทำให้ดิฉันเป็นห่วงเป็นอย่างยิ่งว่าหากประเทศของเราผลักดันริบร้อนที่จะไปสร้างพันธมิตรสร้างเครือข่ายลงนามในสนธิสัญญามากมาย แล้วบุคลากรของเราจะมีความพร้อมที่จะสามารถปกป้องสิทธิประโยชน์ของประเทศไทย ได้จริงหรือเปล่า เพราะฉะนั้นอย่ามองแต่เพียงว่าริบร้อนสร้างให้เกิดผลงาน ผลักดันให้สัญญาเกิดขึ้น ควรจะมองที่ความพร้อมของบุคลากรและความชัดเจนของนโยบายด้วย

ประการที่ ๒ ดิฉันอยากจะเสนอต่อท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องเป็นเรื่องของการสร้างความสัมพันธ์ความร่วมมือระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นอาเซียนบวกสาม แอคเมคส์ ก็คือยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ไอเอ็มที หมายถึงแผนงานพัฒนาเศรษฐกิจ ๓ ฝ่าย ภาคีต่าง ๆ ที่พวกเราเข้าไปเป็นสมาชิกพูดแต่เรื่องเศรษฐกิจ พูดแต่เรื่องผลประโยชน์ว่าจะได้เม็ดเงินเท่าไร ประเทศไหนจะได้กำไร จะเกินดุลขาดดุลเท่าไร ทำไม่ละคะ ทำไม่ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจะต้องเน้นอยู่บนพื้นฐานของความร่ำรวย ทำไม่ประเทศไทยไม่กำหนดจุดยืนของประเทศว่าเราอยากจะเป็นผู้นำทางการต่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของมนุษย์ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปากท้องกับชีวิตของพี่น้องประชาชนทั้งในและประเทศเพื่อนบ้าน

ดิฉันอยากจะเสนอให้พวกเรา ประเทศไทยของเราชูปบาทว่าเราจะเป็นผู้นำทางการต่างประเทศเรื่องการต่อต้านการค้ามนุษย์ เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษยธรรม ประเทศไทยของเราเองเป็นทั้งประเทศต้นทาง ทางผ่าน และปลายทางของการค้ามนุษย์ มีพี่น้องชาวลาว เขมร กัมพูชา ปีหนึ่งนับแสนคนที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ทำไมเราไม่ชูปบาทนี้ทั้ง ๆ ที่เราเป็นประเทศที่เกี่ยวข้องแล้วมีศักยภาพที่จะทำได้ อีกมิติหนึ่งของการทำงานต่างประเทศนอกจากในเรื่องของความมั่นคงของมนุษย์แล้ว เราเป็นประเทศภาคีในกลุ่มประเทศบิมสเทค ซึ่งประกอบด้วยประเทศบังกลาเทศ อินเดีย พม่า ไทย ศรีลังกา ซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่มีพื้นฐานของพุทธศาสนา เราหยุดที่จะมองในมิติเพียงแค่เศรษฐกิจอย่างเดียวได้ไหมคะ หันมามองในเรื่องของการชูปบาทว่ากลุ่มประเทศบิมสเทคจะเป็นประเทศที่ส่งเสริมพุทธศาสนาให้มีความแข็งแกร่งมองเป็นมิติทางศาสนา และวัฒนธรรมได้บ้าง ดิฉันเชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ถ้าเรามองข้ามผ่านเรื่องผลประโยชน์ หันมามองความสัมพันธ์บนพื้นฐานของสังคมของศาสนา มิตรภาพที่เกิดขึ้นมันจะยั่งยืนและถาวรกว่าการที่เราจะมองเพียงแค่เม็ดเงินเท่านั้นคะ

ประการที่ ๓ แม้ว่ารัฐบาลอาจจะยังไม่ได้แถลงเป็นนโยบายแต่ก็เป็นข้อสังเกตเผื่อไว้ในอนาคตว่า ถ้าหากนโยบายการต่างประเทศจะยังคงแนวทางทูตซีไอโอไว้ ดิฉันคิดว่าคงจะต้องมีการพิจารณาในเรื่องของการบริหารจัดการ งบประมาณต้องให้ทูตการบริหารจัดการต้องให้ท่านทูตในแต่ละประเทศมีอำนาจในการตัดสินใจให้คุณให้โทษกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ มิฉะนั้นทูตซีไอโอก็จะมีบทบาทเพียงแค่ประธานบอร์ด แล้วทำอะไรไม่ได้ ทีมไทยแลนด์ที่รัฐบาลตั้งไว้ว่าจะผลักดันให้เป็นตัวขับเคลื่อนนโยบายเชิงรุกก็คงจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้นะคะ

ทั้งหลายทั้งปวงที่พูดไปแล้วก็เป็นข้อหวังใยที่จะนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อจะเป็นประโยชน์ในการผลักดันนโยบายการต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารัฐบาลจะรับฟังข้อเสนอดังกล่าวอย่างจริงจังและนำไปสู่การพัฒนา นโยบายเพื่อคนไทยของเรา ขอขอบคุณคะ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายยงยุทธ ตียะไพรัช ประธานรัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ รองประธานรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณภิรมย์ครับ

นายภิรมย์ พลวิเศษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ภิรมย์ พลวิเศษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา พรรคพลังประชาชน ท่านประธานครับ วันนี้เป็นวันที่พี่น้องประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากหมู่บ้านคนยากคนจนได้มีความหวังกับนโยบายของทางรัฐบาล ซึ่งเป็นนโยบายที่ใกล้ตัวแล้วก็จับต้องได้ แต่สิ่งที่ผมอยากจะนำเรียนกับท่านประธานเพื่อไปส่งต่อกับคณะรัฐบาลนั้นเป็นสิ่งที่พี่น้องประชาชนทางภาคอีสาน หรือภาคเหนือ หรือภาคกลางที่ยังลำบากอยู่ ต้องการฟังคำตอบจากรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายเรื่องการเกษตร ชาวบ้านไม่เข้าใจหรือกลัวว่าเอฟทีเอคืออะไร การต่างประเทศคืออะไร อยากทราบว่านโยบายวันนี้ที่รัฐบาลเดิม ก็คือรัฐบาลของอดีตท่านนายกรัฐมนตรีที่ทำมา โครงการดี ๆ หลายอย่าง แต่ที่มีปัญหาที่ทำมาแล้วยังไม่ได้ออกก็คือโครงการโคล้านตัว วันนี้โครงการโคล้านตัวที่มันตกอยู่กับพี่น้องประชาชนโดยทั่วไป ยังไม่ถึงโคล้านตัว ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือโคราคาถูกลงแต่เนื้อราคาแพง ท่านประธานครับ อยากฝากไปถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ว่า จะทำอย่างไรโคที่อยู่กับชาวบ้านที่กู้กองทุนเงินล้านมาซื้อแต่ไม่มีที่ขายครับ เพราะฉะนั้นผมอยากจะฝากท่านรัฐมนตรีเกษตรนะครับว่า ถ้าเราจะเปลี่ยนโคล้านตัวในปีนี้ออกเปลี่ยนเป็นกระบือล้านตัวได้ไหม บ้านผมเรียกว่าควายครับท่านประธานครับ เพราะว่าอะไรครับ เพราะว่าถึงแม้ว่าปัญหาของโคล้านตัวนั้นขายไม่ออก แต่ถ้าเราทำโครงการเรื่องกระบือล้านตัวนี้ครับถึงขายไม่ออก ขายไม่ได้ก็ใช้ไถนาได้

อีกประเด็นหนึ่ง โคกกับกระบือมันแตกต่างกัน กระบือเวลามันมูลออกมา มัน ๓-๔ เท่าครับ ถ้าหมู่บ้านหนึ่งทุกหลังคาเรือนมีหลังคาเรือนละ ๒ ตัว ก็จะใช้เป็น สัตว์เศรษฐกิจ ท่านประธานครับ ถ้ามีหมู่บ้านละ ๒๐๐ ตัว ๓๐๐ ตัว มันจะทวีคูณขึ้นไปเรื่อย ๆ ปุ๋ยวิทยาศาสตร์ที่ชาวนาซื้อราคาแพงเราก็ไม่ต้องใช้ จึงอยากจะฝากท่านประธาน นำเสนอไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าส่งเสริมเปลี่ยนจาก วัวล้านตัวเป็นกระบือล้านตัวได้ไหม เรื่องนี้ท่านนายกรัฐมนตรีแถลงนโยบายให้กับสื่อ เป็นสิ่งที่พี่น้องประชาชนโดนใจมากที่สุดก็คือผันน้ำจากแม่น้ำโขงมาเพื่อการเกษตร ๑๙ จังหวัดภาคอีสานเรา วันนี้ทุกคนทุกหมู่บ้านจะสอบถามกับผู้แทนราษฎรในภาคอีสาน ทุกคนครับว่า น้ำจากแม่น้ำโขงจะมาถึงเดือนไหน ก็ดีใจนะครับว่าเป็นนโยบายแรก เรื่องแหล่งน้ำสำหรับการชลประทาน พี่น้องภาคอีสาน ชาวนาภาคอีสานไม่ต้องการทำนา ถึงปีละ ๒ ครั้งหรือครับ แค่ทำครั้งเดียวแล้วน้ำไม่ท่วม ฝนไม่แล้งก็พอใจแล้ว นี่คือนโยบายที่พี่น้องประชาชนต้องการถามว่าน้ำจากแม่น้ำโขงจะมาถึงจังหวัดขอนแก่นปีไหน มาถึง นครราชสีมาเดือนไหน มาถึงจังหวัดชัยภูมิปีไหน น่าจะมีกำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการ อย่างชัดเจน ผู้แทนราษฎรเวลาลงพื้นที่จะได้ตอบปัญหาให้กับชาวบ้านได้ชัดเจน ท่านครับ เรื่องถนนวันนี้ทุกคนที่เป็นผู้แทนราษฎรรับเรื่องราวจากพี่น้องประชาชนเพราะว่า ถนนลาดยางจะถึงบ้านเขาวันไหนเดือนไหน หลายคนสอบถามเพราะไปรับปากว่าจะได้ ถนนลาดยาง แต่ก็ไม่ได้เสียที วันนี้เรามีนโยบายทำรถไฟฟ้าสีเขียว สีแดง สีม่วง หรือสีอะไรก็ได้แล้วแต่ ๕ แสนล้านบาท อยากให้ท่านทางฝ่ายรัฐบาลเพิ่มเติมงบประมาณ ไปทำถนนลาดยางระหว่างหมู่บ้าน ไม่ต้องการเยอะหรือครับ กิโลเมตรละ ๓ ล้านบาท ไม่ต้องถึง ๕ แสนล้านบาทหรือครับ แค่ ๑ แสนล้านบาทก็จะครอบคลุมทุกจังหวัดได้แล้ว ท่านประธานครับ เรื่องเอกสารสิทธิเป็นสิ่งที่ทรมานจิตใจพี่น้องประชาชนคนยากคนจน ท่านประธานทราบไหมครับว่าจังหวัดนครราชสีมา อำเภอบ้านเหลื่อม ครั้งหนึ่งของอำเภอ เป็นที่ป่าสงวนแห่งชาติ แต่ว่าพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติอำเภอบ้านเหลื่อมไม่มีต้นไม้ มีแต่อ้อย มีแต่มันสำปะหลัง ที่บางส่วนเป็นที่มิไอนด์ แต่ที่ติดกันนั้นเป็นที่ของชาวบ้าน เป็นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ที่ของอำเภอแจ้สเนมนาง ถนนลาดยางตัดผ่าน ฝั่งที่อยู่ติดกับ

๑๘๘

ร ๒/๒๕๕๑ (ส. ทัวไป)

เบญจมาภรณ์ ๙๐/๒

โรงงานน้ำตาลเป็นที่มีโฉนดท่านครับ แต่ฝั่งตรงข้ามของราษฎรเป็นที่ ส.ป.ก. หมด
ผมอยากถามท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลว่าเอาอะไรไว้ด เป็นมาตรฐานว่าที่ตรงไหน
จะเป็นโฉนด ที่ตรงไหนจะเป็นป่าสงวน ที่ตรงไหนจะเป็นที่ ส.ป.ก. ขอกระจายความเป็นธรรม
ให้กับพี่น้องประชาชนยากจนครับ นี่คือนี่ที่พี่น้องประชาชนฝากความหวังมา
ท่านประธานครับ เรื่องการเรียนฟรี ๑๒ ปี ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญว่าไม่ต้องเสียสตางค์
ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ความเป็นจริงแล้วอยากให้รัฐบาลเพิ่มเติมเข้ามาว่าความเป็นจริง
แล้วมันเสียอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องประชาชนคนยากคนจนช่วงที่จะมีการเปิด
ภาคเรียนเดือนเมษายน ปัญหาผู้ปกครองบ้านนอกเราจะมีปัญหาเรื่องต้องซื้อสมุดหนังสือ
ให้กับเด็กนักเรียน บางที่ผู้ปกครองมีลูก ๔ คน ต้องใช้ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท คนรวย
ไม่เป็นไรครับ นี่คนยากจนต้องกู้หนี้ยืมสินไป ฝากท่านรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการว่า
นโยบายมาตรการเร่งด่วนช่วงมีนาคมก่อนจะเปิดเทอมนี้สั่งการไปเลยครับว่าอย่าเพิ่งให้
ผู้ปกครอง อย่าให้โรงเรียนจัดขายสมุด หนังสือ เพราะปีนี้มันลำบากพี่น้องประชาชน
ผู้ปกครองลำบากครับ ไหน ๆ เจ้าก็เรียน ๑๒ ปีแล้ว เปลี่ยนรัฐบาลใหม่แล้ว ปีนี้ลองสั่งการ
ไปเลยครับว่ามันจะได้ช่วยเหลือให้กับผู้ปกครองได้ลืมตาอ้าปากบ้าง นี่คือนี่ที่ผม
อยากจะฝากท่านประธานครับ -----

โครงการเอสเอ็มแอลของรัฐบาลชุดเดิมที่ทำมาสมัยท่าน พันตำรวจโท ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร เป็นโครงการที่ทำให้การพัฒนาเข้าถึงหมู่บ้าน เป็นการพัฒนาที่โดนใจชาวบ้านมากที่สุด เพราะว่าแล้วแต่ประชาคมหมู่บ้านจะพิจารณาเอาว่าจะทำโครงการอะไร พอมารัฐบาลของท่านสุรยุทธ์ก็เปลี่ยนเป็นพอ ๆ เปลี่ยนเป็นอยู่ดีกินดี ซึ่งมันทำให้หมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้าน กำหนด วุ่นวายเรื่องเอกสาร พอมาถึงนโยบายของรัฐบาลชุดนี้ ชุดของท่านสมัคร สุนทรเวช นี่ครับ บรรจู่ไว้ในแผนเร่งด่วน ผมอยากฝากท่านประธานด้วยครับว่า เอสเอ็มแอลต่อไปนี้ขอว่าไม่ต้องกำหนดกรอบแนวทางในการดำเนินการ เนื่องจากว่า ปัญหาของแต่ละหมู่บ้าน ๔๐,๐๐๐ กว่าหมู่บ้าน ๗๐,๐๐๐ กว่าหมู่บ้านไม่เหมือนกัน ให้เงินไปเถอะครับ ๓ แสน ๕ แสน ๗ แสน แล้วแต่ผู้ใหญ่บ้านกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือประชาชนในหมู่บ้านตัดสินใจว่าจะทำอะไร บางหมู่บ้านเคยได้รับงบประมาณ จากสมัยรัฐบาลที่แล้ว สมัยชุดก่อนชุดของท่านอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ มันใจว่าจะได้ ปีละ ๒ แสน ๓ ปี ก็เลยตกลงไปสร้างเมรุ วันนี้ยังไม่ได้เผาเลยครับบางบ้านครับ เพราะรอโครงการเอสเอ็มแอลอยู่ ท่านประธานที่เคารพครับ สิ่งหนึ่งที่ผมอยากฝากให้ ท่านประธานว่า

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เลยเวลาไปแล้วนะครับ

นายภิรมย์ พลวิเศษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครราชสีมา) : โครงการหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่างมันน่าที่จะจับต้องได้เป็นรูปธรรมได้ จึงฝากท่านประธานไว้ให้กับท่านคณะรัฐบาลชุดนี้ต่อไปครับท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณสมเกียรติ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สมเกียรติ อ่อนวิมล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่วุฒิสภาครับ ประเด็นที่ผมจะอภิปรายพาดพิงถึงนโยบายของรัฐบาลในหน้า ๓ ข้อ ๑.๑ นโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก คือ ๑.๑ สร้างความปรองดอง สมานฉันท์ของคนในชาติและฟื้นฟูประชาธิปไตย โดยการเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกันของประชาชนในชาติให้เกิดความสมัครสมานสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และยึดมั่น

ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประเด็นที่
 ผมจะเน้นแล้วคิดว่าอยากจะขอให้รัฐบาลได้ขยายความหรือว่าทำงานในรายละเอียด
 มากกว่านี้ก็คือ เรื่องการยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์
 ทรงเป็นประมุข อันนี้คือหมายความว่ารัฐบาลเขียนนโยบายนี้โดยสมมุติฐานว่ามีระบอบ
 ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แล้วพร้อมที่จะยึดมั่น แต่ในทรรศนะของผม ผมคิดว่าถ้าดู
 สถานภาพในปัจจุบันของประชาธิปไตยในเชิงปรัชญาและการมีวิวัฒนาการของ
 ประชาธิปไตย ในประเทศไทยนั้นยังอยู่ในระหว่างที่เพียงอยู่ในจุดเริ่มต้นที่จะต้องค้นหา
 ความหมายที่แท้จริง และมีความเข้าใจร่วมกัน เพื่อจะได้ช่วยกันสร้างชาติต่อไป ผมจะเริ่ม
 อย่างนี้ครับว่า ในละตินอเมริกาครั้งหนึ่งเคยมีสงครามกลางเมืองหรือมีข้อขัดแย้ง
 ในเชิงอุดมการณ์ว่าด้วยเรื่องเสรีนิยมกับอนุรักษนิยม มีนักเขียนรางวัลโนเบล (Nobel)
 ชาวโคลัมเบียคนหนึ่งที่ตั้งข้อสงสัยและตั้งข้อสังเกตในงานวรรณกรรมของเขาบอกว่า
 ผมไม่เข้าใจว่าทำไมมนุษย์จะต้องรุนแรงฆ่าฟันกันเพียงเพื่อที่จะแย่งชิงอำนาจในสิ่งที่
 จับต้องไม่ได้ คือหมายความว่าในสังคมประชาธิปไตยนั้นก็ยังมีข้อแตกแยกและถกเถียงกันว่า
 จะเป็นแบบเสรีนิยมหรือว่าอนุรักษนิยม ก็เลยไม่เข้าใจว่าทะเลาะกันไปทำไม เหมือนเมื่อวาน
 ผมเฝ้าสังเกตข้อขัดแย้งซึ่งไม่มากนัก แต่ว่าในเชิงปรัชญาก็น่าสนใจว่า ถกเถียงกันมาก
 ระหว่าง ๒ ฝ่ายในสถานะนี้ว่ามีคนตายกันกี่คนในข้อขัดแย้งในกระบวนการวิวัฒนาการ
 ประชาธิปไตยของไทย ผมคิดว่านั้นไม่ใช่ประเด็นใหญ่แม้ว่าจะสำคัญก็ตาม แต่ว่า
 ประเด็นใหญ่ในการที่รัฐบาลจะสร้างประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในสังคมของเราก็คือว่า
 ไม่ใช่ฆ่าตายกี่คน แต่ว่าทำไมต้องตายด้วย ในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งเดียวกันที่เรา
 ต้องการก็คือสิ่งที่เราจับต้องไม่ได้ มันเป็นอุดมการณ์ครับ คือประชาธิปไตยซึ่งเรายัง
 ถกเถียงกันอยู่ว่ามันอยู่ตรงไหนแน่ เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่ารัฐบาลนั้นก็เริ่มต้นดีแล้ว
 ที่เขียนเรื่องนี้ไว้ในข้อแรกของนโยบาย เพียงแต่ว่ามันเป็นสมมุติฐานที่สมมุติว่า
 เป็นประชาธิปไตยแล้วจึงต้องยึดมั่นอย่างที่เป็นอยู่-----

๑๙๑

ร ๒/๒๕๕๑ (ส.ทั่วไป)

วันทนา ๙๒/๑

ผมคิดว่าในขณะนี้ปัญหาของประชาธิปไตยในประเทศไทยคือการเรียนรู้หรือการศึกษาทำความเข้าใจว่ามันคืออะไร และควรจะนิยามมันว่าอย่างไร ประชาธิปไตยในขณะนี้ เป็นปัญหาของค่านิยมในประเทศไทย คือปัญหาที่ทำให้เกิดความขัดแย้งและเกิดความชะงักงันในการพัฒนาประชาธิปไตยจนกระทั่งมีการยึดอำนาจบ้าง มีการปกครองโดยใช้ประชาธิปไตยที่ประชาชนส่วนหนึ่งอึดอัดไม่พอใจจึงมีการประท้วงกันบ้าง สืบเนื่องมาจากว่าเวลาเราคิดว่าเป็นประชาธิปไตยแล้วในบางช่วงเราใช้นโยบายแบบทุนนิยมเสรี แล้วก็มีนักธุรกิจซึ่งมีเสรีภาพในการที่จะมาประกอบกิจกรรมทางการเมืองเข้ามาทำหน้าที่หลังจากการเลือกตั้ง แล้วเราก็นิยามมันว่าเท่ากับประชาธิปไตย ซึ่งไม่ผิด แต่เป็นเพียง ๑ นิยามเท่านั้น แต่ฝ่ายทหารที่มองเห็นว่าทุนนิยมของนักธุรกิจการเมืองไม่เท่ากับประชาธิปไตย จึงยึดอำนาจ แล้วก็บอกว่าขอตั้งกลับสู่ประชาธิปไตย ก็จะเห็นว่า ทั้ง ๒ ฝ่ายมีเหตุผลในเชิงปรัชญาในความชอบธรรม ทหารก็บอกว่าไม่ใช่เผด็จการ ซึ่งผมก็คิดว่าไม่ใช่เผด็จการ แต่ว่าเป็นการให้ค่านิยมว่าที่ผ่านมามันไม่ใช่ประชาธิปไตย จึงขอตั้งกลับ ตกลงทั้ง ๒ ฝ่ายไม่ผิดเลยถ้าจะนิยามในเชิงปรัชญาว่าตัวเองนั้นเป็นผู้จรรโลงหรือสร้างสรรค์ประชาธิปไตย แต่เมื่อเกิดความขัดแย้งว่าต่างฝ่ายต่างบอกว่าไม่ใช่ ขอตั้งกลับ ผมจึงคิดว่าจึงเป็นความชะงักงันในทางประวัติศาสตร์ของวิวัฒนาการประชาธิปไตย ผมถึงอยากให้รัฐบาลชุดนี้ทำเรื่องนี้อย่างจริงจัง แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งนี้อาจจะเรียกว่าเป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้ วัดไม่ได้ หรือนักวิชาการในครั้งที่ผมเรียนจบแล้วมารับราชการเป็นอาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก่อนวันที่ ๑๔ ตุลาคม ปี ๒๕๑๖ ไม่กี่เดือนหรือหกครึ่ง งานอภิปรายในช่วงนั้นในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง จะพูดว่าประชาธิปไตยกินได้ แปลว่าจับต้องได้ แต่มันเป็นนามธรรมครับ เพราะว่า มันทำให้เกิดความสุขโดยไม่ต้องอึดอัด แต่มันเป็นความสุข ผมอยากให้ทั้ง ๒ ฝ่าย คือนักการเมืองในสภานี้หรือนอกสภา พรรคการเมืองต่าง ๆ ร่วมกับข้าราชการทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ใช้อำนาจหรือมีพลังอยู่ในมือ ร่วมกันนิยามให้มันชัดเจนจะได้เกิดความสุข จึงอยากจะเสนอรัฐบาลว่าวิธีสร้างสังคมประชาธิปไตยให้เป็นรูปธรรม ถึงจับต้องไม่ได้ แต่ก็รู้สึกได้ว่าเรากำลังจะสร้างความสุข ข้อที่ ๑ เพื่อนสมาชิกสภานิติบัญญัติของผม

๑๙๒

ร ๒/๒๕๕๑ (ส.ทั่วไป)

วันทนา ๙๒/๒

อาจจะพูดไปแล้วเมื่อสักพักหนึ่งซึ่งผมก็เห็นด้วย ก็คือการแก้ไขโครงสร้างที่สำคัญในสังคมเราในช่วง ๔ ปีข้างหน้าของรัฐบาลชุดนี้ โครงสร้างใหญ่ก็คือรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่ารัฐธรรมนูญที่ร่างมาในปี ๒๕๕๐ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่เพราะผมไม่ใช่คนร่าง จึงไม่อยากจะเห็นว่าให้มันอยู่ต่อไปนะครับ ผมเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๒๕๔๐ จะดี จะไม่ดีมากน้อยแค่ไหน แต่ว่าฐานของการร่างนั้นมาจากประชาชน เหมือนทุกท่านที่ไม่ใช่ สนช. ในสภานี้ครับ ท่านย่อมมีความอึดใจมากกว่าผม เพราะว่าท่านมีฐานมาจากประชาชน ไม่ว่าจะมาจากประชาชนอย่างไรก็ตาม จากกลุ่มไหน ด้วยเหตุผลอย่างไร ด้วยนโยบายหรือด้วยความรู้สึก หรือความชื่นชมหรือไม่อย่างไรก็ตาม ฐานของการเป็นประชาธิปไตยสูงกว่า ผมอยากให้แก้ ไม่รู้จะแก้อย่างไรครับ เพราะว่าฐานมันแก้ไม่ได้ ถ้าย้อนกลับไปอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีเคยพูดไว้ก่อนที่จะมาตั้งพรรคพลังประชาชน หรือแม้กระทั่งพูดหลังจากพรรคได้รับชัยชนะแล้วในเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือว่ากลับไปใช้รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน ปี ๒๕๔๐ แล้วขัดเกลาสิ่งที่เห็นว่าสังคมควรจะต้องแก้ ก็ลองดูครับ แต่ว่าต้องแก้โครงสร้างตรงนี้ เพราะเป็นเรื่องของความรู้สึกว่า เป็นของประชาชนหรือไม่ สำหรับผมก็เห็นว่ามันเพี้ยนไปจากฐานของประชาธิปไตยตั้งหลายข้อ หลายมาตรา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพอย่างพวกผมที่เป็นสื่อสารมวลชนยังถูกจำกัดมิให้เล่นการเมือง ยกเว้นถ้าเราจะสละทรัพย์สินหรือว่าหุ้นส่วนที่เกี่ยวข้องในธุรกิจสื่อสารมวลชนแล้วจึงจะมาเล่นการเมืองได้ ก็เป็นอาชีพ ๒ อาชีพที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ห้ามมิให้เป็นประชาชน ในระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ คือพวกประกอบกิจการโทรคมนาคมกับสื่อสารมวลชน อันนี้เป็นเรื่องน่าเศร้า -----

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้จำกัดสิทธิของความเป็นผู้มีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานของทุกคนก็คือ ความเป็นเครือญาติเดียวกัน พ่อ แม่ ลูก เมียเล่นได้ คนเดียวในระบบการเมืองที่อยู่เกี่ยวข้องกับวุฒิสภา อันนี้ผมคิดว่าเพี้ยนไปจากฐานของความเป็นประชาธิปไตยที่สังคมทั้งโลกเขาให้ทุกคนมีสิทธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าจะสืบต่อทายาท อุดมการณ์ อุดมคติที่ครอบครัวสร้างไว้จนเป็นหลักเป็นฐานนำยกย่อง แล้วมาตัดกันอย่างนี้ก็ไม่ได้นะครับ เป็นเรื่องของประชาชนต่างหากที่จะเลือก มีอีกหลายเรื่อง เช่น แนวนโยบายพื้นฐานซึ่งมีมากจนกระทั่งสีสันในการริเริ่มใหม่ ๆ ของนักการเมืองนั้นแทบจะเรียกได้ว่าถูกจำกัดจนเกือบหายไปเลย เมื่อไม่นานที่ผ่านมาในสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เราได้ผ่านพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเมืองนะครับ ซึ่งผมคิดว่าก็เป็นจุดเริ่มแม้ว่าผมเองอาจจะไม่ได้เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ในทุกรูปแบบของพระราชบัญญัติฉบับนั้น แต่ก็ยังเป็นจุดเริ่มที่ประชาชนจะมีส่วนร่วมได้มากขึ้นในสภาพัฒนาการเมืองในระบบประชาธิปไตย ซึ่งรัฐสภาใหม่ชุดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านประธานรัฐสภาได้พูดในวันที่รับตำแหน่งนะครับ ตำแหน่งประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภาว่าจะต้องเป็นการเมืองของการมีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้น อันนี้ก็ถือว่าถ้าพูดในเชิงวิชาการและประวัติศาสตร์ประชาธิปไตยถือว่าเป็นประชาธิปไตยแบบใหม่ล่าสุดที่โลกตะวันตกวิจัยค้นคว้ามาในรอบประมาณสัก ๒๐ ปีที่ผ่านมา ถือว่าถ้าจะถึงขั้นสมบูรณ์ต้องมีส่วนร่วมมากขึ้นจะได้เป็นประชาธิปไตยที่เรียกว่าเข้มแข็งนะครับ

ประเด็นที่ ๒ ในเชิงของโครงสร้าง ผมคิดว่ารัฐบาลชุดนี้จะต้องแก้ปัญหาเรื่องการศึกษาพื้นฐานว่าด้วยเรื่องประชาธิปไตย และการศึกษาพื้นฐานว่าด้วยทุกเรื่องที่ทำให้คนไทยทุกคนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เท่ากันสมมุติว่าใช้คำว่า พวกเรา ซึ่งเป็นผู้นำทางการเมืองในชุมชนที่ถือว่าเป็นผู้นำนะครับ คือพวกผู้แทนราษฎร รัฐบาล รัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี แล้วก็ผู้นำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นประชาธิปไตยทั้งหลาย อบต. อบจ. นี่ถือว่าเป็นผู้นำในเชิงปรัชญาทางการเมือง ประชาชนต้องมีการศึกษาพื้นฐานสูงพอที่จะเท่ากันกับผู้นำทางการเมือง แล้วต้องมีการศึกษาพื้นฐานในด้านประชาธิปไตยอย่างเป็นวิชาการจริง ๆ ตั้งแต่เข้าโรงเรียนปีแรก จนกระทั่งสิ้นชีวิต

เมื่อปีสุดท้ายของการเป็นคนไทยอยู่ ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ในมหาวิทยาลัยก็ตาม เพราะว่า
 ประชาธิปไตยมันเรียนรู้ได้ทั้งในโรงเรียนซึ่งต้องเรียน ถ้าไม่เรียน ผมคิดว่าไม่ได้เพราะว่า
 ประชาธิปไตยไม่ใช่ปรัชญาของไทยหรือชาวตะวันออก ประชาธิปไตยเป็นปรัชญา
 ตะวันตกแท้ ๆ เป็นของฝรั่ง ไม่ใช่ของเราเลย มันยากมากที่วัฒนธรรมตะวันออก
 อย่างพวกเราจะเข้าถึงมันได้ภายในเวลา ๗๕-๗๖ ปี ถ้าผมวัดประชาธิปไตยของ
 ประเทศไทยในประวัติศาสตร์ ๗๕ ปีที่ผ่านมา มันเท่ากับสหรัฐอเมริกาเมื่อ ๑๗๐ กว่าปี
 ที่แล้วเท่านั้นเองครับ เพราะว่ากรรมมีส่วนร่วมของประชาชนยังไม่เริ่ม ของเขาเริ่มโดย
 การมีส่วนร่วมของประชาชนเมื่อประมาณสัก ๑๕๐ ปีที่แล้ว เขามีรัฐธรรมนูญ แล้วเขาก็มี
 ความขัดแย้งรุนแรง มีสงครามกลางเมืองแต่เรายังไม่มีสงครามกลางเมือง ไม่ได้อยากให้มี
 แต่ว่าบางครั้งประวัติศาสตร์ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ว่าของเรานั้นอาจจะอาศัยความเป็น
 ชาวตะวันออก และปรัชญาของเรานี้ทำให้หลีกเลี่ยงความรุนแรง ซึ่งเราก็หลีกเลี่ยง
 ความรุนแรงได้มากพอใน ๒-๓ ครั้งที่ผ่านมา แม้ว่าจะดูเหมือนมากสำหรับเราที่เคยมีมา
 แต่ว่าถ้าเทียบกับโลกแล้วเรายังน้อยมากที่จะเผชิญกับความรุนแรงในความขัดแย้ง
 ในประชาธิปไตยหรือเพื่อค้นหาประชาธิปไตย พูดถึงเรื่องการศึกษาพื้นฐานนี้ผมคิดว่า
 รัฐบาลต้องแก้ไขหลักสูตรการศึกษาในโรงเรียนจนถึงระดับมหาวิทยาลัย นอกจากนั้น
 ก็เป็นการศึกษานอกโรงเรียน ก็คือทำให้วิถีชีวิตของประชาชนทุกคน ทุกชุมชน หมู่บ้าน
 ให้เป็นเหมือนกับ ขอบระทานโทษที่ต้องอ้างโลกตะวันตก แต่มันเป็นหน้าที่จริง ๆ
 ต้องบอกว่ามันไม่ใช่ของเราอยู่แล้ว ก็คือทำให้ประชาธิปไตยนี้เริ่มที่หมู่บ้าน มันเหมือนกับ
 ตอนทีอเมริกาเป็นอาณานิคมแล้วเขาเริ่มธรรมนูญหมู่บ้านหรือว่าชุมชนหมู่บ้านก่อน
 แล้วจึงค่อยเกิดรัฐบาลกลาง พูดง่าย ๆ คือประชาชนสั่งให้พวกเรามาอยู่ที่สภา ไม่ใช่เรา
 ไปขอรับรองประชาชนให้เลือกให้เรามาอยู่ที่สภา หรือถ้าจะใช้คำไม่สุภาพก็คือว่าสั่ง
 หรือจัดการให้มีการเลือกเรามาอยู่ที่สภา อย่างนี้มันก็เป็นประชาธิปไตยที่ไม่ใช่เริ่มจาก
 ประชาชน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าถ้าวิถีชีวิตของหมู่บ้านเป็นประชาธิปไตย -----

พวกเราจะเกรงใจ กลัว แล้วก็จะต้องพะวงอยู่เสมอว่าการดำเนินชีวิตของผู้นำทางการเมืองของพวกเราในสภานี้หรือในรัฐบาล จะถูกประชาชนตรวจสอบและถอดถอนได้ทุกเมื่อเมื่อเราลืมไปว่าเราคือผู้ตามประชาชนนะครับ ไม่ใช่ผู้นำ ผมอยากเห็นว่าเราไม่เคอะเขินจะเรียนรู้ประชาธิปไตยจากโลกตะวันตกเพราะว่าเราต้องยอมรับตั้งแต่แรกว่ามันเป็นของนครรัฐเอเธนส์ของกรีซตั้งแต่ต้น เราก็เรียนรู้แบบอังกฤษ เรียนรู้แบบอเมริกาเพราะฉะนั้นผมฝันว่าสักวันหนึ่งชาวนา ชาวไร่จะรู้จักชื่อนักปราชญ์ นักปรัชญาตะวันตกที่เป็นนักปรัชญาทางการเมืองหลาย ๆ คน เหมือนกับที่เราเรียกชื่อปุ๋ย ยาฆ่าแมลงเป็นภาษาอังกฤษได้ ไม่ว่าจะเป็ฟูราดาน (Furadan) หรือว่าพาราไธออน (Parathion) ถ้าเกิดชาวบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรีของผมพูดถึงเพลโต (Plato) โซกราตีส (Socrates) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) วินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) บริติช พนมยงค์ ชวน หลีกภัย สมัคร สุนทรเวช อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เราค้นหาปรัชญาทางการเมืองของผู้นำเหล่านี้ออกมาให้เป็นส่วนหนึ่งของวิชาความรู้ที่เรียนกัน ผมคิดว่าประชาชนเขาก็จะทำเรา แต่จะเหนือกว่าเราเล็กน้อยเพราะเขาส่งให้เรามาอยู่ที่นี่เพื่อมาดูแลบ้านเมืองของเขา อันนี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลชุดนี้จะต้องรีบทำ เพราะว่ามันเป็นโอกาสอันดีมาก ๆ ที่ท่านกลับมาเชื่อมประวัติศาสตร์ที่หยุดไปประมาณเกือบ ๒ ปี ซึ่งผมก็มาอยู่ตรงช่วงเชื่อมต่อนั้นในสภาแห่งนี้ บางทีก็รู้สึกเคอะเขิน แต่บางทีก็มีคำนิยามเรื่องประชาธิปไตยว่ามันคงเป็นนิยามของเรากระมังที่เรามาแล้วเราชี้แจงได้ว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการ ผมอยากเห็นว่าโครงสร้างต่อไปคือว่าผู้นำทางการเมืองของเราที่พูดเมื่อคืนนี้ ตั้งแต่ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีทุกคน สมาชิกวุฒิสภาทั้ง ๒ สภา ไปจนกระทั่งถึงสภาตำบลแล้วก็จังหวัด คือผู้นำทางการเมืองทุกระดับ ขอให้เราดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างของปรัชญาประชาธิปไตยที่โลกวิวัฒนาการมา ๒,๕๐๐ ปีจริง ๆ แล้วก็ยังไม่มีการค้นพบจุดสมบูรณที่สุดของประชาธิปไตย ต้องใช้ชีวิต ต้องกิน ต้องอยู่ ต้องเดิน นั่ง นอนและฝันให้เป็นประชาธิปไตย ต้องทำสงครามและสร้างสันติภาพด้วยหลักประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ถ้าต้องทำสงครามแล้วต้องมีจิตสำนึกจากหัวใจว่าการกระทำอะไรที่ผิดเพี้ยนไปจากจริยธรรมที่ไม่ต้องเขียนไว้ในข้อบังคับจริยธรรมของสภาแห่งนี้ ซึ่งมักจะต้องเขียนใหม่

ทุกครั้งเมื่อมีสภาใหม่ ไม่ต้องเขียนก็ได้ ไม่ต้องอ่านกฎหมายก็ได้ครับ อะไรก็ตามที่รู้สึกว่าจะไม่ดีผิดไปจากจริยธรรมเชิงประชาธิปไตยไม่ต้องมีกฎหมาย ก็ตัดสินใจได้ว่าตัวเองจะต้องปฏิบัติตัวหรือถอยออกไปเพื่อตั้งต้นชีวิตใหม่อย่างไร อันนี้จะเป็นตัวอย่าง แล้วก็ขอให้มีความทุกข์เพื่อจะได้ให้สังคมเข้าใจว่าความทุกข์นั้นเพื่อให้เกิดความสุขในเชิงปรัชญาแล้วกินได้ ประชาธิปไตยจริง ๆ

ประเด็นสุดท้าย ในเรื่องการสื่อสารมวลชน ซึ่งจริง ๆ เป็นเรื่องใหญ่ถ้าพูดถึงว่าเป็นอาชีพของผม แล้วก็รัฐบาลชุดนี้ก็ดูจะพะวงอยู่ในเรื่องการสื่อสารมวลชน แต่ว่ารัฐบาลชุดนี้ไม่ได้เขียนนโยบายด้านการสื่อสารมวลชนไว้มากพอที่จะให้อภิปรายได้ หรือการที่ไม่เขียนมากพออาจจะเป็นจุดทำให้ต้องอภิปรายเยอะก็ได้ ข้อ ๘.๓ ส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากทางราชการและสื่อสาธารณะอื่นได้อย่างกว้างขวาง ถูกต้อง เป็นธรรม และรวดเร็ว เป็นหัวข้อใหญ่ข้อเดียวและไม่มีรายละเอียด ซึ่งจากประสบการณ์ในการที่อยู่ในสภามาตั้งแต่สภาว่างรัฐธรรมนูญและวุฒิสภาตอนที่ผมเป็นตัวแทนจังหวัดสุพรรณบุรี แล้วก็มาอยู่ในสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพียงไม่ถึง ๑๐ ปี แต่ว่าการอภิปรายนโยบายของรัฐบาลทุกรัฐบาลที่ผมมีโอกาสทำที่ผ่านมา ผมคิดว่าส่วนใหญ่จะเป็นพิธีกรรม คือหมายความว่าเราอภิปรายไปตามความรู้ที่เรามี ส่วนรัฐบาลนั้นอาจจะเขียนขาด เขียนหล่น เขียนเกิน หรือเขียนไม่เป็นระบบ จัดหัวข้อไม่ถูกใจ รัฐบาลที่แจ่มได้เสมอว่าเดียวทำให้ บังเอิญเรื่องนี้มันไม่จำเป็น แล้วก็ถึงแม้จะสำคัญแต่ก็เป็นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ขอตำหนิว่าอะไรหายไป หรืออะไรสั้นไป แต่ว่าเรื่องสื่อสารมวลชนหรือการปฏิรูปสื่อ นั้นผมคิดว่ารัฐบาลไม่เขียนก็ไม่ว่ากัน เพราะว่าจริง ๆ ไม่ต้องเขียนก็ได้ เพราะว่าสื่อสารมวลชนมันเป็นวิวัฒนาการที่ปฏิรูปตัวเองไปตลอดเวลา แล้วรัฐบาลชุดนี้หรือชุดไหนอยากจะจัดกระบวนการสื่อสารมวลชนใหม่ หรือไม่อยากจัดก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะว่าถึงท่านไม่จัดคนอื่นก็จัดได้ และถึงท่านไม่คุมสื่อสารมวลชนก็คุมได้ หรือถ้าสื่อสารมวลชนไม่คุมตัวเองประชาชนก็คุมได้ แต่มันค่อยเป็นค่อยไปนะครับ -----

๑๙๗

ร๓/๒๕๕๑ (ส. ทั่วไป)

สตีมา ๙๕/๑

รัฐบาลจะทำอะไรตามใจโดยการจัดระเบียบสื่อสารมวลชนโดยไม่ยอมให้เกิดความค่อยเป็นค่อยไป มันก็เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นในปัจจุบันนี้ใครอยากมีสื่ออะไรผมเรียนได้เลยนะครับว่า พระราชบัญญัติการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ที่ผ่านสภานิติบัญญัติแห่งชาติไปแล้ว รวมทั้งพระราชบัญญัติองค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะที่ผ่านไปแล้วเช่นเดียวกันนี้ จะเปิดโอกาสทันทีที่มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา จะเปิดโอกาสให้ทุกท่านมีสถานีวิทยุและโทรทัศน์เป็นของตนเองได้ แม้กระทั่งส่วนของกลุ่มตน สถาบันสหัฐวรรษก็ได้ ประชาธิปัตย์ก็ได้ พลังประชาชนก็มี สถานีของพรรคได้ ถ้าหากว่าเราให้คำนิยามสื่อสารมวลชนในโลกที่มันก้าวหน้าในยุคดิจิทัล (Digital) ใหม่ว่าเป็นสื่อที่เสรีจริง ๆ แล้วก็กำกับดูแลตัวเอง แต่ว่าถ้าการขอใบอนุญาตผมคิดว่าท่านทำได้จริง ๆ แล้วผมอยากเห็นทุกพรรคสื่อสารตรงกับประชาชนผ่านสื่อของท่าน แล้วก็ภาคประชาชนก็จะมี เอกชนก็จะมี ก็เหมือนกับพูดเปรียบเทียบในเรื่องฟุตบอลนะครับ ทีมฟุตบอลในอังกฤษเขายังมีโทรทัศน์ช่องของเขาได้เลย นับประสาอะไรกับการสื่ออุดมการณ์ของพรรคทำไมจะมีโทรทัศน์ของพรรคของท่านไม่ได้ จะมีก็พรรคก็ต้องมีได้ทุกช่องใช่ไหมครับ เพราะว่าเคเบิล ทีวี (Cable TV) ในเมืองไทยบริษัทเดียวยังมีได้ตั้งหลายสิบเกือบ ๑๐๐ ช่อง เพราะฉะนั้นเรื่องสื่อสารมวลชนเป็นประเด็นสุดท้ายของผมซึ่งผมคิดว่าถึงรัฐบาลไม่เขียนผมก็ไม่ห่วงนะครับ ถึงเขียนผมก็ไม่ห่วง ถึงพูดที่ดูแล้วน่ากลัวในสัปดาห์แรก ๆ ผมก็ไม่ห่วง เพราะว่ารัฐบาลอยากทำอะไรก็ทำไป ภาคประชาชน ภาคเอกชนก็ทำได้เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ได้ทำได้นาน่านฟ้าของไทยก็ไปที่น่านฟ้าอื่นก็ได้ ปัญหามันอยู่ที่ว่าทำแล้วมันอยู่ในกรอบของความดีงาม อยู่ในกรอบของการจรรโลงสร้างสรรค์สังคมประชาธิปไตยอย่างที่ผมอยากให้เห็นในนโยบายข้อแรกสุดของรัฐบาลหรือไม่เท่านั้นเอง ขอบพระคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณชินวรณ์ครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานรัฐสภา กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ พรรคประชาธิปัตย์จากจังหวัด นครศรีธรรมราช ในฐานะสมาชิกรัฐสภาครับ กระผมขออภิปรายในการแถลงนโยบายของ

รัฐบาล ซึ่งกระผมอยากจะกราบเรียนว่าผมได้ฟังท่านนายกรัฐมนตรีแถลงในสภาและได้ติดตามฟังคำให้สัมภาษณ์ของรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ผมอภิปราย คือประเด็นในเรื่องของการศึกษาทั้ง ๓ ท่านแล้ว กระผมมีข้อสังเกตและข้อวิพากษ์นโยบายของรัฐบาล ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ประเด็นทางด้านการศึกษาที่จริง ๆ ทางหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ได้กรุณาอภิปรายตั้งข้อสังเกตต่อสภานี้ไปเมื่อวานนี้ในเรื่องของโอกาสทางการศึกษาและในเรื่องคุณภาพของการศึกษาไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตามผมคิดว่าหลังจากนี้เพื่อสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ของเราจะได้ร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐบาลในประเด็นที่เป็นเรื่องของสังคมและคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะเรื่องการศึกษา ซึ่งผมถือว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่สุด และเมื่อถ้าเพื่อนสมาชิกในสภานี้ได้ฟังเพื่อนสมาชิกที่พูดก่อนหน้าผมจะเห็นว่าการพัฒนาคนนั้นเป็นเรื่องสำคัญในกระบวนการประชาธิปไตยและผมคิดว่าการพัฒนาคนนั้นเป็นเรื่องสำคัญของกระบวนการในการพัฒนาประเทศครับ ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อผมได้ดูเอกสารในการแถลงนโยบายและได้ฟังท่านนายกรัฐมนตรีแถลงก็จะพบความเป็นจริงที่ผมอยากจะเรียนเป็นข้อสังเกตก่อนในเบื้องต้นก็คือว่า

ประการแรก รัฐบาลนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องการศึกษาและเรื่องการพัฒนาคน เพราะไม่ได้กำหนดนโยบายเรื่องการศึกษาไว้เป็นเรื่องเร่งด่วน ผมอยากจะกราบเรียนว่าจริง ๆ แล้ววันนี้พี่น้องประชาชนค่อนข้างจะมีความคาดหวังต่อเรื่องโอกาสทางการศึกษาสูงมากครับ และคิดว่ารัฐบาลนี้น่าที่จะกำหนดไว้เป็นเรื่องเร่งด่วน ทั้งนี้ก็เพราะว่าอะไรครับ ทั้งนี้ก็เพราะว่ารัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ ก็ได้กำหนดไว้ชัดเจนที่จะให้รัฐนั้นต้องจัดการศึกษาฟรี ๑๒ ปีโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย และในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็ได้มามีบทบัญญัติในทำนองเดียวกันที่จะต้องให้พี่น้องประชาชนนั้นได้รับสิทธิในทางการศึกษาอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๒ ปี พี่น้องประชาชนก็คาดหวังว่าเปิดภาคเรียนนี้คงจะได้รับการศึกษาฟรีและไม่คิดค่าใช้จ่าย -----

และผมเชื่อว่าพรรคการเมืองหลายพรรคในช่วงหาเสียงก็ได้มีนโยบายที่ตรงกันว่า เราจะจัดการศึกษาฟรีโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย แต่นี่ข้อสังเกตผมประการแรกก็คือว่า แสดงว่า เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่จะถึงนี้คงจะไม่มีพรรคที่จะจัดการศึกษาฟรีจริง นักเรียน ๑๖.๓ ล้านคนก็ต้องรอความหวังนี้ พี่น้องผู้ปกครองก็ต้องรอรับภาระนี้กันต่อไป และผมคิดว่ารัฐมนตรีต้องชี้แจงเรื่องนี้ให้ชัดเจน และอย่าเอาประเด็นเรื่องว่า ๑๒ ปี จะเริ่มต้นจากไหนไปถึงไหน เรื่องนี้เป็นข้อยุติไปแล้วตั้งแต่ร่างรัฐธรรมนูญนะครับ

ประการที่ ๒ เมื่อผมฟังท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบทั้ง ๓ ท่านได้อภิปราย หรือได้ให้สัมภาษณ์แล้ว ผมอยากเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีด้วยความปรารถนาดีว่าไปคนละทิศละทาง ผมเรียนว่าจริง ๆ แล้วการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษานั้นต้องเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ ถ้าวันนี้รัฐมนตรียังไม่ยอมรับความเป็นจริงว่าการที่เราจะนำพาการศึกษาไปสู่การพัฒนาคุณภาพในการพัฒนาคน แล้วเราไม่กล้าเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ หรือท่านรัฐมนตรีทั้ง ๓ ท่านยังไม่มีกรอบความคิดเหมือนกันว่าการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษานั้น ในการปฏิรูปทางการศึกษานั้นต้องเปลี่ยนแปลงทั้งระบบและต้องเข้าใจการศึกษาเป็นองค์รวมแล้ว ผมคิดว่ายากที่จะนำการพัฒนาการศึกษาไปสู่ความสำเร็จได้ครับ

ประการที่ ๓ ที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า ผมคิดว่าการปฏิรูปการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของชาตินั้น ผู้บริหารกระทรวงต้องเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลง ในเรื่องนี้จริง ๆ ถ้าเราไปอ่านหนังสือของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ เราจะพบความเป็นจริงว่าเงื่อนไขแห่งความสำเร็จของการปฏิรูปทางการศึกษานั้นก็คือว่า นักการเมืองหรือว่ารัฐมนตรีที่รับผิดชอบต้องเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลง แล้วก็ต้องกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงให้เป็นที่ไปตามเงื่อนไขของความสำเร็จที่แท้จริง นั่นคือการพัฒนาคน ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม เป็นคนเก่ง เป็นคนคิดดีทำดี มีความเป็นไทยและมีความสามารถที่จะปรับตัวได้ในโลกโลกาภิวัตน์นี้ หรือพูดสั้น ๆ ก็คือว่าต้องทำให้คนเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุขจริง ๆ แต่ที่ผ่านมานั้นเราละเลยครับ ผมอยากจะฝากท่านรัฐมนตรี ซึ่งจริง ๆ ท่านก็เป็นคนบ้านเดียวกับกระผมนะครับ แต่ผมเรียนว่า ๕ ปีที่ผ่านมา

เรายอมรับว่าการศึกษาของเรา สังคมของเรานั้นตกต่ำไปมาก ทั้งนี้เพราะอะไรครับ เพราะว่าการบริหารกระทรวงศึกษาธิการในช่วงที่ผ่านมาได้ขาดความเชื่อมั่น และทำลายระบบความเชื่อมั่นทั้งหมดลงไป สิ่งที่ผมอยากจะตั้งข้อสังเกตและไม่อยากให้เกิดขึ้นในคณะรัฐมนตรีชุดนี้ ในรัฐมนตรีที่บริหารกระทรวงชุดนี้ก็คือว่า ท่านต้องสร้างความเชื่อมั่นในกระทรวงศึกษาธิการให้เกิดขึ้น ให้เกิดขึ้น และท่านต้องเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลง ๕ ปีที่ผ่านมาได้ทำลายความเชื่อมั่น ความศรัทธาในกระทรวงศึกษาธิการลงอย่างย่อยยับและพังทลายลงอย่างน่าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกรณีที่ผมอยากจะกราบเรียนและฝากท่านรัฐมนตรีว่าอย่าให้เกิดขึ้นเป็นอันขาด นั่นก็คือว่าการที่ไปใช้ข้าราชการผู้ใหญ่เพื่อผลประโยชน์ในทางการเมือง โดยเฉพาะเรื่องที่อยู่อาศัยในสภา ท่านประธานคงจำได้ มีการหยิบยกขึ้นมาอภิปรายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในยุคนั้นไปใช้ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เพื่อให้มีการทุจริต การสอบเข้ามหาวิทยาลัย นำข้อสอบไปให้กับลูกของนักการเมือง เราสังสมความเชื่อมั่นนี้ มาหลายสิบปีในกระทรวงศึกษาธิการ จนระบบสอบเอนทรานซ์ (Entrance) ของเราเป็นที่ยอมรับว่าให้ความเป็นธรรม แต่ท่านประธานครับในยุคนั้นนักการเมืองไปใช้ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มาดำเนินการเพื่อที่จะลอกข้อสอบจนเป็นข่าวที่อื้อฉาว และเป็นข่าวที่นำมาสู่การอภิปรายในสภา ซึ่งผมคิดว่าการเปลี่ยนระบบเอนทรานซ์มาเป็นระบบแอดมิชชัน (Admission) ก็เป็นเรื่องที่เป็นจุดวิกฤติจากความเชื่อมั่น ความศรัทธานี้ และผมคิดว่าคงเป็นบทพิสูจน์ได้ชัดเจนนะครับว่า บุคคลที่เป็นข้าราชการผู้ใหญ่นั้นช่วงหลังก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเรื่องที่เรียกว่าฟ็อง และเป็นที่ไม่สามารถยอมรับได้ ผมเคารพรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยการส่วนตัว แต่ผมคิดว่าท่านคงไม่ทำสิ่งอัปยศเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับในวงการศึกษาของเรา ผมฝากกราบเรียนท่านไว้ครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ในส่วนของสาระที่ผมอยากจะวิพากษ์ในช่วงเวลาที่จำกัดนี้มีอยู่ ๓-๔ เรื่องครับ